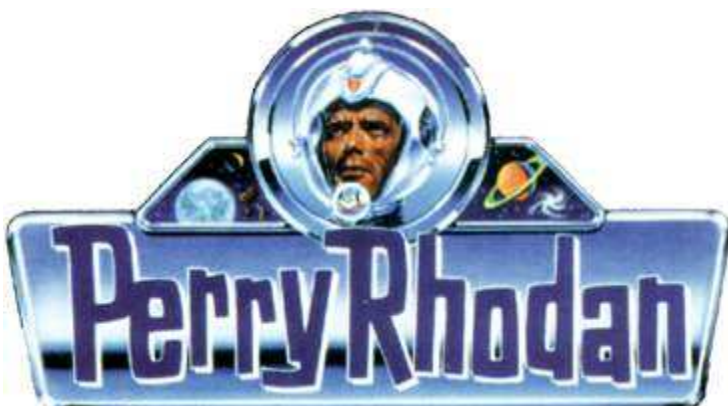

Romány Perry Rhodan 7

HANS KNEIFEL

ZLATOKOŽCI

Přeložil Hugo Bokvas
IŽ PRAHA

Digitalizoval: 19. 11. 2002 Knihomol
e-mail: knihomol@seznam.cz

Band 10 Hans Kneifel Die goldenen Menschen.
by Verlagsunion Pabel - Moewig KG Rastatt
Cover illustration Alfred Kelsner
Translation Hugo Bokvas 1999

ISBN 80-240-0813-0

Prolog

Ten muž byl starý, ale jeho oči byly plné života a zájmu. Věděl víc než ostatní lidé. Prodával v Terranii noviny.

U travou porostlé krajnice zastavil těžký vůz. Mladá žena otevřela dveře, vyskočila z vozu a přistoupila ke stánku. Muž připravil noviny a po tváři se mu rozlil úsměv. Ani nevěděl, jak se jmenuje - ale každé ráno se na ni těšil.

„Tady to je,“ řekl.

Mladá žena se na něj usmála.

„Děkuji. To je od vás milé, jak myslíte na zákaznicky.“

„Však z toho žiju.“

Slunce zářilo na město už čtyři hodiny. Jeho paprsky pronikaly kolem výškových staveb a skrz větvoví vysokých stromů až na ulici, dotýkaly se jejích vlasů a muž se znovu pousmál.

„Povězte mi...,“ začal. „Rád bych se vás na něco zeptal. Ale neberte to jako dotěrnost!“

„Prosím, ptejte se,“ odvětila udiveně.

„Před deseti lety, jasně si na to vzpomínám, protože jsem byl tenkrát také se podívat - mezi strážemi, co stály u vchodů a vzdávaly poctu, byl můj syn - odtud odstartovala jedna loď. Byla to stará skokanská loď plná studentů, báječných mladých lidí.“

Nepracujete na Administraci?“

Přikývla a zvažněla.

„Pracuji.“

„Na té lodi byl i jeden laureát Crestovy ceny. Každý den jsem marně v novinách...,“ zmateně se pousmál, „hledal něco o té lodi a lidech na ní. Nenašel jsem nic. Nevíte o ní něco?“

Žena vypadala náhle starší a hleděla za něj, kde na stěně stánku visel plakát s jakýmsi barevným souhvězdím.

„Ne,“ odvětila. „Nic o ní nevím. O té lodi už deset let neví nikdo nic. Jmenovala se JUMPING KANGAROO, Skákající klokan. Od té doby se pohřešuje a není jediná.“

„Já to tušil. Ale povězte. Jeden z mužů, jmenoval se myslím Coln nebo tak podobně, se tady vážně zamiloval. Do nějaké dívky, myslím, že pracovala na Administraci...

Potkal jsem se s ním jednou v doku. Byl to jeden z nejlepších chlapů, co jsem znal. Je to tak?“

Vážně přikývla.

„Je. Ale proč se o to zajímáte?“

Znovu se usmál, ztraceně a smutně.

„Někdy se z mužů stanou upovídané bytosti. Sedím tady už tři roky a bez křesla se odtud nedostanu. Musím mluvit s lidmi, jinak bych uvnitř seschl. Nemám nic než hudební čipy a televizi. Chápete?“

Němě na něj pohlédla, potom přikývla, ale mlčela dál. Muž byl mrzák.

„Máte pravdu,“ řekla nakonec. Opět ho minula pohledem a upřela zrak na jakýsi časopis.

„Jared Coln se tady v Terranii před deseti lety zamiloval. Když loď odlétala, slíbil, že se vrátí. Ale nevrátil se. Ani on, ani nikdo z té lodě. Nikdo neví, jestli se KANGAROO roztrýštila nebo snad nouzově přistála. Ale pokud

Coln dosud žije, tak se jednoho dne vrátí.“

„Co by si člověk počal beze snů,“ odpověděl trafikant. „Však víte. Je mi to líto - co mám taky jiného říct. A co na to říkají Perry Rhodan a Reginald Bull?“

„Litují toho, ale nemohou na tom nic změnit.“

„Je zajímavé, že toho víte tolik o té lodi...“

Unaveně se usmála.

„Já jsem ta dívka, do které se Cohn zamiloval a která na něj pořád čeká. Už deset let čekám na JUMPING KANGAROO. A budu čekat i déle.“

Otočila se a odešla. Trafikant se za ní smutně díval.

1.

Jeden z nás to prostě udělat musí.

Proč ne já? Každopádně to musí být člověk, který si navzdory všem událostem a věčným problémům uchoval chladnou mysl. Pokud mohu soudit, jsem jediný, kdo to může udělat. Ostatní žijí jen dobrodružstvími svých nových těl, nezvyklých a vícefunkčních smyslů - Rozhodně se nemohou zabývat čistým rozumem. Takže zbývám já. Už několik dní máme přístroj, který z listů těch bílých stromů vyrábí dost papíru, aby zbylo i na stránky deníku.

Je to bezpochyby ten nejpodivuhodnější deník všech dob. Zpráva o skupině lidí, kteří jako první prorazili hranice své galaxie, ač nevědomky. Započněme tedy zapisovat věci, jež nás mají k tomu, abychom na planetě barev a tónů viděli a slyšeli. Pokusme se o jakousi kroniku. Nebude v ní určitě jen můj rukopis. Pouze mé myšlenky. Považují mě za arogantního a ukvapeného. Zatím se vždy stalo to, co

jsem si představoval. Určitě nijak nepochybím, když na další léta budu prorokovat velké potíže. Nikoli potíže, jež s sebou přináší objevování a poznávání tohoto podivuhodného světa, ale všelijaké emocionální výbuchy. Tělo a jeho biologické funkce se sice změnily a přizpůsobily, nikoli však myšlenky a způsob myšlení. Možnosti myšlení, až pomine údobí prvních dojmů, se rozšíří a s nimi přibudou možnosti páchat těžké a zásadní chyby. Má osobní teze je taková: začnou se vytvářet skupinky...

Taková už je historická vlastnost lidí. Už od úsvitu kultury a civilizace se kolem zvláštních lidí rychle a snadno utvářely skupiny. Člověk je Anima sociále, tvor společenský, tomuto sklonu dokáže čelit jen výjimečné charaktery. Já se o to aspoň pokusím. Rozhodně je velice zajímavé pozorovat a analyzovat své bližní s chladným odstupem skeptika.

„...co je člověk, když výpalné a smysl jeho dnů je jíst a spát? Dobytče, pouhé zvíře. Ten, který do nás vložil přemýšlení, hledící vpřed i vzad, nám jistě nedal ten božský rozum, aby vad a vetšel v nás nepoužit. Já nevím, proč ještě říkám: To musí se stát! když důvod, vůli, sílu mám i možnost to vykonat...“

To je Shakespeare, z Hamleta, královice dánského. Bude to motto dalších let, let, v nichž se pokusím, „to udělat“. Zkusím, zatím ještě nevím jak, nějak navázat kontakt se Zemí, třebaže nás od Modré planety dělí bezmála dva miliony světelných let. Ale já poslušen silného sociálního impulsu, jak by to Cende po svém zvyku bezpochyby tak půvabně vyjádřila, povedu tento deník, tuto kroniku trosečníka dál, jak jen to půjde. Od onoho dne, kdy

jsme, Cende a já, do tohoto údolí vešli jako první adaptovaní lidé, od oné noci, za níž jsme poprvé slyšeli nebeské varhany rádiových hvězd, uplynulo už šedesát dní.

Šedesát dní - jeden chromundský měsíc. Naše malé společenství se zvolna zabydluje. Vzrušující dojmy prvních dnů a nocí se vstřebaly a vědomí je přijalo jako kus okolní přírody. Čluny, především ty větší, několikrát vzlétly k JUMPING KANGAROO, aby přivezly stroje a součástky na Spectrum Hill. Tak jsme pojmenovali paseku, jež se od třpytné řeky táhne hluboko do bílých lesů, a zvolili si ji za domov. Právě teď kácíme stromy a hledáme vhodné kameny a lámeme je, abychom si z nich zřídili malé domy. Opět se Homo sapiens pokouší zakořenit ve vzdáleném životním prostoru. Vyčkejme, zda tyto kořeny unesou kmen a zda tento kmen dá někdy květy.

Štíhlé zlaté prsty položily pisátko. Na matně žlutých stránkách deníku zhotoveného z listů bílých stromů zasychalo vpálené písmo. Pisatel se opřel a přihlížel, jak rostou zdi jednoho z domů. Brzy na ně usadí plochou střechu a tu pokryjí polštářky mechu. Pak knihu zavřel.

* * *

Huňáč se postavil na křehké zadní nožky a sáhl po Tisonových prstech. Tison se zasmál, ruku odtáhl a s ní i jednu zářivou tyčinku květu bílého stromu. Huňáč se skokem přichytil Tisonových vlasů a svižně sbíhal po paži. Drobné zoubky malého savce chňapaly po části květu a zakously se do ní. Chlapec se rozesmál. Huňáč zůstal před dítětem sedět, s důvěrou a s obrovskými očima, které

zabíraly skoro třetinu hlavy.

„Huňáči, ty jsi ale hloupý!“ konstatoval Tison. Tisonovi, synovi Stuarta Rushbrooka a Elvy Akihanové bylo devět pozemských let, tedy necelých pět místních. Podobně jako jeho rodiče měl zlatisté tělo, černé vlasy a fialové oči s irizujícími bílými tečkami. Jeho smích se nesl přes Spectrum Hill. Ještě chvíli si s huňáčem hrál a pak se ozval zvonek.

„Už musím jít, huňáči,“ řekl skoro smutně. „Budeme si hrát zas večer nebo zítra, jo?“

Huňáč zašvitořil cosi nesrozumitelného, otočil se a vyběhl po jednom ze štíhlých kmenů, tvořících mohutnou hradbu kolem paseky. Zvonek znamenal nepříjemnou povinnost pro všech čtrnáct dětí ve Spectrum Hill: školu. Nad rozlehlým údolím na rovníku Chromundu, kamenné planety či světa barev, jak trosečníci pojmenovali svou novou vlast, táhly pestrobarevné cáry letních mračen. Od jitřního deště uplynuly tři hodiny a slunce za sedm hodin popílí k odpoledni. Ropná řeka, jež za své oranžové zbarvení vděčila dvojchromanu, zde vytvářela meandr, který zpevnili kamenným valem. Z něj se vymýval sulfid stříbrný a tvořil na líné hladině černé šmouhy.

Tison Rushbrook zvolna kráčel po mechovém koberci mezi domy. Došel ke škole. Sestávala pouze z jediné místnosti se dvěma tabulemi a dvaceti židlemi. Podkova sestavená z malých stolků se otvírala k čelní straně místnosti, kde bylo místo učitele. Každý specialista vyučoval svůj obor. Jared Coln matematiku, Stuart Rushbrook biologii, Aner Saltykow zase techniku. Děti, všem bylo devět, měly nejradši hodiny Seir Daitonové a Leshe Ta-

kowa. Seir jim vštěpovala kulturní výchovu a Lesh fyziku.

Seir stála před stolky a usmívala se. Děti vcházely, jak vcházívaly děti jejich věku. Napůl s nechutí, napůl zvědavě, ale rozhodně hlučně.

„Klid!“ nařídila Seir a za pět minut už malá třída seděla nervózně na svých místech.

„Tisone?“ zeptala se. Chlapec vstal a hleděl na ni zářivýma velkýma očima. „Jaké téma máme na dnešek?“

„Pozemské malíře,“ odpověděli všichni sborem.

„Ptala jsem se Tisona, ne vás všech!“ napomenula je Seir. „A které století?“

„Renesanci v evropských zemích,“ řekl Tison. Na svůj věk byl velice bystrý. Před týdnem při hodině koncentrace přesně reprodukoval jeden Dürerův dřevoryt, Nosorožce, i s cizojazyčným textem psaným gotickou frakturou. A přitom nebyl zrovna nejlepší kreslíř.

„Holandsko a Německo neprožívaly tuto epochu jako umění králů, ale jako umění kupců a měst,“ začala Seir. „Zobrazené osoby jsou měšťané, hlavně řemeslníci, a jsou podáni věrně.“

Její syn Kayh seděl dvě místa od Tisona.

„Můžeš jmenovat jednoho z těch malířů, Kayhu?“ zeptala se. Kayh vstal a odpověděl: „Hans Holbein.“

„Celou větou.“

„Jedním z těchto evropských malířů byl Hans Holbein,“ špitl Kayh a posadil se.

Seir na tabuli rozvinula jeden Holbeinův obraz. Technici přenesli z nesčetných knih, mikrofilmů a záznamů trosečníků odpovídající zvětšeniny na papír z bílých stromů. Byla to Podobizna obchodníka Georga Gisza z 16.

století pozemských dějin.

„Co na obraze vidíte?“ Seir čekala na odpověď. Děti se hlásily a po řadě vyjmenovávaly části obrazu. ' „Proč měli lidé na Zemi tenkrát tolik oděvu?“ zeptala se, ale pak se zarazila, zasmála se a řekla: „Evropa nebyla země věčného slunce jako Spectrum Hill. Lidé se oděvem chránili proti zimě. Z toho se vyvinuly různé součásti oděvu a jejich vzhled. Většinou se lišily barvami i vzhledem.“

„To všichni lidé na Zemi chodili oblečení?“ zeptal se Kayh.

„Když jsme před deseti pozemskými lety odlétali, tak ano. Být oblečen patřilo ke kultuře.“

„A proč my všichni tady máme jen bílá roucha?“ zeptal se Seiřin syn.

„Víc nepotřebujeme,“ vysvětlovala. „Je pořád teplo a máme velice odolné tělo.“

„To na Zemi nebylo vždy teplo?“

„Ne. Někdy celé dny pršelo, jindy zuřily bouře a byl vysoký příboj,“ vzpomínala Seir a náhle zmlkla.

„Co je to příboj?“ zeptalo se jiné dítě.

„Příboj vzniká, když vlny velkého moře *narážejí* na břehy a ženou nahoru po břehu písek.“

„Proč tady není moře?“

„Spectrum Hill leží u jezera. Moře je odtud daleko, skoro až na druhé straně planety.“

V devíti letech věděly děti víc než normální pozemské děti v sedmnácti. Byli to synové a dcery lidí s vědeckým vzděláním. Vyrůstali v ovzduší, které zkrátka muselo podporovat dobré základy. Ještě nikdy nebyla lidská kolonie založena s tak dobrými výchozími podmínkami. Archi-

vy, stroje a technická *zařízení* lodi kroužící na oběžné dráze kolem planety přispěly rozhodnou měrou k tomu, aby ve Spectrum Hill vznikala civilizace a kultura.

„Byla Země moc hezká?“ zeptal se Tison.

Seir Daitonová vážně přikývla. Černé vlasy měla sepnuté bílými pásky z polymeru listí bílých stromů.

„Země byla tím nejkrásnějším světem, na jaký si dovedeme vzpomenout. Měli jsme vše, nač jsme pomysleli. Zelené a stinné lesy v dolinách nebo na svazích hor plné zvěře a jedlých rostlin... Moře s hřebeny vln... Dlouhé pláže s pískem nebo temná skaliska, o něž se tříštil a pěnil příboj... Sluncem spalované pouště... Hory, nad jejichž sněhem kroužili velcí ptáci... Pralesy, savany, řeky, jezera, zkrátka všechno, Tisone. Země je náramně krásný svět, je to naše stará vlast.“

„Krásnější než Chromund?“ zeptal se Tison.

„Víš...“ Seir mlčela, nevěděla, jak to říct, a tak váhavě pokračovala: „Země a Chromund jsou dva naprosto rozdílné světy. Nedají se srovnávat. Tady sice chybějí skalnatá pobřeží, zato však v noci slýcháme kouzelnou hudbu rádiových hvězd. Naše oči vidí víc než na Zemi, ale zase nemůžeme jít do divadla a do muzea, do kina nebo se jít prostě podívat do zoo na nějaké krásné zvíře. Chromund není hezčí ani ošklivější, je prostě jiný.“

„I my jsme jiní než lidé, jejichž obrázky jste nám ukazovali!“ řekl skoro vyčítavě Aliz Kedes.

„Ano, jsme úplně jiní.“ souhlasila tiše Seir. „Naprosto jiní.“

Mezi chvilí, kdy se na lodi šířila plíživá panika a po níž následovalo zjištění, že ztroskotali v nějaké jiné galaxii

- mezi touto chvílí a dneškem uplynulo zhruba deset pozemských let. Kruhová mýtiny otevírající se k řece vypadala dnes jinak než před tou dobou. Stálo na ní čtyřiačtyřicet staveb, obytné domy, klubovna, která sloužila jako škola, elektrárna, dílny a velký sklad.

Stroje vyráběly věci denní potřeby, papír, potravu, nádobí a kovové předměty. Polymerizace listů přinášela novou umělohmotnou kulturu, technici stále vytvářeli nové a nové věci, vyvíjeli nové procesy a nové tvary. Všichni neúnavně pracovali. Přesto se však dělo to, o čem psal Jared Coln v první kapitole své kroniky. Vznikly dvě skupiny s rozdílnými názory. Jedna byla konzervativní, druhá horovala pro pokrok. Druhá skupina byla podstatně menší a sdružovala se kolem kronikáře.

* * *

Tisící pětistý devátý zápis: Hodně se stalo ve Spectrum Hill. Pokoušel jsem se řadit záznamy tak, aby se dala přesně vysledovat cesta, již se naše skupina ubírala. Dvačtyřicet dospělých a čtrnáct dětí - to je jednoznačně pozitivní výsledek. Rodiny žijí v klidu a míru. Pracujeme a dosahujeme tak jistého přepychu.

Elektrárna vyčlenila jeden generátor, který pracuje na částečně rafinované ropu. Když jsme spotřebovali kyslíkové láhve z lodě, kyslík nutný k hoření si vyrábíme sami.

Každý dům má přijímač. Z lodní paměti a z našich archivů se do jedenadvaceti domácností dodávají akustické programy podložené diapozitivy a filmy. Jsem jedním ze

třech lidí, kteří rozhodují o programu.

Elektřiny vyrábíme víc, než stroje, osvětlovací tělesa a jiná zařízení spotřebují.

Stuart odvedl skutečně dobrou práci. *Žádná* nemoc, fyzické potíže, ani stopa po nějakém nežádaném duševním nebo morálním vývoji. Jsme zlatokožci, kteří se přizpůsobili této planetě, a jsme takřka dokonalí. Chromund se stal naší druhou vlastí.

Řekl jsem naší druhou vlastí. Tou pravou vlastí je stále ještě Země. Země, která se nedá s ničím srovnávat. Georg Friedrich Handel, Mozart, Rembrandt, Picasso, Le Corbusier, Terrania, Miami Beach... To vše máme stále v živé paměti. Zatím jsme neměli příležitost vytvářet nějaké umění. Každý tón a každá slabika připomíná Zemi, dokonce i řeč.

Skupiny, o nichž jsem psal na počátku, vznikly spontánně. Menšina zastává můj názor, abychom se Zemí nějak navázali kontakt. Jsou to jen Stuart, Elva, Seir a technici Aner a Niven. Zbytek osadníků je pro průzkum celé této planety. Chtějí na ní vybudovat něco jako pozemskou kolonii. My naopak považujeme náš zdejší pobyt za vynucenou zastávku. Zkusíme vyvinout nějaký intergalaktický pohon a vystřelit signální torpédo, nebo, a to je můj úkol, vymyslet mechanismus, který nás přenese do prostoru nadřazeného hyperprostoru a odtamtud zase zpět.

Zda se nám z toho něco podaří? Nevím. Tady máme vše, co potřebujeme k životu, ba ještě víc. Netrpíme hladem ani žízní, jako u prostřeného stolu si můžeme vybírat, co bychom si ještě dali. Stroje z JUMPING KANGAROO vyrobí skoro vše, co nás napadne.

Celých deset pozemských let - téměř pět let na Chromundu... Čas utekl přímo zběsile. Stále ještě si však přesně vzpomínáme na dojem, jaký jsme z této kamenité planety měli. Nyní pasekou bzučí konvertory, hučí dynamo a povykují děti, za pár měsíců přibude pláč několika dalších mimin a všichni se na ně těšíme. Přesto se pokusíme navázat spojení se *Zemí*. Na letech tolik nezáleží, podle Stuarta Rushbrooka se nám zde život prodlouží o dobrých sedmdesát let.

Končím tento zápis. Cende letěla sbírat bobule, tedy polyakrylonitrit. Příští zápis se bude zabývat sociologicky pozoruhodným vytvářením skupin a vymezováním autority.

Sluneční kotouč klesal k okraji červené kotliny. Zapadl za skály, po jejichž úbočí přebíhaly stříbrné a černé pruhy. Huňáči, s nimiž si děti hrály, neklidně vybíhali po kmenech stromů a zalézali do hnízd. Drobný hmyz poletoval u světel domů a dětský smích utichal. Jared Coln si pustil přijímač. Dopsal zápis do kroniky a čekal na Cende. Už měla být pár hodin zpátky.

„Jarede?“ zeptal se někdo od vchodu. Coln zvedl hlavu a skoro se lekl. Očekával hlas Cende, ne Anera Saltykowa.

„Co je, Anere?“ zeptal se. Saltykow se posadil. Rozhlédl se a zjistil, že Cende tu není. „Přišel jsem kvůli zítřku.“

„Zítřek mě příliš nezajímá. Čekám na Cende.“

„Kde je?“

„Měla tam na svahu sbírat bobule.“

„No jo!“ vzpomněl si Aner. „Dneska ráno si ze

skladu půjčila bublinu.“

„Jsem neklidný,“ řekl Jared.

„Tak ji půjdeme hledat,“ navrhl Aner. Jared uvážlivě vstal.

„Nemá ve zvyku nechat na sebe čekat. Myslel jsem, že něco našla, něco zvláštního, ale teď už jsem nervózní. Vyzná se tady, ale mohlo se jí něco stát. Třeba se porouchal antigrav a ona musí pěšky...”

„Pojď, jdeme.“ Aner rovněž vstal. „Vezmeme si dvě bubliny a reflektor.“

„Tak dobře,“ řekl Jared. Náhle se ho zmocnil strach a nedokázal jej už potlačit.

Sklad byl hned naproti jeho domu. Vykouleli bubliny ven, byly to koule z průhledné umělé hmoty se zabudovanými absorberý gravitace a proudovým pohonem.

„Reflektory!“ řekl Aner a přinesl dvě těžké lodní lampy, ale už s bateriemi z chemické laboratoře. Pak nastoupili, vznesli se jako dvě mýdlové bubliny nad bílý mech paseky, nad vrcholky stromů a nad sněhobílé plošky listů, jež se v šikmých slunečních paprscích blyštěly jako diamantový prach. Kužely světla prohledávaly les.

„Nejdřív poletíme tam, kde chtěla hledat bobule,“ křikl Aner na Jareda.

Občas kolem nich střemhlav proletěl nějaký velký hmyz. Okamžik se táhl azurový mrak přes poslední zbytek slunce. Krajina se začínala tvářit hrozivě. Rozpršelo se. Podvečerní déšť potáhl obě bubliny průhlednou olejovitou vrstvou a odkapával na listí stromů. Reflektory jim ukazovaly cestu a muži se blížili k místu, kde doufali, že najdou Cende. Konečně spatřili třetí bublinu. Stála u skal, které ve

světle reflektorů nabývaly prapodivných tvarů, kulatých, barvitých, bizarních.

„Dolů,“ zavelel Aner. Lehce jako pírká se snesli vedle bubliny a zůstali stát. Vyskočili a rozhlédli se.

Přátelé se mlčky rozešli a systematicky pročesávali okolí bubliny. Světelné kruhy lamp putovaly po haldě, na níž stálo několik stromů, keře obsypané bobulemi a obrovský monolit.

Hned vedle něj ležel vyvrácený strom. Ostré louhy, vznikající ze syntézy kořenového systému, změnily dřevo v drobivou masu. Strom se vzdal, zlomil se a padl. Když narazil o monolit, přišel o větve, ale...

„Anere!“ Jared se vrhl několik skoků vpřed. Ve světle se zableskl bílý oděv. Pak už klečel u Cende. Lilo. Aner k němu doběhl.

Jedna silná větev pohřbila mladou ženu pod sebou. Ležela jí přes prsa. Cende se nehýbala, ale nebylo na ní známky zranění.

Aner se dal do práce, zvedl z ní větve a odhazoval kámen za kamenem do tmy za sebou. Pracoval jako šílený, dokud se Cende nepohnula a Jared mu nepřikázal, aby toho nechal.

„Ten strom, Jarede,“ zašeptala Cende a vpadlé rysy obličej se jí zlatavě leskly. „Nic jsem neslyšela a najednou...“

„Mlč,“ řekl Jared a opatrně jí podložil hlavu.

„Ne,“ zasténala. Pohladil ji po čele.

„Začalo to tady tak krásně...,“ řekla a otevřela oči.

„A teď je konec.“

„Odvezeme tě ke Stuartovi.“ Jaredovi málem pukalo

srdce a v hrdle měl knedlík. Cende se pokoušela zavrtět hlavou, ale škusba sebou bolestí. Bylo skoro až cítit, jak se v ní vzmáhá prázdnota smrti, čelo jí pod Jaredovou rukou hořelo.

„Řekni, žes mě měl skutečně rád, Jaredě,“ zašeptala. Aner nehybně klečel vedle ní a zatajoval dech. V keřích něco zašramotilo, déšť ustal.

„Bůh ví, že ano,“ řekl Jared chraplavě. Cende se podařil unavený úsměv.

„Teď ti už věřím... Budeš nyní sám, po dlouhá léta.“

Hlava jí klesla, tělo se zachvělo, čelo ztuhlo. Jared zvolna vytáhl ruce zpod hlavy, zadíval se na dlaně, pak ještě déle do její tváře a vstal. Otočil se a chvíli nehybně stál. Když se otočil k Anerovi, už se ovládal.

„Vyhrabeme ji, nebo na ni navršíme kameny?“ zeptal se do ticha. Pár kapek sklouzlo z listů a padlo mu na hlavu.

„Necháme ji tady. Pod monolitem,“ navrhl Aner a Jared přikývl.

Těsně vedle paty monolitu byla prohlubeň a Jared s Anerem uložili ztuhlé tělo na slínovou vrstvu pod kameny. Potom tělo zakryli kamením. Než na ne navršili kopec, měli co dělat až do svítání.

„Ať bych teď řekl cokoli, bylo by to bezvýznamné. Však víš, kde máš přátele,“ řekl Aner a položil Jaredovi ruku na rameno. Jared přikývl.

MLčky se otočili a vraceli se k bublinám. Svítilny se vybily. Přátelé se rozletěli ke Spectrum Hill. Byl to den, kdy končil stý patnáctý měsíc od přistání na Chromundu. Mech nabobtnal jitřním deštěm, a když přistáli u skladu, v

osadě vládlo podivné ticho.

Třetí bublina se vrátila prázdná.

Za pár minut už všichni věděli, co se stalo.

„...je drzost, když jsi spokojen sám se sebou, a drzost, když spokojen nejsi. Je zlatým pravidlem, že zlatá pravidla neexistují.“ Tak nějak to řekl George B. Shaw. Co si má počít muž, který je sám a po celý den má před očima jen ty předměty, jimiž se jeho dívka obklopila, dívka, jež zemřela. Jedna z možných odpovědí: Bude nespokojen, začne přemýšlet a řekne si, že je zbaven všech pout osobní odpovědnosti. To je má momentální situace.

Je mi vysloveně protivné, stejně tak Stuartovi, Ane-
rovi, Nivenovi, Elvě a Seir, když vidím ten spokojený
výraz ostatních. Ne, že by někdo z nás měl skutečný důvod
k nespokojenosti, daří se nám tu skvěle. Málokterá pozem-
ská kolonie si žije v takové pohodě a v tak příznivých
podmínkách jako Spectrum Hill. Z ekologického hlediska
je to pochopitelné. Věčné teplo, hojnost potravin a jakého-
koli pohodlí, na které můžeme v naší situaci pomyslet.
Všechno tu je.

Ale myšlenky na Zemi vrtají hlavou. Vrtají... v šesti
mozcích. Zůstali jsme přáteli, žijeme dál svorně jako
tenkrát v El Pasu nebo v Tucumcari. Ale ti ostatní žijí
vedle nás, nikoli s námi. Uběhne další rok a izolace bude
určitě naprostá. Považují nás za neškodné intelektuály,
kteří nemají v hlavě nic jiného než expanzi osobních
představ.

Cende je teď už přes týden pod zemí. Ještě nikdy v
životě, jenž nyní čítá třicet sedm pozemských let, jsem se
necítil tak sám. Nejtěžší je to v noci, když přicházejí myš-

lenky, které denní činnost pracně zahнала, myšlenky na Cende, na její něžnosti a její smích... nejde jen o nějaký biologický faktor, ale o harmonii našeho vztahu jako takového. V takové situaci může jeden zešílet, třebaže má „pouze“ matematické myšlení. Nyní chápu hodně z toho, nad čím jsem kdysi mával rukou jako nad zbytečnými emocemi.

Skupiny se budou muset jednoho dne oddělit. Už to dlouho bez křiku nepůjde. Jednoho dne se argumenty vyloží jasně na stůl a něco se stane. Ono se něco stane už dřív, vyletím s Nivenem nebo sám k lodi a tam proženu elektronickým mozkiem hromadu propočtů, snažím se propočítat stroj, který dokáže proniknout do nadřazené úrovně, do 6D prostoru. A ten stroj se vydá na cestu, jež bude mít cíl na Zemi. Ještě nikdy se mi po těch zelených pahorcích tolik nestýskalo.

Laboratoř se přímo překonává. Chemici konečně přišli na něco, co není pouze užitečné, na jakousi náhražku alkoholu. Zní to jako podivný vtip, ale v noci jsem se s Anerem Saltykowem a Stuartem Rushbrookem opil. Pili jsme organické sloučeniny síry, jimž se dříve říkalo disulfidy. Chutnalo to ještě ropou a trochu pryskyřicí, ale chemici slíbili, že pseudoalkohol budou ještě rafinovat a udělají ho požitelnějším. A nikoho z nás ráno nebolela hlava. Naopak se zrodilo několik směhlých myšlenek, které by nám mohly pomoci dál. Každopádně v nejbližší době vyletím na JUMPING KANGAROO. Už jsem se rozhodl. Nejdřív se musí vyrobit speciální skafandry, ale Niven Artic a jeho technici mi slíbili, že udělají vše, co je v jejich silách.

Příště se budu blíže zabývat skafandry, revolučním výtvozem našich laboratoří.

* * *

Dogeo Childai se váhavě zastavil na prahu, huňáč mu poskakoval ve vlasech a štěbetal. Huňáči byli jediní savci, které zatím na Chromundu našli. Zvířátka velká asi jako dětská pěst, se světle zeleným kožíškem, velkýma složenýma očima, jež se lesknou všemi odstíny. Huňáči žijí v malých rodinách a nejsou příliš plodní, protože nemají přirozeného nepřítele. Jeho štěbetání začínalo matematikovi vadit. Odložil tužku a otočil se ke dveřím.

„Nazdar, Dogeo, co že jsi tak zticha?“ zeptal se Jared Coln desetiletého technikova syna, Dogeo se sice zasmál, ale mlčel dál.

„Chceš mi pomoci s výpočty?“ zeptal se Jared a napřáhl ruce. Dogeo přikývl a přistoupil blíž.

„Neboj... Podívej se! Huňáč se taky nebojí,“ zabručel Jared a posadil si chlapce na koleno.

„Co je to, Jarede?“ Dogeo ukázal na výpočty, které pokrývaly stůl u okna. Jared uchopil tužku a ukázal na jednu rovnici.

„Pokusím se ti to vysvětlit. Dávej pozor. My všichni i ty a já, jsme bytosti, které se zdánlivě nacházejí ve středu všeho. Vše, co vidíme, je mimo nás. Vnímáme tři rozměry. Rozumíš?“

Dogeo prudce přikývl. „No a co?“

„Ano... To je těžké,“ řekl Jared. „Chci se pokusit dostat se na místo, z něhož bych tento svět viděl zvnějšku,

asi jako kdybych se díval na povrch koule, uvnitř které jsou jiní lidé.“

„To ale budeš muset letět daleko,“ řekl vážně Dogeo.

„Rozhodně. Moc daleko!“

„Až ke hvězdám?“ zeptal se Dogeo.

„Ještě mnohem dál.“

„Až do další galaxie?“

„Ještě dál.“

„Tak kam?“

„Do prostoru, do jakéhosi místa, kde je všechno jinak, než si umíme představit. Někam, kde jsou barvy cítit, zvuky vidět a myšlenky se tam stávají skutečností, synku. Jasný?“

„Hmmm... Strejda Lesh onehdy povídal, že máš v hlavě mýdlové bubliny. Je to pravda? A co jsou to mýdlové bubliny?“

Jared se sveřepě zachechtal a kluk se lekl. Huňáč se na matematika podíval, bázlivě zaštěbetal a schoval se chlapci do vlasů.

„Podívej, synku,“ Jared byl opět vážný, „když má někdo potrhle myšlenky, které ostatní nechápou, tak se říká, že má v hlavě mýdlové bubliny. Ty bubliny totiž prasknou, když se jich někdo dotkne.“

„A tvoje nepraskají?“

„Doufám že ne,“ ubezpečil ho Jared. Někdo někoho volal a ultrazvuk se mu dral do uší.

Dogeo!

Nahnul se přes stůl a zavolal do okna: „Je u mě!“

Za okamžik tam byl Sven Childai. Zastavil se ve

dveřích, sraštil zlaté Čelo a díval se na nákresy a rovnice, kterými stůl přetékal. Mlčky potřásl hlavou.

„To, co děláš, je naprostý nesmysl. Nikdo odtud nechce a nikdo se těm tvým podivuhodným mašinám nesvěří.“

Jared se na něj podíval a pustil chlapce. Dogeo sklouzl na podlahu a zůstal stát mezi oběma muži.

„Vzpomínám si, že před deseti lety, když se rozbíhaly Stuartovy stroje, vládly na lodi podobné názory. Ani tenkrát nikdo z vás nechtěl věřit v něco mimořádného, v něco, co nám zachránilo život. Tak tomu bude i s mými výpočty. Prostě jsem si umanul, že navážu spojení se *Zemí*. A jednoho dne to dokážu.“

„V tom případě tě prosím, abys mému synovi neblbnul hlavu,“ řekl Sven.

„Neřekl jsem nic, co by nesměl slyšet,“ ohradil se Jared mrazivě. „Zřejmě má pružnější rozum než jeho ploditel. Patrně je tu opravdový skok v dědičnosti. Vezmi si Mendelovy zákony. Tvůj otec byl zřejmě génius.“

„Kdybys ty měl syna, pak by na sebe takový argument nemohl nikdy vztáhnout!“ opáčil kousavě Sven a zasáhl Jaredovo nejcitlivější místo. Jared velice opatrně položil tužku, dával si pozor, aby se nedotkl papíru, a odstrčil židli. Sven o dva kroky ustoupil a tiskl si syna ke kolenům.

„Svene Childaii,“ procedil Jared mezi zuby, „už jsem zmlátil chlapa za menší netaktnost. Doufám, že napříště necháš dveře do mého domu zavřené.“

Znovu si přitáhl židli, posadil se, krátce zabubnoval prsty o stůl a jal se zase počítat. Sven tiše a zahanbeně

odešel.

Bílé slunce bylo od Chromundu vzdáleno sedm astronomických jednotek. Šest set kiloparseků dělilo Chromund od Země. Bezmála dva miliony světelných let.

Jared byl skoro zoufalý, když se podíval na výpočty. Aby se dostal z třetí dimenze do šesté a možná ještě dál, potřeboval by polovinu zářivé energie jednoho obřího slunce. Nedalo se nic dělat, musí na loď a nechat to přepočítat. Odložil tužku a vstal. Dlouhými kroky přešel do laboratoří, v nichž se vyráběly nové skafandry. Technici pracovali na akustických a optických zařízeních.

„Tak jak jste daleko, hoši?“ Jared si všiml, že u jednoho stolu sedí Tison a hraje si s huňáčem, který se pracně pokoušel ohnout třímilimetrový drát.

„Hned to bude,“ řekl Niven a zvedl skoro průhlednou věc. „Jsou na tom speciální brýle a sluchátka. Na JUMPING KANGAROO budeš ostatně v originálních pozemských poměrech. Už chybí jen modulátor řeči. Večer to bude.“

„Skvělé. Zlomili jste všechny rekordy. Ta věcička vypadá dost lehká, co?“

„Neváží víc než...,“ technik hledal vhodné přirovnání, „než lehký pozemský bojový oděv.“

„Fajn,“ řekl Jared.

„Jarede? Jsi chytřej?“ zeptal se Tison a všichni se rozesmáli.

„Řekl bych, že jo,“ odpověděl a ušklíbl se. „Ale Sven právě povídal, že mám v hlavě mýdlové bubliny a šílené nápady. Řekl bych, že má svým způsobem pravdu.“

Niven Artic se na něj podíval. „Hm,“ řekl tiše, „zdá

se, že začínají potíže.“

„Když se neděje nic jiného... Doufám, že nikdo nebude proti, když strávím pár dní na lodi.“

„Jestli bude někdo proti, pak ho třeba násilím přesvědčím o tom, že je to nutné,“ přislíbil rázně Niven a Jared ho znal dostatečně na to, aby věděl, že nepřehání. Od onoho dne, kdy se Jared stal prvním dobrovolníkem Rushbrookova pokusu a dokázal tím životaschopnost nových tvorů, získal si značný respekt.

„Řekni, Jarede,“ začal Tison. „Jsou na Zemi taky malí zelení huňáci?“

„Ne,“ zasmál se. „Nejsou. Ale je tam dobrých čtrnáct tisíc různých živočichů. Ptáci, savci, ryby, plazi, hmyz. Zeptej se ve škole Elvy. Má je skoro všechny na obrázcích.“

„Tak proč jsou tady jenom huňáci a ty malé cikády?“

„To nevím, Tisone, zeptej se Elvy.“

„Taky že se zeptám.“

„Jak jsi daleko s výpočty, veliký matematiku?“ zájmal se Niven.

„To je jediný důvod, proč musím na loď,“ vysvětloval Jared. „Proženu data palubním počítačem. Poletím sám, protože tam chci pár dní zůstat. Loď je v pořádku?“

„Když jsme tam byli před tři čtvrtě rokem pro kov a nástroje, ještě všechno fungovalo. Ale zima tam byla. Aner zkoušel nastartovat konvertor.“

„A s jakým výsledkem?“ zeptal se napjatě Jared. „Proud potřebuju.“

„Rovnou naskočil a dosáhl devadesátiprocentního

výkonu. Je ještě po Bullovi a robotech v Terranii.“

„Takže se s klidným srdcem můžu vrhnout do dobrodružství?“

Niven přikývl. „Ale běda ti, když se nevrátíš s přesvědčivými výsledky. Dovedeš si představit, jak náš skvělý tým, ten nejlepší na Chromundu a okolí, pracuje na dimenzním stroji nebo paraprostorovém torpédu? To by byla krása!“

„Když se mi to tam nepovede, zůstávám v dobrovolné emigraci,“ zasmál se Jared. „Jinak bych to od vás schytl.“

„To si piš!“

* * *

Tři dny po tomto hovoru s Nivenem Artikem a deset minut před startem kluzáku stál Jared v laboratoři a snažil se udržet ruce vzpažené. Tři technici ho oblékali. Vězel až po krk v tenkém průhledném obleku. Součásti byly nepohodlné a pod umělou hmotou byly vidět pouze přiléhavé kalhoty. Zbytek se zlatě leskl a vrhal odrazy jako nějaké pohyblivé zrcadlo. Volnou měl už jen hlavu. Gravitační destičky, které vytvářely trojnásobnou přitažlivost, se ukrývaly v černých podrážkách a měly by vydržet devět set hodin v provozu. Jared mohl nepatrné kontakty zastrčit do zdroje a destičky dobít. Na každém lokti měl dusíkové zařízení ve tvaru výdutě, které vytvářelo tlak dvaceti atmosfér a zbavovalo vydechnutý vzduch amoniaku.

Skafandr na něm seděl jako druhá kůže, byl pohodlný a netísnil. Na uších měl kapkovité výdutě, které z

chromundského sluchu vytvářely orgán schopný přijímat normální lidské zvuky. Oči měl zastíněny úzkou tmavou destičkou, která se dala zvednout. Jaredovy oči uvidí i v lodi normálně. Před ústy měl membránu, která měnila ultrazvuk v lidský hlas. Jared Coln by mohl v tomto skafandru navštívit Zemi, rozumět tam každému a vidět vše, co ostatní.

Tento skafandr měl posloužit jen k tomu, aby Jared mohl obsluhovat kluzák a strávit několik dní na lodi. Všichni doufali, že elektronický mozek Jaredovy výpočty vydrží. Jestliže jsou vzorce, rovnice a domněnky správné, budou mít technici práci, po níž tolik touží.

Gord Kedes přistavil kluzák.

„Děkuji vám, hoši. Skafandr je skvělý, držte mi palce,“ řekl Jared. Pak nastoupil do kluzáku, potřásl si rukou s Kedesem a převzal řízení.

Přeletěl paseku a stoupal k barevné obloze. Během několika minut byl kovový elipsoid jen třpytící se tečkou pod bleděmodrými mraky. Potom letěl přímo ke slunci a ztratil se z očí.

Modravá slunce nepravidelné mlhoviny v souhvězdí Honicích psů, NGC 5194, stála nad kamennou planetou jako hustý mrak. Kluzák vystřelil z mraků a zpomalil. Jared se podíval na hodinky. Za devatenáct minut bude JUMPING KANGAROO nejbliž. Prsty mu spočívaly na ovládání rychlosti. Přístroje mu včas řeknou, až se bude loď blížit. Čekal trpělivě. Věděl, co má dělat.

Pozoroval modrou mlhovinu. Miliardy jednotlivých sluncí, pro lidské oko nerozlišitelných, zdánlivě všechna stejně daleko od slunce Chromundu... a nedosažitelně

vzdálená.

A vedle věčná prázdnota. Děsivá prázdnota prostoru mezi galaxiemi. A nepatrná spirální mlhovina, kterou viděly jen zvláštní oči zlatokožců. To byla Mléčná dráha, v níž se nalézá Země. Skoro dva miliony světelných let. Jareda rozbolely oči.

Lod' se blížila. Jako Bludný Holand'an vesmíru, stříbrná a tichá. Pohon kluzáku se rozběhl. Jared se nechal JUMPING KANGAROO přeletět, naletěl k nákladovému otvoru, srovnal rychlost s rychlostí lodi a potom stiskl volací mechanismus.

Deska se pomalu odsunula, zapnulo se několik světlometů. Automatika vystřelila magnetická ukotvení, ta zachytila kluzák a vtáhla ho dovnitř. Potom se přechodová komora opět uzavřela.

Jared vystoupil. Velká lod' na něj působila stejně jako propast vedle hvězd. Neutěšená, opuštěná, temná a chladná. I když skafandr nepropouštěl chlad, matematik se zachvěl. Zavřel první dveře přechodové komory a stiskl vypínač. Baterie nouzového osvětlení fungovaly.

Přešel do strojovny a nastartoval konvertor hmoty. Stroj zavrčel a rozběhl se, byl stále hlasitější a nakonec podával devadesát procent výkonu. Jared rozsvítil všechna světla. Veškeré prostory lodi se vytrhly z roční tmy a ve vyhřívacích tělesech na chodbě to praskalo.

„Jeden by skoro věřil na duchy.“ zavrčel si a šel dál.

Jako šelmy na něj s každým krokem útočily vzpomínky. Tady... tady přece našel po tom nezdařeném tranzičním skoku Ragmar de Kaupovou, tady políbil Cende, když měli před přeměnou. Přeměňovací *zařízení*, které ze

čtyřiceti dvou lidí udělalo černovlasé zlatokožce se světlými rty a fialovými očima a množstvím výhod, bylo stále připraveno k provozu. Kontrolky se pomalu rozsvěčely a ukazovaly, že řada sektorů lodi je plně funkční. Ale veškeré nástroje, menší stroje, soustruhy a různá laboratorní zařízení už byly ve Spectrum Hill.

Tři neděle se astronomové snažili zjistit přesné souřadnice soustavy, slunce a planety Chromund. Přeměřovali vzdálenost Země - Chromund a stanovovali orientační body. Tyto výpočty podložené hvězdnými mapami ležely na řídicím panelu, duplikát byl v chromundské kronice.

„A tady,“ řekl Jared nahlas, „jsem stál před deseti lety a díval se ven.“

Jako by si samomluvou chtěl dodat odvahy. Ano, přesně tady stál, když loď vystartovala z Terranie. Tímto oknem se díval, jak Venda Nocová stojí pod lodí a zmenšuje se. Znovu se otevřela zdánlivě zhojená rána. Terrania... malý byt v posledním patře věžáku... Venda Noco-
vá...

„Krucinál!“ řekl nahlas a zastavil se před mohutnou skříní elektronického mozku. Automatika už půl hodiny čerpala do stroje ohřátý vzduch, aby ho dostala do provozní teploty. Ještě si musí počkat. Sedl si na stoličku. Kožená pilotní křesla se už dávno používala ve Spectrum Hill.

Rozložil listy papíru na desce a ještě jednou si prošel vzorce. Obklopovaly ho dávno zapomenuté zvuky. Pěkně si papíry srovnal v pořadí, v jakém chtěl výpočty a rovnice naprogramovat do mozku. Na čelní desce blikala světýlka, přibývala, vytvářely se vzory, jeden střídal druhý. Trvalo celou hodinu, než systém plně naběhl. Potom Jared mozek

prověřil a čtyři hodiny programoval.

Čtyři hodiny mu běhaly prsty po klávesnici. Dvě stě čtyřicet minut se zapisovala data na pásku a páska vydržela.

Vložil kotouč do stroje a stiskl tlačítko. Mozek se dal do práce. Jared čekal a čekal, až se začal nudit.

Stroj chroustal data a Jared se zatím potuloval po lodi. Jestliže mozek část informací nepřijme, dá mu vědět akustickým signálem.

Lékařská laboratoř Stuarta Rushbrooka.

Marodka s bílými lůžky.

Jaredova kabinka.

Pilotní kabina.

Chodby...

„Sic transit gloria mundi.“ Usmál se. „Tak pomíjí sláva tohoto světa.“ Z lodi zbyla jen gigantická hromada šrotu, jejíž některé části dosud fungovaly. Jako strašidelná opuštěná loď oběhla každé tři hodiny Chromund, a tak dál a tak dokola...

Zabzučení. Jared přešel do navigační místnosti. Pásek už neběžel a na čelní stěně počítače se ukázal signál.

Údaje neúplné, prosím opakovat a ověřit. Jared stiskl knoflík. *Sektor tři sta osmnáct.*

Počítač jednal samostatně, impulzy z vadného údaje putovaly z paměti zpět do zapisovací aparatury, tam se konvertovaly a vyjízděly na tiskárnu. Jared vzal kartu a porovnal údaje se svými papíry a začal znovu počítat. Za hodinu chybu našel. Soustředěně počítal. Uprostřed práce ho zmohla únava. Došel si do své bývalé kabiny pro matraci z pěnové gumy, rozložil si ji na podlaze před počíta-

čem a usnul, jako když ho do vody hodí.

Vzbudil ho zvláštní zvuk. Jako by se lámaly nosníky a padaly ocelové desky. Zvuk, při kterém mu tuhla krev v žilách. Co to bylo? Vyskočil a poslouchal. Stiskl tlačítko a uši se mu rázem změnily ve velice složitý orgán, jenž vnímal ultrazvuk a rádiové vlny. Ale byly tu ještě jiné zvuky, cizí, divočejší, tajemné.

Jako by nějaký obrovský hmyz rozhryzával dřevo tvrdého stromu. Jako by miliardy zubů prohryzávaly plášť lodi a zanechávaly v něm hluboké rýhy.

„Co to k čertu je?“ řekl si tiše.

Sel po zvuku, připadalo mu, že je přímo před ním. Přicházel z druhé strany desek z arkonské oceli, ze stěny, která dělila pilotní desku od pláště lodi. Bylo to něco zvenčí.

Že by drobné meteority? Únava materiálu? Ne! Nic takového!

Zapnul obrazovku. Spatřil něco tak podivného, až se polekal. Loď obklopovala bílá mlha, jakýsi mrak bez kontur. Ona mlha se těsně přimkla k lodi. Na místech, kde se její cáry dotýkaly pláště, vznikaly ony zvuky. Patrně výsledek jakéhosi energetického procesu, který plášť zprostupňoval a ničil jej.

Jestliže něco dokázalo nalézt loď na oběžné dráze a pouhým kontaktem rozežíralo speciální arkonskou ocel, pak to muselo být inteligentní. I kdyby to byla inteligence naprosto cizí a bez jakéhokoli vztahu k lidské etice, jistě rozeznává živou hmotu od mrtvé. Musí vědět, že když zničí plášť, tak v této lodi zemře jedna živá, organická bytost.

Zápolil se zděšením, které mu ochromovalo údy, a najednou v jakési zoufalé odvaze věděl, že se s tou mlhou určitě dorozumí.

Sebral z police vedle počítače těžký klíč a přistoupil ke stěně. Zvedl ruku a udeřil do ní. Devětkrát celou lodí zaduněl úder jako zvon a ony praskavé zvuky okamžitě ustaly.

2.

Jared svěsil ruku. Na obrazovce viděl, jak se bílá mlha odtahuje asi na metr od lodi. Pak se děly překvapivě věci.

Mlha se stáhla do sebe a utvořila jakýsi hranatý útvar, který by se dal nejspíš přirovnat k broušenému diamantu. Další škubnutí a vystřídal ho pravidelný dvanáctistěn.

Jared jen zíral. Nechápal, co se to na obrazovce děje, nechápal vůbec nic. Mlha, která se zahušťuje v sérii geometrických tvarů?

Následoval osmistěn, krychle setrvala zlomek vteřiny a rovněž se zhustila, přesela, ve čtyřstěn. Jeho vrchol ukazoval na střed obrazovky. Za čtyřstěnem, který setrval v klidu, se táhly závoje hvězd Modré mlhoviny. Jared nedokázal od toho obrazu odtrhnout oči.

Ta mlžná bytost byla nad jakoukoli pochybu inteligentní, patrně velice inteligentní, aspoň podle toho, jak měnila geometrické tvary. Jak se teď ale dvě inteligence dorozumí?

Horečně hledal řešení. Lámal si hlavu, hledal mate-

matickou cestou nějakou možnost, jak se s mlžnou bytostí dohovorit, jak jí sdělit, že v lodi se rovněž nachází inteligentní bytost. Nějaký rytmus? Střídání intervalů mezi zvuky?

Před lodí se nehybně vznášelo pravidelné těleso s nejmenším počtem hran, jaké existuje vedle koule.

Vrchol čtyřstěnu dál ukazoval na obrazovku. Mlha zřejmě čekala. Obrazovka byla bohužel pouze jednosměrná, ukazovala jen to, co se dělo mimo loď, nikoli naopak. Jinak by se Jared domluvil primitivní gestikulací. Míjely minuty a nedělo se nic.

Konečně ho něco napadlo. Popadl klíč a proběhl lodí až k nákladnímu otvoru. Tam uzavřel přepážku k vnitřním prostorám a otevřel otvor. Když servomechanismus odsunul ocelovou desku, rozsvítily se reflektory. Jared tloukl v dlouhých intervalech do stěny. Lodí duněly údery a rozechvívaly arkonskou ocel. Ani na okamžik ho nenapadlo, že by ona mlha mohla být pro něj nebezpečná. Pro něj, jako pro logicky uvažujícího člověka, bylo nemyslitelné, že bytosti, které se náhodně setkají ve vesmíru mezi hvězdami, by na sebe zaútočily.

Dong... dong... dong... Z otvoru se linula záplava světla a ztrácela se ve tmě kolem lodi. Čtyřstěn se pomalu blížil.

Tiše, bez jakékoli reakce, v naprosté matematické kráse se ten geometrický tvar blížil od zaoblené špičky lodi, přitahovalo ho světlo a zvukové vlny, a dospěl na metr od Jareda. Světlo, jež vyzařovalo do kosmu, se lámalo v kondenzované mlze jako ve vatě. Hrany čtyřstěnu byly linie ostré jako nůž a leskly se jako diamanty. Jared zvedl

ruku na pozdrav. Bytost nijak viditelně nereagovala.

Opatrně ustoupil dovnitř a položil ruku na zavírací mechanismus. Potom lákal bytost k sobě. Mlha vplula do otvoru a opět se zastavila. Cítil, jak mu divoce buší srdce. Potom zatáhl za páku. Zakřivená ocelová deska se zasouvala zvolna a skoro neslyšně. Světla skladového prostoru zhasla, otevřela se přechodová komora do lodi. Jared ustupoval krok za krokem, sklonil před vchodem hlavu a nespouštěl z mlhy oči.

Čtyřstěn na nevyslovený návrh přistoupil, nesl se dál do lodi, tiše následoval matematika chodbou, většími místnostmi až do pilotní kabiny. Tam se uzavřela poslední přepážka. Jared rozsvítil. I nadále panovalo ticho a nedělo se nic.

Byl to jedinečný výjev. Dvě bytosti proti sobě. Hleděly na sebe, zřejmě si chtěly něco říct. Tedy aspoň Jared Coln měl touhu sdělovat. Čtyřstěn se vznášel nad lesklou ocelovou podlahou a nehýbal se.

Hrany geometrického tělesa měřily 1,5 metru. Jared si v duchu propočítal objem. Pak začal matematik hovořit. Zkušenosti ukázaly, že základy interkosma jsou srozumitelné pro řadu bytostí - třeba bude mít štěstí.

„Jsme v lodi, která patří mně a ještě dalším,“ řekl pomalu a každé slovo doprovodil odpovídajícím gestem.

Mlčení... Půl minuty trvalo napětí, pak Jaredův mozek zaplavil příval dojmů, symbolů, barev, čar. Bytost mluvila po svém.

To není přenos myšlenek, uvědomil si Jared, to je projekce. Pracuje se všemi mými smysly i s těmi, které si člověk nikdy nevyvine.

Soustředil se na jeden obraz: letící loď, na palubě dva a čtyřicet osob, jejich jména a pohlaví. Jméno lodi, rychlost a havárie.

Rozumím!

Rozumíš? pomyslel si matematik užasle.

Přišlo potvrzení a užaslé otázky. Jared měl tedy důkaz, že se jedná o inteligentní bytost.

Patříš k rase, která má pouze pět smyslů, dva z nich, čich a hmat, jsou pro náš rozhovor nepotřebné. Musím se omezit.

Nebyly to jasně formulované myšlenky, žádné věty, ale konglomerát pocitů, dojmů a pravděpodobností, které Jared přijímal v kompaktním celku. Věděl, co se ta bytost před ním snaží vyjádřit, a tušil, že i jeho myšlenky budou pochopeny.

Naprosto správně. Jared se zasmál. Měl radost, že se mu během půl minuty podařilo s mlhou domluvit. Aby jí dokázal, že před ní nic nezatajuje, vyvolal si v paměti svůj život, myslel na dětství, na školy, univerzitu a na to množství lidí, které poznal. Pak přišla ještě jednou havárie s nepodařeným hyperprostorovým skokem a mučivé hodiny před přeměnou.

První chvíle na Chromundu. Osada, potíže prvních měsíců, Cendina smrt a týdny samoty. Výpočty a vzorce, touha po Zemi, na niž nezapomněl, let na loď a strach, když náhle zaslechl ničivé zvuky. Dohady, co je zač ona bytost, jež se před ním vznáší a naslouchá.

Proud četných myšlenek se zastavil a uvolnil místo zamyšlenému tichu. Pak Jared slyšel, viděl, vnímal odpověď čtyřtěnu. Vrchol zhuštěné mlhy mu dál mířil do

obličej. Linie hran se třpytily jako krystalky sněhu.

Vesmír je moře. Nekonečné, a přesto konečné, bez času a táhnoucí se mezi břehy věčnosti. Ostrovy v tomto moři, to jsou galaxie. Krajinou těchto ostrovů jsou hvězdy, mlhoviny, komety, planety a měsíce. Přírodní úkazy zase novy, kosmické energetické bouře, meteorické deště, supernovy a hvězdný prach. Plankton v tomto obrovském moři jsou živé bytosti. Organické substance, vysoce organizované jako Jared a jeho přátelé a množství ras v množství galaxií, z nichž jen zlomeček navázal mezi sebou kontakt. Tak jako faunu nějaké planety nepředstavují pouze savci, ale celá řada jiných tvorů, platily tyto zákonitosti i na obyvatele moře. Geometrická mlha byla inteligentní tvor.

Máme zvyk oslovovat se jménem, *myslel Jared k podivnému partneru*. Jak ti můžu říkat?

Bytostí jako mlha bylo jen málo, setkávaly se méně často než kolidující slunce. Jméno jako identifikaci neznaly.

„Dám ti jméno sám, nějaké v našem jazyce,“ rozhodl se Jared nahlas a ulevilo se mu, protože bytost sama ho o to požádala.

„Od této chvíle se jmenuješ Axhalaisom. Líbí se ti to jméno?“

Čtyřlístek si myslel souhlas. Proud myšlenek a přátelské vjemy přesvědčily matematika o tom, že Axhalaisomovi se jméno líbí. Znamenalo totiž tolik co mlha, opar...

Stvoření je akt, který vytváří nového živého tvora. Místo zrození mohlo být kdekoli, hned vedle, ale i milion parseků daleko. U Axhalaisoma to bylo malé univerzum v

jakémsi koutku vesmíru, který Jared neznal a jež mlha nedokázala jasně identifikovat.

Uprostřed temné mlhy kosmických rozměrů vznikaly hvězdy, obří slunce. Byla to líheň smrtelného žáru, zničujícího záření a turbulentních proudů energetických vln. A jako v organickém světě vznikají zdánlivě bez vyhlídky bílkovinné sloučeniny, tak i zde vznikaly zárodky života. Zárodky, nic víc. nic méně.

V tomto reji horkých plynů vznikl Axhalaisom a rostl. Potřeboval tisíciletí, aby dosáhl nynějšího tvaru. Tam, kde se narodil, se nepočítalo na roky - v prostoru, kde se tvořila slunce, nebžel čas v lidském pojetí. Ryzí atomární energie se zhušťovala v inteligenci. Smysly: světlo, vlny, elektromagnetické záření a informace ženoucích se elektronů. Z výhně horkých sluncí se vsakovaly vědomosti o okolním světě a o bezpočtu věcí. Výchova? Etika byla zakotvena už v samém zárodku.

Zákony Axhalaisomova vzniku byly aplikovaná matematika. Svou logikou vylučovaly jakoukoli nejasnost. Vznikla převážně pasivní bytost, schopná jakéhokoli druhu pozorování, protože se dokázala pohybovat a ovládat své fyzické procesy. Dokázala nasakovat energii, živila se zářením určitých sluncí, elektronovými bouřemi a magnetismem viděných a navštívených světů.

Zbraně? Bytost jako Axhalaisom se nedala zničit. Zde byla ve vědomí mlhy mezera. Věděla, kdy se narodila, znala každíčkou podrobnost ze svého dlouhého života, ale neznala pojem smrti. Tudíž nevěděla, co bude po ní, a nedokázala říct, jak vše skončí. Proces narození a smrti byl „biologicky“ jasný, metafyzicky tu byly spekulace. Nic ur-

čitého.

Když Axhalaisom dospěl, putoval jako kosmický tulák, vyletěl z hvězdného prstence svého zrodu a vydal se na cestu za poznáním. Hnala ho zvědavost po jiných formách života a jiném prostředí. Neznal meze své rychlosti. Věděl však, že překonal neuvěřitelné vzdálenosti. Ale ve vesmíru, jehož hranice nebyly známy, se i ta nejvyšší rychlost stávala ploužením, když se vzdálenosti rozpínaly. Gigantománie stvoření dala najevo svou nekonečnost. Každá bytost byla v tom moři jen planktonem. Po delší cestě se Axhalaisom dostal na okraj spirální mlhoviny. Před modrou mlhovinou nahuštěných hvězd se vznášelo torzo, prázdná loď bez života a majitele.

Obsahovala však kov - wolfram. Atomy tohoto kovu představovaly pro Axhalaisoma to, čemu pozemská věda říká vitaminy. Žádný život - žádný majitel - netřeba se dotazovat - žádné problémy.

Axhalaisom začal do sebe přijímat atomy wolframu. Pak zaregistroval zvuky a usoudil, že v tom kovovém vraku něco je. Etika mu velela, aby se zeptal majitele lodi o dovolení. Atomů byl nadbytek, vystačily by na staletí. A tak se Axhalaisom dostal do lodi.

Inteligentně se zabývat důležitými věcmi šlo jediné v tom případě, že mlha dosáhla jisté koncentrace. Axhalaisom spal jako difúzní závoj a potravu mohl přijímat, jediné když spal. Údery klíče ho probudily.

„Díky za zprávu. Můj život už znáš, osud mých přátel rovněž. Jsem v lodi, protože jsem si chtěl ověřit správnost svých výpočtů. A na Chromundu počítač nemáme,“ řekl Jared.

Mlha nevěděla, co znamená počítač, a Jared jí to musel vysvětlit.

„Pochopil jsem srovnání wolframu a vitaminů. Takže ten kov nutně potřebuješ?“ zeptal se Jared.

Axhalaisom mu vysvětlil, že tato látka je velice vzácná a že když někde vycítí její atomy, už patří většinou jiným bytostem. Etika mu v takovém případě zakazuje se jich zmocnit. Takže ustavičně trpí nedostatkem stopových prvků.

„To znamená, že se mě musíš zeptat, jestli ti dovlím zničit plášť?“ zeptal se Jared.

Bylo tomu tak. Jared z naléhavosti myšlenky vycítil, že Axhalaisom o wolfram velice stojí, že je pro něj přímo životně nezbytný.

„Vzhledem k tomu, že wolfram je podstatnou součástí pláště, pak plášť zničíš. Tím zničíš celou loď. Chápeš, jak je pro naši kolonii důležitá?“

Bytost to uznala, ale Jared dál cítil, jak Axhalaisom po wolframu lační.

„Dejme tomu, že bych ti dal souřadnice a vzdálenosti... Dokázal bys pak nalézt Zemi v množství jiných planet?“ zeptal se matematik.

Axhalaisom přisvědčil. Stačily mu pouze souřadnice a základy vztažné soustavy. Pak už bude hračka zjistit, jak dlouho by Axhalaisom putoval k Zemi.

Jared se ptal dál.

„Můžeš vzít na tu cestu bytost, jako jsem já? Že bys vytvořil nějaký ochranný štít, v němž bych cestoval?“

Na takovou otázku musel Axhalaisom odpovědět záporně. Ale impulzy, které vytvořily v Jaredově mozku

logický obraz, hovořily o něčem jiném. Kdyby ona bytost měla možnost prostudovat strukturální stavbu organismů, mohla by do sebe pojmout jejich atomy jako součást své bytosti. Za jistých okolností. Nemohla přijmout atomová spojení a molekulární řetězce jakékoli bytosti.

„To tedy znamená,“ zeptal se Jared už s nadějí, „že pokud naše struktura neodporuje tvému metabolismu, pak bys s námi mohl na Zemi doletět?“

Tentokrát už čtyřstěn odpověděl kladně.

„Jak se dá zjistit, jestli nás můžeš pojmout?“ zeptal se Jared napjatě.

Je to něco podobného, jako když se zkouší neznámá potrava, vysvětloval *Axhalaisom*. Kousne si, ochutná - a když nechutná, vyplivne se.

„Přistoupil bys na obchod?“ zeptal se Jared. „Nabízím ti půlku lodi a chci za to, abys mě a dva přátele odnesl na Zemi. Můžeš se tam chvíli zdržet. Kvůli naší bezpečnosti se však musím pojistit. Druhou půlku lodi ti dám, až se vrátíme. I v tomto případě to bude doprava za potravu. Jestliže na Zemi zůstaneme, můžeš si loď vzít tak jako tak celou. Je to poctivý obchod?“

Axhalaisom se zeptal, co znamená poctivý. Jared si myslel význam slova a čtyřstěn souhlasil, že je to dobrý obchod.

* * *

Deset pozemských let se Jared snažil najít způsob, jak navázat spojení se Zemí. A teď se neuvěřitelnou náhodou setkal s *Axhalaisomem*, který měl řešení celého pro-

blému. Bylo to trochu příliš štěstí najednou, aby se v něm neskryval nějaký háček. Matematik seděl v průhledném skafandru před počítačem a fialovými očima hleděl na čtyřstěn.

Tu si uvědomil, že se na něj cosi dívá. Axhalaisom? Byl to dlouhý, zkoumavý pohled, aspoň tak jej Jared vnímal, bylo to stejně nepříjemné, jako by se na něj někdo upřeně díval zezadu. Jako by mu po páteři sjížděla ruka chladná jako vesmír. Pohlédl na Axhalaisoma. Bytost se ani nepohnula a myšlenkově se uzavřela. Bylo to něco jako němý souboj. Jako by to byla jedna z těch historických chvil, jakých lidstvo zažilo už tolik: čtyřstěn proti adaptovanému člověku. Mlžná bytost proti Homo sapiens. Kontakt byl osudný, přinejmenším pro Jareda a Axhalaisoma. Matematik dlouho vnímal dech osudu a potom se zeptal:

„Při hovoru se vždy soustředíš jen na dva z mých smyslů, některé své smysly vypínáš. Kolik má tvůj rozum informačních možností?“

Devatenáct!

„Devatenáct?“ zeptal se Jared nevěřicně. Považoval to za nemožné. Na druhou stranu však tato bytost neznala lež ani výmluvy...

„Jsi schopen vnímat i jiné dimenze nebo se do nich přesunout?“ zeptal se Jared nakonec. Opět k němu proudily dojmy a zpracovávaly se. Vznikaly zářivé a přísné logické obrazy. Axhalaisom se s moudrostí svého věku naladil na ducha, se kterým komunikoval. Výsledek: Mlžná bytost to dokáže. Dříve bývala nucena nasávat energii z elektronových bouří, nov nebo sluncí, přetvářet ji a jedním rázem vyvrhovat. Tímto energetickým nárazem

prorazila stěnu trojrozměrného světa a uvolnila cestu do další dimenze.

„Jestliže to svedeš,“ sliboval Jared, „pak ti prokážu ještě jednu laskavost. Jakou, to ti řeknu později, jsem to, čemu se v naší řeči říká vychytralý obchodník.“

Axhalaisom Jaredovi vysvětlil, že si už prozkoumal biologickou strukturu zlatokožců a zjistil, že beze všeho může převzít člověka i s mozkem a bdělým vědomím.

„A je to vratný proces?“

Bytost odpověděla kladně.

„Kolik cizích organismů můžeš přijmout?“ vyzvídal Jared.

Axhalaisom odhadoval jejich počet na deset a řekl, že dokáže cizí organismy spojit se svojí strukturou na libovolně dlouhou dobu a nepoškodit je. Převzatí lidé by stáli před stejnou situací, jaká je uvnitř černé koule. Mohli by se volně bavit, cítit se a slyšet navzájem, ale nic by neviděli. Kontakty by však byly užší než jindy, protože by probíhaly přes nervovou soustavu mlžné bytosti.

Debat by se mohl účastnit i Axhalaisom.

Bylo by to, *zde se bytost zarazila při hledání vhodného příměru*, jako když se tři čtyři úrovně vědomí překrývají a vjíždějí do sebe jako kotouče.

„Kotouče, které mají spolu kontakt, když leží na sobě, ale kontakt vyhasne, když jsou z tohoto obrazného sloupu vytaženy. Je to tak? To jsi chtěl říct?“

Axhalaisom přisvědčil pestrým myšlenkovým proudem.

„Vidíš? Tedy... můžeš si něco počít s očima jako s mými impulzy?“ zeptal se Jared.

Samozřejmě, *odvětila mlžná bytost*.

Jared ustoupil o pár kroků, sáhl za sebe pro diagramy a tabulky, hvězdné mapy a poslední fotografie.

„To jsou propočty úhlů, z nichž můžeš zjistit polohu jiných galaxií. A tady jsou souřadnice Slunce a Země. Dokážeš tyto informace přijmout?“

Axhalaisom tak už dávno učinil.

„Promiň,“ řekl Jared a myslel při tom v obrazech. „Patrně ustavičně podceňuji tvé schopnosti. Lituji.“

Axhalaisom ho ujistil, že nemusí litovat, protože jsou tak rozdílní, že ani tyto rozdíly už nejsou důležité.

„Zdá se, že máš i smysl pro humor.“ pomyslel si Jared.

Proč ne, *odpověděl Axhalaisom*. Ty jsi zase matematik a dobrý obchodník, je to tak veliký rozdíl?

„Dobrá, skončeme to. Navrhuji takovýto obchod. Dostaneš loď jako potravu, půlku rovnou a zbytek po návratu. Za to však tři z nás odvezeš k Zemi. Volný průchod pro tři lidi za wolfram z lodi. Souhlasíš?“

Axhalaisom bez váhání souhlasil.

„Ber si wolfram zatím jen na místech, kde je plášť dvojité. Zatímco budeme pryč, moji přátelé odmontují stroje a přístroje a přemístí je na planetu. Kdy se můžeme dát na cestu?“

Jakmile naberu wolfram.

Jared se zastavil těsně před ním, potom pomalu a skoro nábožně pronesl:

„Axhalaisome, já mám takovou radost, že to ani vypovědět nemůžu. Jsem přesvědčen, že jsme našli možnost zvláštní symbiózy. Myslím, že jsme ti zavázáni víc než ty

nám, ale víc jsem ti nabídnout nemohl. Víc nemůžu. Kdybys byl aspoň trochu podobný člověku, potřásl bych ti na znamení spojení rukou. Jen doufám, že mou řeč správně pochopíš, pramení z nesmírné touhy po Zemi a z přání vrátit se na ni. Promluvím s přáteli. Zatím se pusť do wolframu.“

Impulzy čtyřstěnu vyjadřovaly silnou radost a představy přátelství. Pak se stalo něco, s čím Jared nepočítal. Jakási neznámá síla uchopila jeho ruku ve skafandru a stiskla ji.

To já ti musím poděkovat, protože jsi dokázal dát kosmickému tulákovi jméno, obstarat mu atomy wolframu a zkontaktovat ho s inteligentními bytostmi. Budeme se učit jeden od druhého.

Jared stál vzpřímeně, zářil zlatě, černě a ještě jakýmsi podivným světlem. Ta scéna měla v sobě něco nepřekonatelně fantastického.

A bytost se začala přeměňovat.

Ze čtyřhranu vznikl oválný tvar, který se natahoval, až se podobal jakési světelné tyči. Z mlžné hmoty vycházelo neurčité žnutí, které rozzářilo plynnou hmotu. Potom se mlha ve tvaru tyče roztočila, vyrazila k Jaredovi a začala ho ve spirále obléhat.

Jared si strhl brýle, ale na dojmu se nic nezměnilo. Čtyřmetrová spirála připomínala káču otáčející se šílenou rychlostí. Spirála se před Jaredovými očima rozmazala, potom zastavila a jako blesk vystřelila z místnosti.

Axhalaisom se ztratil z kabiny. V podobě čisté energie volil cestu kabelem obrazovky a venku se začal rozplývat v difúzní mlhu.

Hlad! Znovu se ozval onen hrozivý skřípavý zvuk. Jared pochopil, co chtěl sdělit jeho budoucí hostitel. Hostitel, nebo symbiont? Zatímco se odvracel od obrazovky, přemýšlel o tom. Na obrazovce bylo vidět bílou mlhu šířící se podél špičky lodi. Současně sílily ony nebezpečné zvuky.

Jsi kronikář, sdělil mu Axhalaisom, když se prve kolem něj otáčel, musíš se pokusit převést náš rozhovor do slov. Ale už teď vím, že žádný jazyk nedokáže vyjádřit naše vzájemné dojmy. To je ale tvůj problém.

Vše sestává z atomů. Axhalaisom se skládá ze stejných základních prvků jako rostliny, kámen nebo ty, Jarede Colne. Liší se pouze tvarem a strukturou. Chvilí jsem tě zkoumal svými devatenácti smysly a zjistil jsem, že my dva jsme si mnohem více podobní, než se zdálo.

Moje buňky, to je jen analogické označení, nejsou specializované. Ukládají potravu, vitaminy a informace. Když tě převezmou, funkce se spojí v jedno. Bude z nás jedna jediná bytost. Naše tělesná podstata se zruší ve prospěch mého metabolismu. A ty ve mně budeš schopen přijímat kosmické záření jako potravu.

Bál ses o rozum? Neboj... Každý si, mluvil jsi přece ještě o přátelích, zachováme vlastní mysl, abychom si mohli cestou povídat. Pokusím se vám ukázat krásy kosmu, jak je vnímám já. A ty mi budeš povídat o jménech, která jsem našel v tvém mozku jako součást vzpomínek na Zemi: Homer, Aristoteles, Fleming, Mann, Beethoven, Hemingway, Steinbeck, El Greco, da Vinci a Michelangelo... To všechno mi vysvětlíš. Až vás na Zemi zase zhmotním, zůstanu ve vašich tělech, budu jen pozorovat. Dokážu tento proces kdykoli zvrátit, ale návrat bez vás

bude nudný a smutný.

Můj analytický rozum mi říká, že se budeme snášet dobře. Budu na tebe čekat.

* * *

Jared seděl v člunu a zapnul vysílačku.

Ozvali se mu Stuart Rushbrook a Niven Artic.

„Tady Jared Coln v JUMPING KANGAROO. Chci mluvit se Stuartem.“

„Tady Rushbrook. Co se stalo?“

„Drž se! Právě jsem zamluvil tři letenky na Zem.“

Stuart odpověděl až za třicet vteřin. I přes praskot bylo slyšet, jak koktá zděšením.

„Nemluv nesmysly, Jarede. Co se stalo?“

Jared se tiše zasmál a odpověděl: „Vlastně nic. Počítač hlásil chybu, tu jsem opravil, ale jestli je všechno v pořádku, jsem už nestačil ověřit. Zato jsem vedl dlouhý hovor s mlhou, která se proměnila v čtyřstěn. A právě vyžírám wolfram z pláště lodi.“

„Moje aparatura!“ vykřikl Stuart. „Tobě snad přeskočilo. Že sis vzal nahoru něco od chemiků?“

„Ani kapku, Stuarde. Poslouchejte dobře, vy dole. Setkal jsem se tady s energetickým mrakem, který mě probudil, protože nám začal ožírat loď. Atomy wolframu jsou pro něj asi jako pro nás vitaminy.“

„Blábolí, blbne,“ konstatoval Stuart. „Nivene, letíme pro něj. *Začíná* šílet.“

„Vy zatracení cvoci!“ řekl ostře a hlasitěji Jared. „Každé slovo je čistá pravda. Začněte už losovat. Mám,

když nepočítám sebe, dvě volná místa. Dva z vás můžou za hodinu letět na Zem. Poslouchej, Stuarte! Musíš mi věřit, myslím to naprosto vážně.“

„Jarede...“

Jared byl už téměř zoufalý. „Téma Země je pro mě tak zatraceně posvátné a vážné, že bych si srandu nedělal. Říkám ti čistou pravdu, tobě bych přece nelhal.“

Niven a Stuart opět dlouho přemýšleli.

„Tak dobře. Za hodinu jsme nahoře se dvěma piloty.“

Jared si oddechl.

„To jsem rád, že jste mi konečně uvěřili. Zavazadla nepotřebujeme. Vemte s sebou jen ten film, co jsem natočil. Mám ho doma na regálu.“

„Jasně. A co je jako s tím čtyřštěnem?“ Stuart to zřejmě ještě plně nepochopil.

„Mlžná bytost, vysoce inteligentní a nesmírně stará, mě vzbudila ze spaní, když se pokoušela poškodit plášť lodi. Upozornil jsem na sebe a vydával JUMPING KANGAROO za svůj majetek. Později jsme našli společnou řeč a dohodli jsme se. Tri z nás poletí na Zem a za to si Axhalaisom může sníst půlku wolframu. Až nás dopraví zpátky, necháme mu zbytek.“

„Axhalaisom?“ zeptal se Stuart.

„Tak jsem ho pojmenoval. Jméno se mu líbí. Bavíme se skvěle. Jen doufám, že naši přátelé budou s tímto obchodem souhlasit.“

„To už nějak zvládnou,“ slíbil Stuart. „To se poškodí i stroje?“

„Ne, upozornil jsem ho na to, že zatím smí užírat jen

vrchní plášť. Zatímco budeme pryč, musí naši kolegové odvézt stroje dolů. Půjde to?“

„Samozřejmě,“ ubezpečil ho Stuart. „Teď už poslouchají všichni příznivci Země. A začínají se bít o místa. Jak máme vybírat?“

„Já osobně bych byl rád, kdybys letěl ty a Seir Daitonová, ale jestliže chcete postupovat demokraticky...“

Bylo slyšet tlumené zvuky, vzrušené hlasy a několik hlasitějších vět, potom se Rushbrook ohlásil:

„Letíme. Po bojové poradě se rozhodlo, že Seir a já jsme dostatečně kompetentní na to, abychom s tebou mluvili za Chromund a Spectrum Hill. Už jde Niven se skafandry a s jídlem. Tison doběhl pro film. Najíme se, natáhneme si skafandry a letíme. Gord Kedes a Niven pak odletí s kluzáky nazpátek.“

„Výtečně,“ pochválil ho Jared. „Takže vás čekám.“

Vypnul vysílačku a vystoupil ze člunu. V kupoli hangáru se dostal k nejbližším dveřím, otevřel je a zmizel v lodi. Když se přiblížil k hlavní obrazovce na můstku, mlhu už neviděl. Zřejmě okusovala části lodi, kam kamera nedohlédla.

Axhalaisom probleskl na můstek. Bledý svit se stočil a přeměnil ve čtyřstěn. Jared měl sto chutí se bytosti zeptat, zda jí chutnalo, ale přemohl se.

Cítím se dostatečně silný, abych žil několik set let, jak bys to řekl ty. Děkuji ti, *oznamoval mu překvapivě Axhalaisom.*

Jared se pokusil říct, že zatím je splněna pouze část smlouvy. Mezi ním a mlžnou bytostí tekly proudy myšlenek. Zeptal se, jestli Axhalaisom už zvážil všechna data a

vzdálenosti a zpracoval je.

Bud' klidný. Cíl najdu. Podle tvého času potrvá cesta tak deset dní a slibuji ti, že budeš prolétat těmi nejzajímavějšími končinami vesmíru.

Jared se pokusil vyjádřit, že Axhalaisom by dokázal plnit tytéž funkce jako elektronický mozek a byl by mnohem výkonnější, protože má větší znalosti, zpracovává otázky inteligentně a neřídí se pouze přísnými zákony logiky.

Máš pravdu. *Mentální vlny vytvořily pestré obrazce. Můžu tak pracovat. Co bys chtěl vědět?*

Jared ukázal na čelní desku elektronického mozku. Kontrolky byly zhasnuté. „Tohle je,“ vysvětloval, „elektronický mozek, má veškerá data, která jsou potřeba pro provoz lodi, pro zjišťování kosmických vzdáleností, souřadnic a provozních dat pro hyperprostorové skoky.“

To vím, řekl Axhalaisom. Jared pokračoval, že se pokoušel vyvinout teorii dimenzních průniků, že předložil mozku vzorce a výpočty, ale že pochybuje o tom, že byly správné. Část úkolu mu stroj vrátil. Požádal Axhalaisoma, jestli by výpočty neověřil. Čtyřstěn na chvíli znehybněl.

Sdělím ti výsledek, vnímal matematik. Čtyřstěn změnil podobu, roztekl se v krystalicky se blýskající blesk a prosy čel čelní stěnou mozku. Kontrolky se rozblíkalý a světélka putovala po desce zleva doprava. Stroj začal bzučet. Jared se otočil a spatřil, jak se kontrolky všech bloků rozsvítily, zhasly a znovu ukazovaly údaje. Axhalaisom se zřejmě rozštěpil v množství minimálních proudů a dotazoval se všech pamětí mozku. To vše trvalo asi dvě minuty, potom všechna světla rázem zhasla. Z desky vyjel

blesk a zhustil se ve známý tvar. Začaly se valit mentální vlny a vytvářet v matematikově mozku obrazy. Pochopil a byl zklamán.

Ani veškeré možnosti Spectrum Hill by nestačily na stavbu tranzičního generátoru a možnosti nebudou mít ani za tisíc let optimálního rozvoje. Ale... jednoho dne z Chromundu přece jen odstartuje loď plná zlatokožců.

O tom nepochybuji. Cestou ti ukážu, jak pracovat s dimenzní matematikou úspěšněji.

Jared Axhalaisomovi poděkoval silným mentálním impulzem. Zatím už v lodi přistáli lidé ze Spectrum Hill. Otevřel se přechod na můstek a vešli piloti Kedes a Artic. Za nimi Seir Daitonová a Stuart Rushbrook. Zavládlo podivné ticho.

„Axhalaisome,“ pomyslel si Jared, „to jsou moji čtyři přátelé. Ti dva, co jsou oblečeni jako já, poletí k Zemi. Zkus s nimi navázat kontakt stejně jako se mnou. Mají organicky stejné mozky.“

Právě to zkouším, Jarede Colne.

Hovor zřejmě probíhal současně s ostatními zlatokožci, protože Jared na všech obličejích pozoroval stejný výraz, směs úžasu, údivu, stísněnosti a jakési nejisté radosti.

Jared se usmál. Axhalaisom. Mocný, nezničitelný, zřejmě vševědoucí, dobrý partner. Rozesmál se nahlas. Podivuhodné kvinteto. Pro něj měla ta představa v sobě něco zábavného. Smál se a čtyři nechápavé obličejy se na něj podívaly. Dospěl k němu rovněž zvědavý Axhalaisomův impulz.

Konstatuji, že se bavíš. Proč? Můžu se to dozvědět?

Jared si představil souhlas. Vylíčil své představy o složení účastníků výpravy.

„Stuart, Seir, Jared a Axhalaisom - budeme se těch deset dní náramně bavit. Jsme každý tak jiný, že v tvém nevšedním organismu budeme komunikovat bez ustání - k vzájemnému prospěchu. Právě mě něco napadá...”

Máš pravdu, Jared. Bude to radostná cesta, *odpověděl Axhalaisom*.

Jared se obrátil k přátelům. „Tak tohle je ta mlžná bytost ve tvaru čtyřštěnu. Jak jsem z vašich výrazů vyrozuměl, tak se Axhalaisom už představil. Chápete už mé nadšení? Spolu s touto energetickou mlhou se poženeme kosmem rychleji než světlo.“

„Pořád nás ještě překvapuje výměna informací pomocí mentálních obrazů,“ přiznal se Gord Kedes. „My dva,“ ukázal na sebe a na Nivena, „začneme hned odmontovávat přístroje a přeložíme je do kluzáku. Zatímco budete pryč, loď vyklidíme a necháme jen plášt’.“

„Moment,“ ozvala se Seir. „Nechtě tady veškerou přeměňovací aparaturu. Obávám se, že by jí transport ublížil. Postarají se o ni po našem návratu Stuart s Elvou. A kdybychom se nevrátili...,“ *zarazila* se a místo ní pokračoval Jared:

„...pak vám dá Axhalaisom vědět. Každopádně vám po něm pošleme zprávu. Je to tak?“

„Je to tak!“ Mlžná bytost vytvořila v Jaredově mozku obrazec.

„V pořádku,“ odpověděl Kedes. „Lod’ vyklidíme až na konvertor a *zařízení* adaptační laboratoře.“

„V pořádku,“ přisvědčil Jared. „A jaká je dole nála-

da?“

„Průměr,“ odvětil Stuart. „Ale respektuji to. Zvláště když jsem jim vysvětlil, že tahle cesta nás nebude stát nic víc než relativně bezcenný lodní plášť. Uklidnili se, když jsme je ubezpečili, že veškeré stroje přesuneme na planetu, všechny včetně konvertoru hmoty.“

„Skvělé,“ řekl Jared. „Pak nemusíme mít žádné výčitky svědomí.“

„A co teď?“ zajímala se Seir.

„Rozloučíme se s Gordem a Nivenem a počkáme, až se rozplyneme v bílé mlze.“

Tak dobře se Jared už hodně dlouho necítil.

„Jarede,“ špitla Seir. „Já mám strach. Jak to skončí?“

Napětí rostlo. Jared cítil, jak Axhalaisom vysílá k Seir uklidňovací impulzy.

„Neboj,“ řekl Jared. „Budu statečně hrát pokusného králíka jako tenkrát. Já Axhalaisomovi věřím.“

Děkuji, *pomyslela si mlžná bytost*.

„Máš ten film?“ zeptal se Jared lékaře.

Stuart přikývl a plácl si na stehenní kapsu. „Tady.“

„Ukážeme Perrymu Rhodanovi a Reginaldu Bullovi naši novou vlast.“

Opět nastala pauza plná očekávání. Jared spojil svůj rozum s inteligencí kosmického tuláka.

„Začneme, Axhalaisome?“ řekl nahlas, aby přátele uklidnil. Niven a Gord napjatě očekávali, co se bude dít.

Potřes přátelům rukou, *myslel si Axhalaisom Jared se zasmál, vykročil vpřed a obešel mlhu*.

„Nivene,“ řekl vážně, „Gorde — dávejte tam dole

pozor, ať vše běží, jak má. Nevím, jestli se vrátíme, nevím vůbec nic. Nikdy není nic jisté.“

Jared cítil, jak mu pařáty skafandru sevřely prsty. Gord mu málem rozdrtil ruku a praštil ho do ramene.

„Zlom vaz, Jared.“

Připraven, Jared Colne? *To byl Axhalaisom. Jared si myslel souhlas.*

Scéna se změnila a stal se z ní rej příšerných dějů. Jared Coln stál se založenýma rukama pod světlem a nehýbal se. Omýval ho proud laskavých myšlenek, pleť se mu leskla, oči měl zavřené a rty pevně stisknuté. Čekal na svou druhou přeměnu. Čtyřlístek se nyní pohnul, připlul blíž a změnil tvar. Z trojúhelníků vznikla koule, která se hned nato přeměnila ve válec vysoký asi dva metry. Válec se vznesl ke stropu, zastínil na chvíli světlo, rozzářil se nad Jaredem a zakryl ho. Válec se zúžil a zhoustl. Zpočátku ještě byly zřetelné matematikovy obrysy, ale brzy zmizely. Z válce se stala tyč silná půl metru, kondenzovaný plyn. Na místě, kde prve čekal Jared, stál nyní Axhalaisom, bílý a nehybný.

Stuarte, Seir! Je to tak neuvěřitelně jednoduché. Nic jsem necítil, a najednou mám devatenáct smyslů. Vidím vás a slyším. Vnímáte moje projekce?

Odpověděli, že ano.

„Seir, rozluč se s Nivenem a Gordem. Jsi na řadě. A neboj se.“

Mladá žena se rozechvěle rozloučila s pilotem. Stuart ji držel za ruku. Mrak se blížil. Seir chtěla ustoupit, ale Stuart ji přidržel na místě. Potom se Axhalaisom-Jared otevřel a vznesl se. Seir pevně uchopila jakási neviditelná

síla a odstrčila lékařovu ruku. Potom se mrak snesl. Vznikl Axhalaisom-Jared-Seir.

Když na Seiřině místě stála jen štíhlá tyč, Stuart se musel usmát. Z myšlenkových proudů tří bytostí, jež existovaly ve tvaru jediné, vycházel nyní Seiřin optimismus.

„Hodně štěstí, Stuarde,“ řekli piloti a pak stál Stuart sám a čekal na spojení Axhalaisom-Jared-Seir-Stuart. Stalo se tak tiše, bezbolestně, připomínalo to současné usnutí a procitnutí. Stuart byl náhle v novém těle. Bytost složená ze čtyř bytostí řekla Nivenovi a Gordovi:

Vyprávějte ve Spectrum Hill, co jste viděli. Je to neuvěřitelný pocit, nový, slibný... Jazyk je jen jednou z devatenácti možností, jak se vyjadřovat a jak vnímat. Mějte se.

Potom promluvil hlas, který se skládal z hlasů čtyř osob, a přesto byl originální:

„Dáváme se na cestu. Živit se budeme slunci a bouřemi, uvidíme mnohem víc než všichni astronauti na všech svých cestách. Budeme rychlejší než světlo. „

Hlas umlkl. Technici zírali za skleněnými koulemi přileb na neuvěřitelný děj. Tyč se roztáhla do tvaru větene, roztočila se kolem své osy, rozšiřovala se dál, zaplňovala můstek, vyjela směrem k průzoru, projela pancéřovou clonou a sklem. Axhalaisom prošel kulatým okénkem jako zbloudilý světelný paprsek, ani nerozbil sklo. Mlha se provinila mezi molekulami, venku na sebe vzala opět svou protáhlou podobu a vzdalovala se.

Niven a Gord přiskočili k obrazovce.

Vystřelil ostrý světelný šíp, zakřivil se kolem plane-

ty a za dvě sekundy se ukázal za zádí lodi, zablýskl se ve svitu bílého slunce a pronikl do tmy, do tmy mezi oběma galaxiemi.

Gord řekl: „Tam uhání se svou touhou po Zemi. Chtěl bys být s nimi?“

Niven němě potřásl hlavou. „Ani ne,“ řekl pak váhavě. „Země, já ti nevím. Myslím, že tam Jareda čeká největší zklamání života.“

„Proč?“

„Mám prostě takový pocit, ani nevím proč. Jsem člověk, který by si rád zachoval to, čeho už jednou dosáhl. Jared a Stuart se vrhají do dobrodružství ducha, jež bych s nimi zažít nechtěl, protože je na mě příliš veliké.“

Světelný šíp se stále zmenšoval, až z něj byl jen dojem, jakýsi pocit. Na podlaze můstku ležely fotografie hvězd a diagramy vzdáleností a souřadnic. Jared, Seir a Stuart se spojili v jedno, ale každý si ponechal svého ducha, uháněli nyní k Zemi, šest set kiloparseků daleko. Skoro dva miliony světelných let za dvě stě čtyřicet hodin. To představuje, počítal v duchu Gord, relativní rychlost sto čtyřicet světelných let za minutu. Za vteřinu tedy dvě celé tři desetiny světelného roku!

„To jsem blázen!“ Niven Artic vypnul obrazovku. JUMPING KANGAROO dál obíhala kolem Chromundu. Ted' Axhalaisom urazil třiadvacet světelných let. Technici na sebe pohlédli a dali se do práce. Chapadla pancéřovaných skafandrů vytáhla nářadí. Poté se už ozýval jen kovový zvuk klíčů a jekot fréz. Ty zvuky se šířily lodí jako nějaká předsmrtná křeč.

3.

Axhalaisom vířil kolem planety. Připomínal oštěp ze sluneční hmoty. Zlatokožci, kteří nyní sestávali ze stejné substance jako on, byli spojeni v atomární struktuře bytosti a stali se součástí tohoto velkolepého systému. Potom mlžná bytost přidala na rychlosti a rázně odskočila od planety. Během několika zlomků sekundy dosáhla čtvrtiny světelné rychlosti, prorazila neviditelný závoj plynu mezi sluncem a planetou. Za světelným šípem se vytvořily oblasti žhnoucí hmoty. Vlny částic prachu uspořádané do spirál tlakem slunečního *záření* a magnetickým polem planety se rozzářily v bláznivé spršce. Potom Axhalaisom překročil hranice sluneční soustavy.

Tma beze svitu hvězd. Pouze jakési nekonečné šířání matných barev. Něco jako skvrny barev na povrchu mýdlové bubliny, matné, tlumené. Mlžná fialová barva se rozechvěla. Axhalaisom překročil rychlost světla a prodíral se ultrafialovou.

Jeho cestu vyznačovala stříbrná stopa. Propast mezi galaxiemi, měřící od kraje spirální mlhoviny v souhvězdí Honicích psů až ke Slunci milion a devět set padesát šest tisíc světelných let, nebyla prázdná. Něžná ultrafialová barva naplňovala galaktický meziprostor. Barva, vyzařující dlouhovlnné tóny, hudbu sfér vyluzovanou varhanami, jež normální smysly neslyšely. Linie mlžné stopy se ztrácela v dáli, kde začínaly hvězdné závoje galaxie. Teď byl Axhalaisom na cestě půl minuty. Ze zvukné fialové barvy vycházela euforická krása. Na devatenáct smyslů čekala krása bezhvězdného prostoru.

Čtyřicet sekund: Chromund a jeho slunce už nebyly vidět, tedy nikoli okem normální bytosti. Axhalaisomova hyperoptická schopnost ukazovala, jak se planeta otáčí kolem své osy a zvolna obíhá slunce. Různé roviny vědomí čekaly na to, aby si mohly posloužit naprosto novými věcmi, věděly, že v této symbióze není nic nemožného.

* * *

První den. *Vytvořil se obraz, informace byly předány dál a pochopeny. Ve světelném paprsku, ženoucím se šílenou rychlostí fialovou barvou, se spolu dorozumívaly čtyři bytosti. Kotouče, disky, mince nebo lístky... těžko přirovnávat* Disky byly nad sebou a boční plochy všech bytostí se vzájemně dotýkaly. Vznikalo jediné vědomí. Když se někdo chtěl odpojit, vytáhl svůj disk z prstence vědomí.

Axhalaisom-Seir: Vidíme ultrafialovou jako barvu a oscilaci této barvy slyšíme jako kosmickou hudbu. To jsou ty naše nové smysly?

Axhalaisom: Pouze dva z devatenácti. Poznáme všechny, až přijde čas. Nechci vás přetěžovat hned na začátku. Nepodceňuji vás tím?

Axhalaisom-Jared: Rozhodně ne. Myslím, že je to tak lepší. Počkáme, až lépe pochopíme, co vlastně vnímáme. Toto poznání musí přicházet zvolna. Uvědom si, že naše lidská chápavost se s tvou nedá srovnávat.

Axhalaisom-Stuart: Jared má pravdu. Vidíme normálně, ale už dokážeme rozeznat ultrafialovou jako barvu. Normální sluch nedokáže postřehnout zvukové vlny této barvy.

Axhalaisom: To máš pravdu.

Jako neuvěřitelně jemný prach, prach, který se při každickém závanu musí vznést jako mlha, tak se šířila barva v bezhvězdném prostoru. Stříbrné vlákno mlžné stopy prořezávalo zvučící pustinu, tajemné siločáry rodily gejzíry barev, které odplývaly v točících se a svíjejících se pruzích. A to vše přehlušoval zvučný, kolísající tón. Atomy mlžné bytosti, skládající se z rozpuštěných podstat čtyř inteligencí, kmitaly s ním.

Myšlenkové schéma lidského rozumu se přizpůsobilo procesu odehrávajícímu se v buňkách mlžné bytosti. Barva, která se dala slyšet a cítit, už nebyla ničím nemožným. Bylo to tak správně, vše ostatní bylo nedostatečné, nedokonalé, neúplné. Vytvářel se jakýsi nadreálný svět.

Axhalaisom-Jared: Kromě lidských smyslů, které se nám díky Stuartově přeměně rozšířily, máme teď o tři možnosti víc. Pochopili jsme, jak se náš mlžný přítel pohybuje, můžeme kompenzovat zpoždění, které vzniká, když se nějaké těleso pohybuje v trojrozměrném prostoru nadsvětelnou rychlostí. Zažíváme ultrafialovou jako barvu a slyšíme její zvuk - děláme pokroky!

Axhalaisom-Seir: Zpočátku jsem měla hrozný strach. Ale musím přiznat, že tento nový pocit je nade vše. Jsem spokojena!

Axhalaisom: Dokonalá symbióza. Teď letíme třistakrát rychleji než paprsek světla!

Žhnutí, ojedinělé difúzní ostrůvky ve fialové záplavě, vytvářelo obrovské bizarní stíny. Z temných mračen se odpoutávaly pruhy, na jejichž okrajích se ukazovala ostřejší pásma mléčného svitu aby opět zmizela. Mlžná bytost se

hnala dál. Připomínala vlákno, jež se pronáší v lehkém větru.

Fialová zněla mocnými zvuky kosmických kmitů a voněla... Složité atomární nervové buňky nasávaly vůně. Ve fialových prostorách se otevřela dutina, vůně se rozvíjely jako kalichy pralesních květů. Zvonivá vůně tu dutinu naplňovala a dělila se na filigránskou stavbu, neviditelnou a přesto vnímatelnou. Krátká a vzdušná symetrie jako chvalozpěv na sílu světla, magnetických polí a mezihvězdné hmoty. Kosmický plyn voněl, perspektivy se hroutily, uprostřed fialové se rozprostírala planina. Horizonty bledly, měnily se v tvrdé linie. Nejnějnější tajemství těchto věcí jako by se pod zuřivým nárazem neznámých energií rozechvělo, vůně se ztratily. Zpěv kosmických varhan dozněl a uvolnil místo zlomyslnému vytí.

Elektronová bouře: Každá rovina rotovala jako čtyřrozměrný talíř jiného zbarvení. Zde byl jas, mezi lesy univerza se chvěly ostřejší odstíny. Z něžné paraboly se vytvořila úzká zatáčka, vinoucí se pět set světelných let. Podél ní vznikaly groteskní obrazy a čtyř bytostí se zmocnil nikdy nepoznaný strach.

Axhalaisom: Ta děsivá krása elektronické magnetické bouře nás nezničí, mě tedy ne. Jak to vydrží váš rozum, to už nevím. Radši poletím stranou, tam nebezpečí nehrozí. Tohle je něco, co jinak nespátříte.

Vzorec strachu se mezi jednotlivými vědomími rozpřádal jako pavučina. Tenký strašidelný tón nad vytím magnetické bouře bičoval hyperakustické buňky mlhy. Vroucí čistota světelných úkazů naplňovala dutinu nad šíleně rotujícími rovinami. Jekot o sebe se troucích proudů

částic přesahoval svou hrůzou meze pochopitelného. To řvala šelma Stvoření. Nic viditelného - byla to výjimečná situace. Žádná organická bytost ani sebelépe zkonstruovaný nástroj nemohly změřit děsivou krásu orkánu magnetických plynných hmot, spatřit je, reprodukovat nebo pochopit. Axhalaisom a bytosti v něm poznaly rytmus hvězdné bouře.

Okraje turbulencí, vesmírná noc, více než kosmická tma. Závan samoty a vůně temného míru, věčného spánku. Čern bez podstaty a bez kontur, bez rozeznatelného rozdílu. Nic ve světě neexistující tmy. Absolutní tma, i tma ducha. Mnohem víc než pouhé ticho. Už tu nebylo nic. Pouze pohoda uvnitř složitého organismu mlhy bránila rozumu v sebevraždě. Zde končilo vše... život, funkce, myšlení a přání... Absolutní konec.

Palčivé, panické vjemy - světlo jako z diamantu...
Panika!

Komunikační obrazec: *Ve vesmíru se vznášela hyperprostorová loď. Otevřené vchody a v nich nic, nikde ani světlo. Zde zřejmě nikdo nežije. Neběžely ani stroje, ani konvertor.*

Axhalaisom: Nelekejte se a zkuste si všímat toho energetického procesu - Jared! Pro tebe! Vyskočím z trojrozměrného prostoru do další dimenze. Ted'!

Zmizelo vše! Uprostřed ohlušující světelné záplavy intenzivně rudé barvy se vznášela hyperprostorová loď. Skokanská loď. Světelný šíp se zkrátil na setinu své délky a změnil se v zářivé vřeteno. Bílý blesk v červeném prostoru. Blížil se k lodi. Prolétal nad trupem a kolem trupu a objevil pár kamer.

Energetická bytost vnikla do lodi. Nastala tma.

Axhalaisom: Další možnost!

Ticho. Nově zformované vřetenó začalo svítit. V malém nákladovém prostoru skokanské lodě se rozsvítilo světlo, nesnesitelné pro organickou bytost, a vytrhlo každý nýt z temnoty. Prázdnó. Jen zavazadla, žoky, plechové nádoby. Loď se podobala JUMPING KANGAROO, ale byla třikrát větší. Když vyhasla energie skafandrů, zmocnil se lodi a její posádky chlad vesmíru a konzervoval mrtvoly.

Obrovské postavy ve skafandrech arkonského typu byly mrtvé. Podivně střižené vousy, těžce stavěná těla, široké obličejy - Skokani.

Kdysi se zde vše chvělo jejich bouřlivým smíchem. Kapitán Erlconth, jak stálo na jmenovce na jeho kabině, se už nesmál. Loď ERLA byla stejně tak mrtvá jako on a jeho lidé.

Axhalaisom-Jared: Loď patří ke stejnému typu jako naše, která obíhá kolem Chromundu. Je větší, tady najdeš další atomy wolframu.

Axhalaisom: Víím. Už jsem si zjistil souřadnice a uložil si je do paměti. Jednou se vrátím a dám si wolfram. Zde už život není.

Zpětný dimenzní ráz vyrazil mlžnou bytost z lodi, usnadnila to otevřená přechodová komora. Pak se opět ukázala bezútěšná ultrafialová prázdnota.

Dál! Za ni!

* * *

Druhý den: *Axhalaisom-Jared znovu vstoupil do kolektivního vědomí kruhu komunikátorů.*

Axhalaisom-Seir: My dva jsme už dvě hodiny spolu a zdá se mi mezitím docela nesmyslné, abychom během tohoto letu měřili čas. Máš taky pocit, že sis odpočinul a že jsi svěží?

Obrazy neponechávaly sebemenších pochyb, dokonalé projekce myšlenek. Matematické symboly smíšené s útržky myšlenek, barvami, představami a všemi druhy vnímání.

Axhalaisom-Jared: Cítím se víc než báječně. Šíleně se těším, až opět uvidím spirálu naší galaxie. Hvězdy, mračna, mlhu, konečně Zemi, modrou planetu. Ty určitě také, ne?

Axhalaisom-Stuart: Je mi do smíchu, když pomyslím, že bych si šel vyzvednout Crestovu cenu. Nebo že bychom si tu legraci dovolili?

Axhalaisom: Jistě by to vzbudilo velkou pozornost, kdybyste to mohli uskutečnit. Ale obávám se, že k tomu se nedostaneme.

Světelný šíp mlhy se dál hnal po své lineární dráze napříč pějící fialovou barvou. Dutin plných vůní přibývalo a ukazovaly se v nich všelijaké struktury. Pokaždé když se Axhalaisom do nějaké vnořil, jako by se blížil k moři ambry. Mlžnou bytost zalévaly vzácné vůně, plnily ji jako energetické proudy. Axhalaisom opatrně otevřel nový druh informací:

Smysly lidské přirozenosti stačily... stačily na svět optiky a akustiky, třebaže kamenná planeta požadovala víc - víc možností vjemů, více vidění, více tónů, více zvuku,

výkonnější myšlení - přibýlo vidění v ultrapásmu, možnost střídat dimenze jako stupně schodů, naprosté ovládání tvaru, dorozumívání v obrazech, vnímání ultrazvuku.

Kosmické varhany a bubnování. Magnetická bouře. Děsivá pustina okrajových oblastí a fialová barva, lidské myšlenky vířily a hnaly se o překot, až je ukotvilo logické řazení atomárních myšlenkových schémat. Svět devatenácti smyslů se vyjasňoval a nabýval logiky.

Blíže k šílenství než k normálnímu myšlení, tak pracovaly mozky tří zlatokožců. Oči už dávno nebyly fialovými čočkami, ale součástmi mlžného organismu, informace se dostávaly do jednotek vědomí nepatrnými výkyvy drah neutronů v jádrech. Jared-Axhalaisom-Seir-Stuart - byl to sen, nebo přežhavená fantazie předrážděných mozků, které v kosmické pustině už neposlouchaly představy a rozkazy? Nesmysl, šílenství, protimluv?

Co to potom bylo - dokonalá logika... Logika?... Jasnost.

Mentální obraz: Letní jitro na Zemi, okraj pouště v severních státech, slunce zaplavovalo načervenalé žlutou krajinu paprsky. Svítí svěží zeleň, vánek přináší známé vůně: moře, les, vůni blížícího se horka. Ptáci poletují ve větvích a cvrlikají. Nadechuješ se. Slaná vůně ti vniká do chřípí. Jsi opojen. Vidiš - slyšíš - cítíš - a u vytržení říkáš slova o toliké kráse, drtíš mezi prsty list a prosypáváš si mezi prsty písek. Jsi u vytržení nad krásou tohoto světa. A to vše vynásob tisícem. Že se to tvůj rozum zdráhá pochopit? Ovšem! Vždyť je úzce zaměřený, specializovaný, není zařízen na zázraky neuchopitelného, neviditelného a neslyšného ve světě kolem tebe. To jsi ještě nikdy ve snu

necítil barvy, nechutnal zvuky? Tady máš tohle všechno pohromadě.

Pět normálních smyslů, jež předávají rozumu informace na jiném základě... A tři jiné: ultraoptika, ultraakustika, ultradorozumívání. Ještě další? Tady jsou:

Cítíš barvy a zvuky. Každou barvu dokážeš určit i čichem, a to v těch nejjemnějších odstínech, živiš se atomy. Jsi rychlejší než světlo a dokážeš přeskakovat dimenze. Měníš se v jednorozměrnou bytost. Ve stín o dvou rozměrech nebo ve dvanáctistěn. Atomární kmity přinášejí informace a zprávy a ty už znáš jejich zdroj. Mračna plynů s logickou jasností líčí, co se děje či co se dělo za jejich mlhou. Jsi nezničitelný. To je těch devatenáct smyslů. Stačí? Je to absolutní dokonalost.

A jsi Axhalaisom. Jeho část, a přesto celek. Ty, Stuart Rushbrook, člověk a zlatokožec, přeměněný, adaptovaný a ještě jednou přeměněný. A ty zas Seir Daitonová, Jared Coln, ty Axhalaisom, kosmický tulák. Vidíš okraj galaxie?

Vidíš rádiovou hvězdu uprostřed vodíkových plynů? Slyšíš, cítíš a vnímáš ji?

Ano... utvořil se dorozumívací obrazec a ostatní bytosti jej prohlížejí... Ano, vidíme ji. Rádiovou hvězdu... blíže... Červená barva, hudba, vůně - to se blíží žlutá hvězda v červeném kruhu.

Před mlžnou bytostí stál skoro vychladlý trpaslík, žlutý a se zónou narudlého plynu. Hvězda v optické oblasti vyzařovala minimálně, les gigantických protuberancí měla slabý. Tato hvězda byla první předzvěstí Mléčné dráhy.

Obklopoval ji chladný vodík a v matoucím, přesto

však logickém systému Axhalaisomových vnímacích možností svítil červeně. Uprostřed obří koule zářilo slunce, s rudým okrajem, maličké. Mlžnou bytost prochvívaly vlny sférických zvuků.

Hudba fléten ve fialové symfonii spolu s varhanami a bicími. Uvolněné fotony procházely mezihvězdným prachem a zaplňovaly prostor kolem hvězdy typickým zpěvem vln.

Axhalaisom-Seir: Taková hudba by se měla složit pro pozemský orchestr. Na tento zvučící rej plynů, prachu a fotonů nikdy nezapomenu.

Axhalaisom: Tato hudba by se nedala normálním sluchem vnímat. Navíc by posluchači museli být napojeni na mne. Jen my můžeme vnímat kmity, protože je přenášejí mé atomární buňky.

Axhalaisom-Jared: Seir je milá holka. Až na to, že má většinou takové nereálné nápady.

Axhalaisom-Stuart: Jared si ani teď neodpustí svůj sarkasmus. Když pomyslím na to, jaké se zde vytvářejí mentální obrazy...

Axhalaisom: Jaké, Stuarte?

Axhalaisom-Stuart: Jared sní ve verších o ženě, kterou dobře znal.

Axhalaisom-Jared mlčky vystoupil z komunikace. Nechtěl říct víc, než už řekl.

Minuli stříbrné zvuky a hnali se dál. Teď měli spirálu Galaxie před sebou. Dost blízko, aby rozeznávali podrobnosti, ale příliš daleko, než aby měli přesný přehled. Něco takového živý člověk dosud nespátřil.

Ten obraz byl jedinečný, a přitom tak nějak důvěrně

známý.

* * *

Třetí den: *Mlha se hnala skoro kolmo ke galaktické rovině rychlostí několikrát převyšující rychlost světla. Mléčná dráha vypadala jako otevřená spirální mlhovina. Zářící centrum ze sluncí, plynů a shluků hvězd. Z nich se do okolní tmy vytáčely větve spirálních ramen. Vedle nich se ukazovaly stopy menších vláken, i ta se skládala ze sluncí - z hvězd neskutečně vzdálených, jen náznak světla...*

Axhalaisom: Jsou vidět hvězdy vaší galaxie. Krása.

Axhalaisom-Jared: Ta spirálovitá nádhera měří osmdesát tisíc světelných let ve větším průměru a v tom menším šestnáct tisíc. Naše domovská hvězda se nachází dvacet sedm tisíc světelných let od centra Galaxie, tedy šedesát sedm tisíc od nás. Což pro tebe, Axhalaisome, je jenom skok.

Axhalaisom: Vezmu to obloukem, abychom viděli věci, které jsem neviděl ani já, ani vy. Potrvá to o den déle. Souhlasíte?

Tři neslyšné hlasy svorně přitakaly. Světelný šíp se blížil šikmo k rovině Mléčné dráhy a zploštil dráhu letu. Ze střemhlavého letu se stal oblouk, zvětšovaly se první hvězdy. Tma fialových dutin se zjasnila. Blížilo se obrovské žluté slunce. Další slunce a jejich souputníci, planety všech velikostí a barev, měsíce a mezihvězdná hmota, to vše je míjelo. Šíp překonal propasti mezi souhvězdími a mířil ke kulové hvězdokupě.

Množství sluncí, žhavých, planoucích. Hvězdy jako

by se stékaly, vytvářely vějíře a stuhy, fascinující hry barev na temném pozadí.

Axhalaisom: Tuhle hvězdokupu mineme. Rozšířila se pozemská kultura až sem? Tak mě napadá, že si budeme muset trochu víc popovídat o umělcích. Už nějaký čas máš v hlavě melodii, Jared. Co je to?“

Axhalaisom-Jared: Taková píseň, osm set let stará. Jmenuje se Zelené rukávce. Na naší planetě je mnoho světadílů a ostrovů a jednomu takovému ostrovu říkáme Anglie. Ta píseň pochází / jejích dřívějších časů. V té době žil i Shakespeare, kterého občas cituji. Chceš si tu píseň poslechnout?

Axhalaisom: Rád.

Axhalaisom-Stuart: Jared se pokouší o zpěv. Musí to být, Jared?

V mlžné bytosti se atomární struktury komunikačních zařízení začaly velice podivně pohybovat - bytost se smála.

Axhalaisom-Seir: Prosím, Jared, zkus ty Rukávce zazpívat! Udělá mi to radost.

Jared si vybavil nápěv a text a dal se do zpěvu.

Kmitání, obrazy, struktury, omamné barvy se rytmicky stékaly, šířily se zvuky a vůně ryzí krásy. Prostá píseň ze středověké Británie... Dokonalá logika rýmů a tónů se proměňovala ve vůni, jež pronikala celičkou bytostí a omývala ji. Jen písnička? Mnohem víc! Víc? Absolutní ztělesnění tužeb, vnímání krásy... Středověk - města, městečka, trubadúři, rytíři a hony, a obrazy: normanská romantika, kostely a zámky, opevněné, z temného kamene, anglická gotika. Katedrála v Canterbury, Gloucester,

Wells. Lidé oživují stavby, vstupují do barevného reje obrazů. Chichester, Stonehenge.

Když Jared skončil, akordy splynuly. Z křišťálově čisté stavby ornamentálních obrazců vytvořil rozum dojem, srovnání, dokument o věcech minulých. O věcech minulých? zeptalo se cosi. Minulých, ale dají se kdykoli vyvolat! řeklo něco jiného. Mizivá část pozemské kultury. Jen taková lidová písnička. Zástupná část organického růstu. Starého milion let. A přesto je to jen krátké údobí proti Axhalaisomovu životu. Byla to slova chybujiících, nedokonalých lidských bytostí. Ti lidé žili a umírali, zatímco mlžná bytost zestárla o pouhý den. Ale i osm set let po jejich smrti se slova písně přehnala oštěpem z hvězdné hmoty jako elektronová bouře. Zelené rukávce. Píseň skončila a dozněla. Ticho. Pohnutí.

* * *

Náhle se v zářícím moři před Axhalaisomem otevřel průchod. Před mračnem kosmického prachu stála čtyři slunce - červené, žluté, bílé a jedno podivně zelené. Řítící se světelný šíp zamířil na střed čtverce a hnal se blíž.

Rozduněla se radiostatika. Pozemský hrom - hrůzu vzbuzující a krásný přírodní jev třisetnásobně zesílený a pozměněný. Zvuky běsnily éterem a nahradily dozvuk písničky. Naplňovaly prostor mezi čtyřmi slunci charakteristickými kmity.

Axhalaisom: Náš velký luk nás zavede do vaší soustavy. Jsme od ní ještě šest dní. Stále ještě si nedokážu zvyknout na dělení času. Poznáváte známá souhvězdí?

Ovšem... vypadají jinak.

Axhalaisom-Seir: Nejsem astronautka. Znáám jen málo hvězd. Na většinu souhvězdí si nevzpomínám. Nevídám nic. Stuar-te?

Axhalaisom-Stuart: Myslím - Jarede?

Axhalaisom-Jared: Myslím, že máš pravdu. Máš na mysli tu konstelaci nad námi. Velkou medvědicí neboli Velký vůz. Hvězdy, které jsme ze Země vídali jako hvězdy první třídy, jsou menší, protože se k nim blížíme z jiné strany. Ale určitě to je Ursa Major.

Axhalaisom: Kde se vzalo to jméno? Co je to medvědice?

Axhalaisom-Jared: Jednou z nejstarších kultur, nej-důležitějších pro vývoj lidstva, byla kultura starého Řecka. A Řekové dali jména hvězdám. Dvaadvacet hvězd tohoto souhvězdí má ukazovat medvědicí, to je takové vyhynulé zvíře. Víš, co jsou zvířata? Dobře. Podle pověsti jedna krásná dívka jménem Kallistó musela bohyni Artemidě přísahat, že se nikdy nedotkne muže. Ale stalo se, co se muselo stát. Našel v ní zalíbení vládce všech bohů Zeus a Kallistó porodila syna, z něhož vyrostl vášnivý lovec. Artemis ji však proměnila v medvědicí. Zvíře nadané lidským rozumem bloudilo lesy a nakonec narazilo na vlastního syna. Ten matku nepoznal a chtěl ji složit lukem a šípem. Zeus však zasáhl a zachránil oba. Proměnil je ve Velkou a Malou medvědicí.

Axhalaisom-Stuart: Já žasnu, Jarede. Tohle jsem vůbec nevěděl. Ty nás pořád ještě dokážeš překvapit.

Axhalaisom-Jared: To přece patří ke všeobecnému vzdělání.

Před kosmickým tulákem se ukázala ta největší z dvaceti dvou sluncí. Světelný šíp přilétal ze souhvězdí Honicích psů, které při pohledu ze Země bylo nad Velkou medvědicí.

Šílený let pokračoval.

* * *

Čtvrtý den: *Mezi slunci, rudými nespoutanci difúzní hmoty vznikaly v mezihvězdném prachu biliardy jiskřiček, svítící elektrony, tančící na složitých drahách. Odpoutávaly se, zdánlivě se spojovaly v kosmické krupobití.*

Okolí nebylo bílé jako ledový mrak, nýbrž černé s narudlým přisvitem. A kroupy, jindy světlešedé a velké, žhnuly a byly mikroskopicky malé. Nebezpečný pohled plný neskonale krásy. Nazírán devatenácti smysly byl vesmír jedna jediná nádhera, nepochopitelný, ale logický. I smrtelné nebezpečí mělo v sobě cosi úžasného.

Elektrony se takřka nekonečnou rychlostí tříštily o bílý stín, který se řítíl centrem. Za Axhalaisomem se jiskřila dráha jeho letu. Bouře běsnila nezměnnou silou. Hromobití srážejících se magnetických čar, kvílení nabíjených částic, chmurná hudba hvězdného záření a ševelení vodíku se spájely v nepopsatelný zvuk.

Když byli čtrnáct světelných let od oka bouře, Seir se stáhla z komunikace, aby si trochu odpočinula. Místo živoucích informací nastoupily sny a vzpomínky.

Chromund. Spectrum Hill. Cesta Seir Daitonové z pozemských univerzit na Aralon, odtamtud k onomu osudnému dni, kdy se rozbušil hyperprostor a vyhodil

JUMPING KANGAROO z tranzice, až po proměnu Rushbrookovými stroji - k údolní kotlině barevných jezer a řek...

Zpět na Zemi. Dohady a očekávání se překrývaly. Terrania a El Paso se měnily v jedno město. Aner Saltykow, její muž, jejich dítě s černými vlasy a očima fialovýmá jako prostor mezi galaxiemi.

Lidské smysly dokázaly hodně, nikoli však vše. Nezvládaly dimenzní zákmy ani nadsvětelnou rychlost. Natož ultraoptiku, infraakustiku, ultraakustiku a voňavé, chutné zjišťování vůně. To nešťastné, politováníhodné tělo, jež opět vznikne po rematerializaci. Ale do té doby zbývalo ještě šest dnů.

Axhalaisom-Stuart: Až skončí přibližování, vnikneme do Sluneční soustavy z druhé strany. Jared, budu se chvát radostí, kdyby... kdyby se mlha mohla chvát. Co nás na Zemi čeká? S kým se setkáme? Kdo nás přijme?

Axhalaisom: A je to pro vás tak důležité? Lidé, jak jsem vyrozuměl, se rozšířili po celé Mléčné dráze. Tak proč by neosídlili i jiné galaxie? Stačí jen zajistit vašim přátelům na kamenné planetě stejná práva, jaká mají i jiné autonomní světy. Musíte být závislí na blahovůli vašich pozemských partnerů? Zastupujete přece celý svět, chovejte se tedy sebevědomě. Po rematerializaci vám zůstanou mé vědomosti i vzpomínky. Pomůže vám to nějak?

Ukazovaly se další obrazy, tentokrát až neskutečně ostře.

Axhalaisom-Jared: Na jedno jsi zapomněl, příteli Axhalaisome. Na Zemi a na světech spadajících pod naši kulturu existuje jeden zásadní impulz. Pozemské myšlení

je typické. Je liberální, ale zas ne příliš tolerantní. Je sociální, ale nezříká se osobních výhod. A má jeden jediný vzdálený cíl: dokonalé, harmonické sjednocení všech národů Mléčné dráhy v jakousi unii, v impérium, kde vědění každého jednotlivce patří všem. A my, skuteční lidé, nemůžeme jinak, než toto myšlení zastupovat. Nepřicházíme ani jako partneři, ani jako vyzyvatelé. Přicházíme jako přátelé k přátelům. Náš, tedy tvůj, nezvyklý zjev patrně zpočátku vyvolá paniku. Lidé jsou podezřívaví. Možná na nás budou střílet. Chápeš už? Nevíme, jak budou vůči nám vystupovat. S rozevřenou náručí a smíchem, nebo s hrozivými hlavněmi impulzních zbraní?

Jasně obrazy vybledly a uvolnily místo zamyšlenému tichu.

Axhalaisom: Nechápu úplně všechno, ale začínám tušit, z jaké duchovní hmoty se asi skládají vynikající představitelé vaší rasy, včetně vás.

Axhalaisom-Stuart: Musím přítele Jareda v jedné věci doplnit. Ze Země jsme odcestovali před deseti lety. Považují nás za ztracené. Už 3 169 dnů! Myslí si, že jsme mrtví. Domnívám se, že jsme nebyli jediná loď, kterou to vymrštilo z hyperprostoru...

Axhalaisom-Jared: Mohli jsme si na palubních přístrojích ověřit, že gravitačně energetický náraz otrásl strukturou hyperprostoru, a to nejen lokálně. Nejen my jsme pohřešováni, ale stovky, možná tisíce skokanských a jiných tranzičních lodí. Narazili jsme přece na mrtvou loď galaktických obchodníků.

Axhalaisom-Stuart: Považují nás bezpečně za mrtvé. A tu se najednou po deseti letech vrátíme. Mlha se promě-

ní ve tři bytosti ve skafandrech. Máme zlatou plet', fialové oči, hedvábné vlasy, pijeme čistou ropu. Vydržíme trojnásobnou gravitaci, myslíme rychleji a vnímáme ultrazvuk. A setkáme se s lidmi, kteří zestárli o deset let, zatímco my jsme stále stejní. Přesto však zůstáváme lidmi. Myslíš na Zelené rukávce? To je věčné a to naše děti zdědí. Ne všechny, protože mnohé už považují Chromund za svoji skutečnou vlast. Pouze pár lidí, tedy my, vzpomíná na Zemi. Ostatní nás považují za neškodné blázný.

A s touto hypotékou přání, myšlenek, představ cestujeme prostorem mezi dvěma galaxiemi. Ještě žádná loď se neodvážila podstoupit takovou cestu. A brzy přistaneme v Terranii. My zlatokožci se bojíme. Své vlastní odvahy a toho, co nás čeká.

 Mlčení...

* * *

Pátý a šestý den: *Kors Dantur seděl u řídicího panelu a hleděl na obrazovky. ERIC MANOLI vyložil náklad a teď se vracel domů.*

„Pane,“ řekl muž u lokátoru. „Pane, podívejte se na velkou obrazovku. Vidíte to?“

Dantur se s křeslem otočil a díval se na jasný bod, který se neuvěřitelnou rychlostí žene přes obrazovku.

„Sledujte to,“ řekl. „Je to asi nějaký štíhlý, rychlý objekt. Zkuste to zvětšit.“

Muž u lokátoru udělal, co mu přikázal. Za několik sekund obrazovku zaplnilo zvláštní uhánějící vřetenó.

„Vyzvěte ho, ať se identifikuje,“ řekl Dantur klidně.

Za dvě sekundy přišla odpověď. Když si ji Dantur přečetl, zbledl jako stěna.

„Co to má být?“ zeptal se užasle, ale nikdo mu nedokázal odpovědět.

Axhalaisom zaregistroval oválný objekt na vzdálenost několika světelných let. Přibrzdil a oznámil vjem partnerům, kteří hned prohlásili, že to musí být pozemská bitevní loď. O něco později Axhalaisom přijal rádiovou výzvu. Přeměnil elektromagnetické vlny ve srozumitelné symboly a sledoval, jak Jared informace interpretuje.

Axhalaisom-Jared: To byla výzva. Máme sdělit, kdo jsme, odkud letíme, kam letíme a proč letíme tak rychle. Docela se divím, že nás vůbec zaměřili. Jak jsme rychlí, Axhalaisome?

Axhalaisom: Prve to byl čtyřsetnásobek rychlosti světla.

Axhalaisom-Stuart: Jarede, otevři vysílací kanál a řekni jim - je to ERIC MANOLI, že pozdravujeme Perryho Rhodana a Reginalda Bulla. A že bychom se s nimi za čtyři dny rádi setkali v Terranii.

Axhalaisom-Stuart: Uděláš nám tu laskavost?

Utvořily se elektromagnetické vlny a naladily se na frekvenci lodního vysílače. Vynesly zprávu do kosmu. Lodní přístroje ji zpracovaly, předaly dál a ukázal se nápis:

Něco jako nic neexistuje, jsou pouze věci, které nevidíme. Pozdravujte Perryho Rhodana a Reginalda Bulla a řekněte jim, že se za čtyři dny sejdem v Terranii. Šťastný let, ERICU MANOLI!

Šíp z jiné galaxie proletěl konstelacemi vnitřních hvězd. Během několika sekund vypověděly službu i recep-

tory mlhy a nedokázaly už bitevní loď zachytit. Axhalaisom ERICA MANOLIHO předebral a řítit se dál...

Pozorujeme-li Galaxii, v níž Sluneční soustava je jednou z milionů, vidíme tvar čočky. Mléčná dráha se v prvních dnech kosmického výzkumu jevila jako kulovité nakupení hvězdných hnízd. A do něj právě vlétala toulavá inteligence. Lidské mozky viděly slunce v podivných analogických vztazích. Pripadalo jim, že ty na sebe namačkané hvězdy jsou hradby se strážemi v lesklých brněních a že ochraňují oblast, v níž se nachází Země. Před tulákem se otevíraly průniky a průchody plné tajuplných barev a tónů. Člověk ještě nikdy neviděl slunce a jejich souputníky v takové podobě: lodní obrazovky ukazovaly jen kotouče, nikoli plastické koule. A teď to byly purpurové ohnivé míče harmonicky kulovitého tvaru, žhaví bílí trpaslíci. Hvězdy hlavní větve Hertzsprungova-Russelova diagramu, trpaslíci, kteří vydávali kňučivou ozvěnu, když je Axhalaisom nechal za sebou. Obři, jejichž hmota se zblízka rozpouštěla v teplý plyn a kteří jen z určité vzdálenosti vypadali jako kulaté objekty.

A ještě jeden nový vjem: Žhavé koule se před nimi vynořovaly zprvu jako nepatrné body v mase sluncí, zvětšovaly se a začínaly vyvíjet barvy - subjektivní vjem mozků, které tento jev pozorovaly. Tu se z těchto vzdálených sluncí náhle staly kotouče z barvy, potom plastické koule naprosté matematické přesnosti, byly blízko a hojně vyzařovaly světlo. A nejen světlo, ale i charakteristickou vůni, již vnímal pouze Axhalaisom. Slunce se mihla kolem nich a jev se opakoval tentokrát obráceně, až se nakonec hvězda změnila v zářící bod mezi mnohými.

Ale to už před nimi narůstala další. Dojem střídal dojem.

Axhalaisom: Sliboval jsem vám příliš, když jsme odlétali z JUMPING KANGAROO?

Než se ze souhlasného mručení vytvořila jasná odpověď, byla zde další hvězda a rozehrála se a rozvoněla.

Axhalaisom-Jared: Ne, sliboval jsi příliš málo. Nevycházíme z úžasu. Cítíme se ještě teď jako děti, které krůček po krůčku poznávají svět. Ve své podobě bychom něco takového nikdy nezažili. Připadá nám, jako bychom byli slepí a nyní se nám otevřely oči - ale nejen oči, nýbrž veškeré smysly, a zavedly nás do kvetoucí zahrady. Já vím, je to chabé přirovnání.

Axhalaisom-Seir: Jared objevuje své básnické střevce. Nejdříve interpretuje anglickou lidovku, pak vybírá poetické metafory. Prima. V té mlze jsi přece jen lidštější.

Axhalaisom: To je pro mě novinka. Jak jsem říkal, budeme se od sebe učit. Takovou zábavnou formu komunikace jsem neznal. V zákonech logiky není místo pro ironii.

Axhalaisom-Stuart: Na ironii je Jared pravý mistr. Ale má i své slabiny, a to ho dělá lidským. Je to tak?

Axhalaisom-Jared: Já a slabiny? To jsi vedle, příteli. Ticho.

Axhalaisom-Seir: Mám dojem, a ne jen tak náhodou, protože jako ženská jsem o tom hodně přemýšlela, že Jared od konce cesty cosi očekává. Horečně se na to těší.

Axhalaisom-Jared: A co, prosím tě?

Axhalaisom-Seir: Víím, jak těžko ses před deseti lety loučil s Vendou Nocovou. A taky víím, jak moc jsi měl rád

Cende.

Axhalaisom-Jared: Věděl jsem, že do Terranie se už nevrátím. A dal jsem slovo Cende. Toho slova mě zprostil ztrouchnivělý strom. Smím myslet na Vendu?

Axhalaisom-Stuart: Vždycky jsem obdivoval, jak jsi nekompromisní. Nejenže smíš na Vendu myslet, ty musíš! Ale Jared, však ty víš, jak to myslím... *Díky matematické jasnosti mentálního obrazu bylo jakékoli vysvětlování zbytečné. Každá součást mlžné bytosti věděla, co myslí.* ...jsem přesvědčen, že tě v Terranii čeká hodně žalu. Nejen tebe, ale i Vendu.

Axhalaisom: Pomalu začínám chápat lidské myšlenky, představy, přání a tužby. A je mi skoro líto, že k vám nepatřím.

Axhalaisom-Stuart: Až se zrematerializujeme, budeš v nás. A vždy třetina tvé inteligence bude nucena myslet jako člověk a bude mít přístup k informacím. Potom pochopíš docela.

Opět se ukázaly jasné Jaredovy obrazy.

A jestli Venda už není v Terranii, tak ji určitě najdu. Budou nějaké překážky?

Axhalaisom: Ne!

Mlha se řítí mezi hvězdami mnohem rychleji než jejich svit.

* * *

Sedmý a osmý den: *Blížila se k nim proměnná hvězda typu RR-Lyrae. Připomínala Venu. Nadula se o desetinu své velikosti a vyzařovala jasnější světlo. Součas-*

ně vonné varhany jejího prstence rozehrály melodii rytmu měnícího se záření.

Axhalaisom-Stuart: To je hotový Beethoven mezi hvězdami!

Axhalaisom: Co je to Beethoven?

Axhalaisom-Seir: Jarede, jsi ve zpěvu o třídu lepší než já. Nezazpíval bys nějaký motiv z Páté?

Smích. Proměnná mizela, tóny doznívaly, vůně skomíraly a světlo vyhasínalo. A Jared přemýšlel.

Axhalaisom-Jared: Když se pevně spojíme a pokusíme se vytlačit reálné vědomí, pak můžeme našemu příteli zazpívat. Tím myslím, že každý zaskočí tam, kde druhému bude chybět znalost. Zkusme si vzpomenout na první větu Deváté symfonie.

Souhlasné impulzy. Ticho. A pak: tři krátké noty a jedna dlouhá, *allegro con brio*. Bouřlivá motorika první věty. Koncertní sál v nějakém městě na Zemi. Noty - zvuk - dunivé ozvěny, unesení. C-moll... Pocity? Vyšší hodnoty nadšení než u anglické lidové písně.

Pozemská kultura. K tomu Rembrandtovy obrazy, decentní přítmi a opět zářivý svit. Paralely k vesmíru. Měli snad tito umělci tušení o krásách takové cesty? Snad. Stvoření je jedinečný akt... beze švů a bez lomu. Hudba, obrazy, umělecká díla. Stvoření galaxie a inteligencí, osidlování planet a hledání kontaktů. A každá jednotlivá myšlenka jedné bytosti je absolutně nové stvoření - jedinečné a vázané na bytost.

Devátá symfonie - Ludwig van Beethoven. Byl skoro hluchý, když ji složil. Paralely k Axhalaisomovi? Proč ne? Uzavřen v bezvýchodnost své osoby. Noty na linkova-

ném papíře, partitura, kopisti, orchestr a dirigent. Slavnostní ticho a zvednutá taktovka. Kratičká chvilka absolutního ticha a první rozmáchnutí taktovkou... Titánská výzva osudu. Tři krátké tóny a jeden dlouhý...

Axhalaisom: Děkuji vám, že jsem to mohl slyšet i já. Bylo to neuvěřitelně krásné.

Axhalaisom-Jared: Chápeš teď už naši touhu po Zemi?

Axhalaisom: Naprosto. Na vašem místě bych nejednal jinak. Teď chápu vše.

Axhalaisom-Seir: Husté hvězdy ustupují. Jsme poblíž Capelly. Blížíme se rameni Persea, v němž má místo i naše Slunce. Také se dostaneme do Perseid.

A bylo tomu tak.

* * *

Devátý a desátý den: *Zdánlivě nekonečné oblasti vesmíru jako by tajemným způsobem ožívaly. Mlžná bytost nejednou zaregistrovala lodě přecházející z trojrozměrného prostoru do jiné dimenze.*

Ale nikdo Axhalaisoma nezaměřil ani na něj nevysílal. Minuli Capellu, zmizela v dáli, mohutná hvězda se daleko za kosmickým tulákem změnila v bod první velikosti.

Axhalaisom: Několikrát jsem zaslechl jména Perry Rhodan a Reginald Bull. Mluvili jste o nich s velkou vážností. Co je to za lidi?

Axhalaisom-Stuart: Pozemská kultura se zvolna šířila. Ale teprve když lidé vstoupili na měsíc své planety,

setkali se s přáteli. Byli to Arkonidané a umožnili lidem, aby mohli cestovat po větším prostoru své galaxie. A ti dva muži, kteří se s nimi setkali, byli Perry Rhodan a Reginald Bull, důstojníci planetárních ozbrojených sil. Nyní je Rhodan Prvním administrátorem Spojeného impéria a Reginald Bull - říkáme mu Bully - jeho zástupcem. Ti dva se snaží sjednotit národy Mléčné dráhy. Známe je, protože Stuart získal vědeckou cenu a ti dva mu ji předávali. Jsou to stateční a velcí muži, dobří přátelé.

Axhalaisom: Chápu. Setkám se s nimi?

Axhalaisom-Stuart: Myslím, že ano. Ale patrně nás bude čekat množství bitevních lodí.

Axhalaisom: To je mi líto, přicházíme přece v tom nejlepším úmyslu. To se dostaneme do bojových akcí?

Axhalaisom-Seir: Musíš to pochopit. Země byla už několikrát napadena. Bytost, která se zmiňuje o Prvním administrátorovi a chce se s ním setkat, která dovede vysílat a letí mnohonásobně rychleji než světlo, představuje nebezpečí. Nikdo neví, kdo jsme, odkud přicházíme a co chceme.

Axhalaisom: To zní logicky. Ale i tak...

Axhalaisom-Jared: Jak se chovaly národy, které jsi za svého dlouhého života navštívil nebo viděl? Střílely nebo ti podávaly ruce? To by mě zajímalo.

Axhalaisom: Ani jedno, ani druhé. Neviděly mne, protože jsem byl vždy o dimenzi nad nimi. Byl jsem neviditelný a mohl jsem vše sledovat. Nevnímaly, že se jim někdo krade kolem ohně.

Axhalaisom-Stuart: Ale nyní se blížíme a podezřele rychle. Jsme viditelní, i když nechápu, jak nás lodní optika

dokáže zachytit.

Axhalaisom-Jared: To ti vysvětlím. Když si vzpomeneš na staré filmy s poštovními dostavníky, kola uháněla dozadu. Byl to pro naše oči příliš rychlý pohyb loukotí, ale přesto bylo jasně vidět, že jde o kolo. Tak nějak je to i s námi. Už jsme mnohem dál, než na místě, kde nás zaměřili - pomalé přístroje přijímají vjem, který se zrodil před určitou dobou. Nechce se mi vypočítávat hodnoty zpoždění.

Axhalaisom: Povídáme si, a přitom jsme zapomněli podívat se po Slunci a Zemi a Měsíci. Jsou tamhle, ne?

Axhalaisom-Jared, Seir a Stuart: ANO!

Silné, velice silné impulzy skutečné radosti a v nich příměs strachu.

* * *

Jedenáctý den: *Za dráhou Pluta čekaly lodě. Spatřily mlžnou bytost až v okamžiku, kdy byla příliš blízko, a nemohly už reagovat. Axhalaisom několikrát zakličkoval před ocelovým prstencem kulovitých lodí a ukázal se na opačné straně. K přistání však musel ještě podstatně snížit rychlost.*

Axhalaisom: Vidíte ty lodě? Oblétávají Zemi a Měsíc jako nervózní hlídači. Budou mít na mě vztek. Ve chvíli, kdy mě zaměřily, jsem byl už někde úplně jinde.

Slunce zářilo žlutě a klidně. Planeta Země byla modrá a zlatistá, kolem ní obíhal bledý, bílý Měsíc.

Axhalaisom-Jared: Vidiš ty lodě nad Měsícem?

Axhalaisom: Jistě. Střeží Prvního administrátora?

Axhalaisom-Jared: Ne. Výpočetní centrum. Je to gigantický počítač, který je pojmenován omylem.

Axhalaisom-Seir: Myslíš Nathana?

Axhalaisom: Kdo byl Nathan?

Axhalaisom-Seir: K pozemské kultuře nepatří jen hudebníci, kosmické lodě a Crestovy ceny, ale i básníci a spisovatelé. Jeden slavný evropský básník Gotthold Ephraim Lessing vytvořil postavu, která suverénně rozhodovala o různých náboženstvích. Ona fiktivní postava se jmenovala Moudrý Nathan. Nathan však nebyl jen moudrý, on všechny převyšoval. Nejen znalostmi, ale i klidem zralého člověka. A když se počítač stavěl, někdo si zřejmě popletl chytrost s moudrostí. Nebo neznal Lessinga. Každopádně se ona pozitronika od té doby jmenuje Nathan, a neprávem.

Axhalaisom-Stuart: My se tady třese nedečkovostí, co nás čeká na Zemi, a Seir nám tady dává kulturně historickou přednášku. To je k uzoufání.

Axhalaisom už natolik snížil rychlost, že se některé lodě pustily do pronásledování.

Axhalaisom ve tvaru větene zamířil od Marsu k Zemi.

Když se k němu jedna loď přiblížila až příliš, náhle změnil směr a zrychlil.

Dosud nepadl jediný výstřel. Lodě však plýtvaly energií jinak. Prostor mezi Sluncem a Marsem se změnil v bouři elektromagnetických vln. Každá ze stovky lodí, které létaly v prostoru Slunce, Měsíce a Země vysílala ke kosmickému tuláku.

Axhalaisom však zarputile mlčel a blížil se k Zemi.

Lodě pořádaly opravdové dostihy, aby světelný blesk dohnaly. Nedokázaly to.

Země!

Konečně ji měli pod sebou. Polární čepičky bíle jiskřily ve slunci, od Hudsonova zálivu přes Grónsko k severnímu výběžku Skandinávského poloostrova se táhl pás malých kumulů.

Ukázala se Asie. Indie, Nepal, konečně Edson Gol a Terrania. Astroport.

Prstenec kulovitých lodí s otevřenými palebnými otvory. A místo, které ve smrtelném tichu leželo pod mlžnou bytostí. Nic se nehýbalo. Výhružné napětí. Považovali je za nepřítele. A kdo se bál vlastně víc? Z vřetena se stal oblak, z něj mnohostěn, potom osmistěn a nakonec čtyřstěn.

Kosmický tulák se snášel do Terranie.

4.

Ostré hrany čtyřstěnu se leskly ve slunečních paprscích. Mlžná bytost váhavě klesala a na astroportu zamrzl veškerý pohyb. Rozkládal se dva kilometry pod Axhalaisomem, mlčenlivý a jako po vymření. Astroport obklopoval prstenec vznášejících se strážních lodí, který připomínal hustě navlečenou šňůru ocelových perel. Číhaly na pohyb čtyřstěnu a byly připraveny okamžitě zahájit na vetřelce palbu. Éter praskal rádiovými relacemi. Proudů elektromagnetických vln se překrývaly a vytvářely pekelný koncert.

Výzvy - hrozby - prosby. Identifikace!

Mlžnou inteligenci dělilo od země ještě tisíc pět set metrů. Axhalaisom se snášel jako pírko v bezvětří. Jeho spolucestující mlčeli a poslouchali informace, které jim zprostředkovával sedmnáctý smysl.

Tisíc metrů: Jako na povel se lodě vznesly. Vystarovaly a jako gigantické zdviže se nesly vzhůru. Zavyly pohony. Rádiové signály rázem ustaly a nahradilo je ticho - ticho plné očekávání.

Axhalaisom: Začnou teď střílet?

Axhalaisom-Jared: Zatím ne. Nejdřív budou pozorovat. My se ozveme až po přistání. Zkus klesat přímo doprostřed astroportu.

Lodě nyní vystoupily do stejné výšky jako mlžná bytost. Mlha obklopená neprostupným prstencem ocelových koulí klesala dál. Plochy se bělaly a žhnuly, hrany se diamantově leskly. Posádky lodí napjatě sledovaly cizí inteligenci. Jedna loď vyslala naléhavou rádiovou výzvu:

„Ať už jste kdokoli - identifikujte se, prosím. Počkáme ještě tři minuty, potom budeme nuceni zahájit palbu. Budeme vás ostřelovat, ještě dříve než přistanete. Opakuji: Prosím, identifikujte se!“

Axhalaisom mlčky klesal dál. Lodě je následovaly a vyčkávaly. Z výše tisíce metrů měly součásti zmnoženého mozku ten nejskvělejší výhled na hlavní město Impéria. Zahrady, obklopující město, se zelenaly a kvetly, úrodná krajina už ničím nepřipomínala poušť, jež se zde po staletí rozkládala. Hladina slaneého jezera se leskla ve slunci. Bílé město uprostřed jakoby nekonečné zelené plochy tam spočívalo klidně, pouze mezi výškovými stavbami a správními budovami bylo možné pozorovat cosi jako neklid. Provoz

se omezoval na několik kluzáků, které určitě nepatřily soukromým osobám.

Kolem letiště a astroportu se táhly kordony obrněných vozidel s těžkou palebnou silou. Za nimi čekali bojovní roboti a vojáci.

Axhalaisom: Vaše hlavní město nás nevtá zrovna s otevřenou náručí.

Axhalaisom-Jared: Nevědí, co od nás můžou čekat. Nepředstavujeme nebezpečí, ale jsme vetřelci, na které si musí dát pozor. Krátce před přistáním se spustí palba. Pro nás to bude hostina, zaplaví nás čirá energie, budeme se v ní koupat a nasávat ji.

Axhalaisom-Stuart: Pozor!

Uběhla minuta. Lodě a Axhalaisom se vznášeli pět set metrů nad astroportem. Obzor se žlutohnědými svahy hor už zakrývaly části budov. Z okraje astroportu se leskl kov zbraní a bojové techniky.

Druhá rádiová zpráva: „Prosím, identifikujte se, jinak vaše přistání musíme považovat za agresi. Budeme nuceni střílet.“

Prstenec ocelových lodí se netrhal. Nad městem vládlo napjaté ticho. Sto metrů... padesát... A teď přišlo ultimátum:

„Po tomto hlášení máte deset sekund, pak zahájíme palbu.“

Lodě otevřely ochranné štíty a dávaly najevo, že *začátkem zahájí* na vetřelce palbu všemi prostředky. Muži u odpalovacích *zařízení* seřizovali zaměřovači optiku. Nad odpalovacími tlačítky se vznášely nervózní prsty. Uplynulo deset sekund.

Axhalaisom se vznášel deset metrů nad plochou ze speciálního betonu.

Nad astroportem ještě vládl klid.

A tu - pal!!!

Palubní zbraně spustily. Zaměřily se na mlžnou bytost. Kosmického tuláka během chvilky zaplavilo peklo zářících částic. Vrstvy vzduchu kolem něj se otrásaly a Axhalaisom se chvěl s nimi v zuřivém náporu žáru a rychlých částic. Beton se rozžhavl, pár sekund nato se už ukázaly první praskliny a spálená místa. Na místě, kde se nacházela mlžná bytost, vznikl ohnivý, stále narůstající kotouč.

Kovoví giganti zůstávali za svými ochrannými poli pár metrů nad zemí.

Axhalaisom: Neskonala slast. Netuší, že jejich nepřátelský postoj nás jen nesmírně nabíjí energií. Teď vydržíme dlouho bez přísunu potravy. Až se proměníme, nebudete vědět, co je hlad.

Axhalaisom-Seir: Nemyslíte, že je načase dát se poznat? Začínám být nervózní. Neletěli jsme sem přece jen kvůli tomu, abychom se dali ostřelovat.

Axhalaisom-Stuart: Jen žádnou paniku, Seir. Ještě můžeme počkat. Lodě přestanou samy od sebe, až zjistí, že nám nemohou ublížit.

Zatímco přival energie, který by klidně zlikvidoval jeden středně velký měsíc, narážel na čtyřstěn, vzpínal se a byl absorbován, mohutné tělo se obohacovalo potravou a opět nabíralo síly, které ztratilo nadsvětelným letem.

Konečně...

Axhalaisom: Nyní jsem připraven, abych vás rema-

terializoval. Dáme se tedy poznat?

Axhalaisom-Seir: Ano, prosím!

Částice se opět rozkmitaly a z rádiových přístrojů, které čekaly na nějaké cizincovo znamení, se ozvaly signály. Zbraně utichly. Muži za zaměřovači viděli, jak se uvnitř oné narudlé žhavé koule kolem vetřelce vznáší sám vetřelec - bílý, chladný, nezranitelný. Pochopili marnost svého počínání a zastavili palbu.

„Jsme tři lidé a jedna kosmická bytost, která nás do sebe pojala. To my vysílali ERIKU MANOLIMU. Ukážeme se ve své původní podobě. Chceme se setkat s Perryem Rhodanem a Reginaldem Bullem. Poznáte nás. Zastavte prosím definitivně palbu a nařídte to i bojovým strojům.“

Poslední paprsky rázem vyhasly. Žhavá koule se rozšiřovala a jako horká vlna přeběhla přes okraje astroportu. Všechny lodě zprávu slyšely a rozuměly jí. A z jedné lodi vedl rádiový kanál do jedné kanceláře ve vládním paláci.

Reginald Bull a Perry Rhodan seděli bez dechu u obrazovky. Bull měl prst na tlačítku telefonního duplexu a čekal jen na to, až ho stiskne.

„Tady Bull,“ řekl. „Okamžitě zastavte palbu. Stáhněte lodě, i jednotky a roboty. Viděl jsem dost.“

Perry Rhodan přihlížel, jak lodi přistávají na okraji astroportu. Palebné otvory se uzavřely. Na ploše se ukázal nepoškozený čtyřstěn. Teprve teď Perry Rhodan promluvil.

„Dvakrát jsme byli zmíněni jménem. Nevím, co si mám o tom myslet - ale nechtěl bych si vyčítat, že jsem

jednal unáhleně nebo příliš pozdě. Kdo nebo co je ta bytost?“

Bully se obrátil k příteli, potom pokrčil rameny. Do očí se mu vkradla jakási nejistota.

„Na něco si jaksi vzpomínám... Nesmysl. Stárnu, Perry. Co teď?“

Rhodan se podíval na obrazovku a sledoval, jak se ona bytost poponesla o sto metrů. Po dvou kilometrech toho zanechala, až se dostala na místo, které už nevělo a nežhnulo.

„Čekat,“ řekl První administrátor. Nehnul ani brvou, přesto na něm bylo vidět, jak je zvědavý, co se bude dít dál.

„Bytost,“ bručel si pro sebe, „která předežene naši loď v trojrozměrném prostoru, která vysílá podivné rádiové zprávy s Shawovými citáty a chce se s námi bezpodmínečně sejít, která odolává soustředěné palbě padesáti strážních lodí a má podivný tvar... Dokážeš si to vysvětlit?“

Reginald Bull zavrtěl hlavou.

Na kraji astroportu se formovaly skupiny robotů, pochodovaly do kasáren a v ocelovém lesku mizely. Opět se rozhostilo ticho. Minuty se vlekly a nedělo se nic.

Čtyřtěň se dál vznášel metr nad betonem.

Do místnosti vešel major a Rhodan s Bullem se ohlédl.

„Myslím si, pane, že bychom tam měli poslat kluzák. Ona bytost zřejmě čeká na uvítací výbor. Mám to zařídit?“

Reginald vstal. Kývl na Perryho a vzal majora za lo-

ket. Potom řekl: „Jdeme, vezmeme si kluzák. Mám pocit, že se nám nic nestane. A i kdyby - něco takového dokáže zničit nejen člověka, ale klidně kompletní flotilu. Takže je to v podstatě fuk.“

Zavřely se za nimi dveře. Na chodbách vládního paláce byl klid, všichni seděli u obrazovek.

Když vyšli z budovy, už na ně čekal kluzák. Měl nainstalované komunikační přístroje, ale ne obrazovku, takže Bully mohl jen hádat, co se na astroportu děje. Zaječela siréna a těžký kluzák se řítí k astroportu. Za pár minut viděli prázdnou přistávací plochu. Lodě stály kolem s uzavřenými vchody, z té vzdálenosti patnácti kilometrů od středu astroportu připomínaly hračky.

„Co očekáváte, pane?“ zeptal se major.

Bull zavrtěl hlavou a trhl rameny.

„Ani nevím. Nic.“

Kluzák zastavil dvacet metrů od podivné bytosti. Dveře se otevřely a muži vyskočili. Major držel paprskomet. Bull otočil hlavu, zamžoural proti slunci a drsně pravil:

„Schovejte to, člověče. Vítáme hosty, ne?“

A pak jim nezbývalo nic jiného než zmlknout úžasem a civět s vytřeštěnýma očima. Viceadministrátor se pohyboval vpřed jako loutka a zastavil se pár metrů před vznášejícím se čtyřstěnem.

Čtyřstěn klesal k zemi a dotkl se betonu. Bílé zbarvení pomalu mizelo a uvolňovalo místo stínům, které se pohybovaly uvnitř. Byly to tři stíny — svítící stíny. Mlha se vytrácela, substance byla průhlednější a tři siluety získávaly obrysy a barvy. Po minutě proces ustal.

Před třemi muži stáli tři lidé. Větší než Reginald Bull, major nebo pilot, a byli zlatí. Stáli tam nehybně jako zlaté sochy a podivnými brýlemi hleděli na Bulla. Ty bytosti měly pokožku ze zlata, o niž se lámaly sluneční paprsky. A na sobě tenounký průhledný oděv, který se táhl od černí bot k vlasům jakoby z černého hedvábí. Oči, ústa a uši vidět nebylo.

Přes ústa se táhla jakási zvláštní membrána, přes oči srpovitý tmavý štítek, na uších měli kapkovité misky a na loktech boule z černého materiálu.

Pilot vedle Reginalda Bulla vydechl překvapením. Nebyl schopen pohybu, pot se mu lil po obličeji a ústa měl dokořán.

„Co, co to je?“ vydechl major a ustoupil za chladič vozu.

Jediný Reginald Bull se ovládl. Není tu jistá podoba...? Udělal tři kroky vpřed, odkašlal si a váhavě natáhl ruku.

„Vítám vás v Terranii,“ řekl tiše interkosmem. Tu viděl, jak zlatokožci náhle ožili. Jeden k němu přistoupil a podal mu ruku.

„Děkuji vám, Bully,“ řekla ona bytost perfektní angličtinou a potřásla mu rukou. Stisk byl váhavý, ale možná trochu silný.

„Kdo jste?“ vypravil ze sebe Bull a cítil, jak se rovněž potí.

„Už si nevzpomínáte, Bully?“ zeptal se zlatokožec.

Viceadministrátorovi byly jeho rysy povědomé, ale hlas zněl jinak... Zbylí dva zlatokožci byli o něco menší, ale podobali se mu jako bratři nebo spíš jako bratr a sestra,

protože jeden byl rozhodně ženského pohlaví.

„Nevím...“, řekl váhavě Bull. „Řekl jste mi Bully. Známe se tak dobře?“

Bytost s hedvábnou černí pod napjatou fólií obleku se krátce zasmála.

„Paměť mi funguje výtečně. Víím, že jsme spolu seděli u baru ve vládním paláci a pili koktejl podle mého receptu. Měl takové zvláštní jméno a nikdo je neznal. Byl jste jím rozhodně nadšen.“

„Moment...“, začal Reginald a potom se mu podařil úsměv. „Crestova cena ze medicínu?“

„Červen 2326.“

„Tranziční loď JUMPING KANGAROO? Na to jméno se nedá zapomenout.“

„Laureát Stuart Rushbrook. Jsem jeho přítel. Mluvili jsme spolu. Vy jste nám pomohl proti inspektorovi Berniemu, který nechtěl dát svolení ke startu. Sliboval jsem vám bronzovou desku. Už si vzpomínáte?“

„Astroport Tucumcari?“

„No ovšem!“

Reginald Bull chvíli vypadal, že se mu podlomí kolena. Potom se mu nervy rázem zklidnily a stejně tak rychle si vzpomněl.

„Vy jste přece ten študák Jared Coln! Je to tak?“

„Ovšem. A tady je Stuart Rushbrook se Seir Daitonovou. Byli tenkrát tady v Terranii.“

Reginald Bull si podal ruku i s ostatními, a když mu ji sevřel lékař, zasténal

„Pozor,“ řekl tiše Jared. „Jsme zvyklí na jinou gravitaci.“

„Jarede, a jak to vypadáte?“ zeptal se Bull. Ted' už se k nim přiblížili i major s pilotem. Pilot si skupinku podezřívavě obešel, ruku měl stále poblíž paprskometu, ale pak se setkal s Bullovým pohledem. Major se zatím pozdravil s navrátilci.

„Velice důležitá věc, Bully. Popovídáme si o tom později.“ „Kde se tady berete? Kde jste byli těch deset let?“

Jared se podíval na své druhy.

„I to je zajímavá historka,“ řekl Stuart Rushbrook. „Až bude vhodný čas, budeme vám všechno vyprávět. Vyhodilo nás to z hyperprostoru, a když jsme se vzpamatovali, byli jsme bůhví kde.“

„Aha,“ řekl Bull. „Vzpomínám si. JUMPING KANGAROO byla loď, která vezla jednačtyřicet studentů a jednoho starého vlka na studijní cestu vesmírem. A kde jste přistáli?“

Seir Daitonová se pod fólií usmála.

„Na Chromundu.“

„Na Chromundu?“ podivil se Bull. „To je nějaký svět barev?“

„Přesně tak,“ potvrdil Stuart.

„Promiňte,“ uvědomil si náhle Bull. „Samozřejmě jste mými a Rhodanovými hosty. Stojíme tady na slunci. Pojd'te, odjedeme do paláce a tam si popovídáme. Mám celý náklad otázek.“

„A my zase plný sklad odpovědí,“ opáčil s úsměvem Stuart a vykročil za ním ke kluzáku.

Pilot jen nechápavě potřásl hlavou a vlezl do kabiny. Potom se černý kluzák vznesl.

Doletěli k rampě, která končila u Hvězdného portálu. Zlatokožci a jejich průvodci vešli do vstupní haly. Když Jared, Stuart a Seir procházeli halou, vyšla z jedněch dveří jakási žena. Zastavila se, jako by ji zadržela jakási neznámá síla. Potom si přitiskla ruku k ústům a málem vyjekla zděšením.

Jared si všiml její reakce. Hrůzou vytřeštěné oči sledovaly podivnou skupinku, dokud Bull nevstoupil do antigravitační šachty. Kolem Jaredových úzkých rtů se rozehrál hořký úsměv. Ne, s napřaženou rukou je tady asi vítat nebudou.

Na okamžik zapomněl zapnout speciální *zařízení* chromundské mikrotechniky, takže rozšířené smysly - zrak a sluch - měly možnost srovnávat Zemi s Chromundem. Země z toho srovnání vycházela nad pomyslení špatně. Zlatokožce to zděsilo, ale rychle se opanoval. V podstatě s něčím takovým počítal. Nad Zemí jako by se rozkládala špinavá mlha. Barvy byly matné a zamlžené jako ráno nad mořem. Ale tady vycházející slunce nezahnilo mlhu nikdy. Musel si nasadit dodatečný optický filtr, akustický filtr a před ústa si nasadit ultramembránu.

Nyní vnímal svět stejně jako Pozemšťané.

Perry Rhodan zvolna povstal. V očích se mu zračil úžas. Prošel mezi křeslem a stolem a metr před mlčícími cizinci se zastavil.

Bully zvedl ruku a řekl:

„Perry - vzpomeň si na laureáta Crestovy ceny za rok 2326. Stojíš před Stuartem Rushbrookem, Seir Daitonovou a Jaredem Colnem.“

Perry natáhl ruku. „Vzpomínám si,“ řekl vlažně.

„Asi nám toho budete muset hodně sdělit, co?“

Stuart přikývl a stiskl si s ním ruku.

„Deset let je dlouhá doba,“ řekla jasným hlasem Seir, „a za deset let zažijí lidé mnohé. A přesto nedokážou zapomenout na Zemi.“

„Ani na Terranii,“ dodal Jared a Stuart přikývl.

„Hnal nás stesk po vlasti. Kdyby mezi...“

„To později,“ zarazil Seir Jared.

„Nechcete si svléknout skafandry?“ zeptal se Rhodan. „Bude to pro vás jistě pohodlnější.“

Stuart pohlédl štíhlému muži v šedé uniformě do obličeje. Perry se zase díval na zlatisté paže a nohy, hrudník a štíhlé prsty pod lesklou fólií skafandru.

„Nemůžeme si je sundat,“ ozval se Jared, „není tady dusíková atmosféra a trojnásobná gravitace. Na takové podmínky jsme teď zvyklí a ještě na jiné.“

„Co mi to povídáte?“ podivil se Rhodan.

„Že v normální pozemské atmosféře už nemůžeme žít,“ odpověděl natvrdo Jared.

„Jakže?“ zeptal se nevěřičně Bull.

„Jak vydržíte v trojnásobné gravitaci a dusíkové atmosféře?“ zeptal se Rhodan.

„To je absurdní.“ dodal major.

Ve světlé Rhodanově pracovně nastalo náhle ticho, skoro tísnivé ticho. Nikdo nemluvil, ticho krájel pouze tikot obrovského chronometru.

Potom se Rhodan chraplavým hlasem zeptal: „Chcete tím říct, že teď nebo ještě nedávno jste žili v podmínkách, které jsou pro člověka naprosto nevhodné?“

„Řekl jste to správně, První administrátore,“ odpo-

věděl Jared. „Biologicky jsme s lidmi spříznění už jen vzdáleně. Jsme adaptováni, přeměněni... díky Stuartu Rushbrookovi. Lidské máme už jen myšlenky a činy. Nejsme již Pozemšťané, na této planetě jsme hosté.“

Mlčení. Muži potřebovali nějaký čas, aby takovou informaci strávili.

„Ta dlouhá cesta nás unavila,“ ozvala se Seir. „Můžeme si někde odpočinout?“

„Samozřejmě,“ řekl Reginald Bull. „Zřídili jsme pro mimozemské hosty něco jako kosmický hotel. Řekněte nám hodnoty a do hodiny máte tlakovou komoru a tak.“

„Jarede, to je tvoje parketa,“ řekl Stuart.

„Ano,“ odpověděl Jared a spustil.

* * *

Okna z pancéřovaného plastiku vpouštěla do místnosti sluneční paprsky. *Zařízení* tlakové komory pracovalo spolehlivě a nehlukně a dusíková atmosféra se příjemně dýchala.

Měli vodu, tedy ropu, měli jídlo, tedy polymery určité chemické řady, měli trojnásobnou gravitaci. Zamlžený ranní výhled se změnil, až si adaptovaní nasadí na chromundské oči speciální optiku.

Stuart a Seir stáli u okna vedoucího na východ a povídali si.

„Rhodan na mě působil dojmem člověka, který je poprvé v životě konfrontován s neřešitelným problémem. Docela pěkně jsme ho dostali do rozpaků.“

Seir přikývla.

„Podívej se z okna,“ řekla poněkud smutně. „Tady máš tu naši milovanou Zemi. Nabízí se nám jako svět zahalený v mlhách, s málo zvuky, jako nějaký nedokonalý svět. To jsme se kvůli takovéhle Zemi trápili pět chromundských let?“

„Ano!“ Jared se zvedl z lůžka. „Právě jsem se probudil a slyšel poslední slova. Nestýskalo se nám po nedokonalé Zemi, ale po Zemi, která byla v našich vzpomínkách dokonalá. A z tohoto hlediska je Země i nyní oním konečně dosaženým cílem našeho stesku.“

„Vzbudí se a už mu to tak myslí,“ zasmál se Stuart.

„Když slyším tu vaši malomyslnost, rázem ožiju.“ Jared si zkřížil ruce za hlavou. „Koukám z okna a vidím vycházet slunce - což mi připomíná, že máme za dvě hodiny schůzku s Rhodanem a Bullem.“

„Nemáš hlad?“ zeptala se Seir.

„Něco bych si dal,“ řekl Jared. „Ale spíš by mě zajímalo, na co se Rhodan a Bull budou ptát a co jim odpovíme. Řekneme jim všechno?“

„Samozřejmě!“

Zlatokožci se osprchovali, posnídali a znovu si navlékli skafandry.

Potom přešli do přechodové komory.

Vyzvedl si je uniformovaný muž a zavedl je do Rhodanovy pracovny. I tam stoly a zelenou podlahu laskalo slunce. Zlatokožci si zapnuli dekodéry a filtry.

Nyní se mohli s Pozemšťany normálně domluvit. Reginald a Rhodan vstali a potřásli si s nimi rukama. Potom všichni zasedli kolem velkého stolu. Před Bullem a Rhodanem ležely desky plné poznámek, spisů a hlášení.

„Zatímco jste odpočívali, my pracovali a přehrabali archivy. Krom několika metrůků prachu jsme našli i tohle...“ Bully praštil dlaní o šanon. „Můžu něco říct?“

„Prosím,“ řekl Jared, čímž se stal mluvčím.

„Před deseti lety se stalo toto: Jeden z našich agentů USO, Lemy Danger, zničil buněčný aktivátor, což mělo různé důsledky. Pro vás je však důležité, že hyperprostorem prošla gravitační rázová vlna. Každá loď, kterou tento náraz při tranzici zasáhl, byla vymrštěna. Kam? To víme jen u několika případů. Bylo to všelijaké. Některé lodě to hodilo do normálního prostoru a nějak se jim podařilo se zachránit, i když měly roztavené stroje.“

„Jiné to přeneslo do vyšších dimenzí, pak hodilo zase nazpátek do normálního prostoru. Pouze místo, na kterém došlo k návratu, se změnilo,“ řekl Jared.

Rhodan se na něj podíval a mlčel.

„Kde jste v téhle galaxii přistáli?“ zeptal se pak.

Jared se uchechtl a hned zvažněl.

„Ono je to trochu jinak, pane,“ řekl. „A právě to nesmírně zkomplikovalo naši záchranu. My se nevrátili do normálního prostoru v naší galaxii. Vysílačky jsme měli neporušené, jinak bychom se s vámi spojili.“

„Tím chcete říct, že jste se dostali do jiné...,“ zeptal se Bully.

„Přesně tak.“

„Do jiné galaxie?“ pochyboval Rhodan.

„Chcete přesné souřadnice naší nové vlasti?“ zeptal se Stuart.

Bully mávl rukou. „Později.“ Potom se zamyslel a stiskl tlačítko interkomu.

„Ano?“ otázal se ženský hlas.

„Modeste, ať nám sem dají stolní počítač... Ano, s tiskárnou. Děkuji.“

„Přistáli jsme v normálním prostoru v jiné galaxii, zhruba dva miliony světelných let odtud,“ řekl Stuart.

„Přesně, prosím,“ ozval se Rhodan a otevřel jedny desky.

„Nepravidelná spirální mlhovina v souhvězdí Honičích psů, NGC 5194. Vzdálená šest set kiloparseků, tedy šestsetkrát tři celé dvacet šest světelných let. To dělá přesně...“

„I 956 000 světelných let.“ První administrátor se zasněně usmál. Pak opakoval: „Skoro dva miliony let a propast bez hvězd.“

„Kde je tak zhruba slunce vaší nové vlasti, Jared?“ zeptal se hned Bull.

„Je to první vnější hvězda oné spirální galaxie. Ta nejbližší Mléčné dráze. Ostatní hvězdy jsou vidět jen jako modrá mlha, difúzně, vzdáleně. Na počítači sjezu přesné údaje. Náš mlžný přítel, který je teď součástí našich těl, mi s tím pomůže.“

„Uvědomujete si, že můžete vůči Impériu vznést nárok na náhradu škody?“ zeptal se vážně Rhodan. „Jak to teď vypadá, je to ryze řečnická poznámka, ale nemůžeme pro vás něco udělat?“

Jared zavrtěl hlavou. „Asi ne. Měli jsme dvě možnosti. Buď do půl roku umřít hladu, nebo osídlit planetu, ke které jsme ještě mohli doletět. Naším pohledům a přístrojům se ukázal pustý, kamenitý svět. Prudké vichřice, krupobití ropných substancí, polymerová flóra a množství

nerezavějícího kovu. A náš přítel Stuart se nás rozhodl přeměnit.“

Stuart zvedl ruku.

„Musím zde dodat, že každý muž a každá žena pracovali jako posedlí. Během několika týdnů jsem měl všechno připraveno a mohl jsem začít.“

„Přičemž zásadně pomohly chemikálie a přístroje, které jsi zakoupil na Aralonu. Díky vašemu dopisu, Bully,“ dodala Seir.

Bully se na ni usmál. „To mě vážně těší.“

„Nejdřív jsem přeměnil Jareda, protože nikdo jiný neměl dost odvahy, aby to zkusil. Předělané skafandry pomohly Jaredovi a jeho družce Cende Neversové dostat se na planetu. Tam zjistili, že naše teorie je správná. Cítili se tam okamžitě dobře a už tam zůstali. Pak jsme proměňovali pár za párem a nakonec jsem sestoupil já s Elvou Akihanovou. To už ale zařídila automatika. JUMPING KANGAROO zůstala na oběžné dráze kolem Chromundu.“

„Jak jste přišli na to jméno?“ zajímal se Bull.

„Tak jsem ji pojmenoval já,“ pokračoval Jared. „Zjistil jsem, že naše přeměněné oči vidí více než předtím, a tím i jiné barvy. Odstíny, které jsme ze Země neznali.“

„Svět barev - Chromund,“ řekl zamyšleně Rhodan.

„Správně. Napůl latinsky a napůl řecky,“ odvětila Seir.

„To by byla telegraficky cesta KANGAROO od startu do posledního cíle. A jak se kolonii na Chromundu vede?“ zeptal se Rhodan.

„Skoro až moc dobře, pane,“ odpověděl Jared. Tím

se dostal ke svému oblíbenému tématu a vyprávěl, co se stalo ve Spectrum Hill.

„Krucipísek,“ řekl Bully. „To je neuvěřitelné. Nevadí vám, že to nahráváme? Ale teď z jiného soudku. Jak jste se vůbec dostali sem na Zemi?“

„Bylo to mnohem dramatičtější než přistání na Chromundu,“ poznamenala Seir Daitonová s úsměvem.

„Jaksi jsem neměl co dělat,“ začal Jared. „A tak jsem přemýšlel. Ustavičně jsem hledal možnost jak navázat kontakt se Zemí nebo s nějakým národem, který zvládá hvězdné lety. Jsem matematik a vypracoval jsem řadu tezí, které by umožnily dostat se do dimenze nad hyperprostorem. Jednoho dne jsem si vyletěl na KANGAROO a začal počítat na elektronickém mozku.“

„S jakým výsledkem?“ zeptal se Bully.

„Prachmizerným,“ přiznal Coln. „Ale setkal jsem se tam s jedním kosmickým tulákem, jak si sám říkal, s bytostí zrozenou z hvězd. Má devatenáct smyslů. Je to mlha z atomárních struktur, které ani já nechápu. Ta mlha - pokřtil jsem ji Axhalaisom - dokáže měnit libovolně svůj povrch, zvládá dimenzní skoky a cestuje rychleji než světlo.“

„A to v normálním prostoru,“ zašeptal Perry, „jak nám hlásil ERIC MANOLI.“

„Jistěže. Jak byl rychlý, můžeme spočítat na několik desetinných míst. Vzdálenost Chromund-Země děleno jedenácti dny po čtyřiaadvaceti hodinách.“

„Až nám přinesou ten počítač,“ řekl Bully. „Pokračujte...“

„Mohl jsem se s tou mlhou bavit a udělali jsme ob-

chod. Tulák potřeboval atomy wolframu z pláště naší lodi. Jsou pro něj asi jako pro Pozemšťany vitaminy. Loď jsem vyměnil za cestu na Zemi a zpět pro tři lidi. Pak nás Axhalaisom převzal a odvezl nás sem.“

„Ten let nebo cesta...“

„Byl naprosto jedinečný,“ vstoupila do řeči Seir. „Hvězdy, mračna, elektronové bouře a jejich zvuk, vůně ultrafialové a struktury temných prostor. Kosmické varhany jedné proměnné hvězdy typu RR-Lyrae, stříbrné flétny magnetické bouře a potom hrom - ty krásy se nedají slovy vyličit. Uvědomte si, pane, že jsme měli k dispozici celých devatenáct smyslů! Od prostého barevného vnímání až po informace, které nese vodík. Živili jsme se proudy atomů a vaše palba byla pro nás opravdovou pochoutkou. To vše jsme za těch jedenáct dnů zažili. Poznali jsme vesmír jako žádný jiný člověk před námi. Málem jsme odhalili tajemství stvoření.“

Dva muži přinesli počítač a zapojili ho. Tvářili se tak nějak divně, uctivě, stydlivě i udiveně.

„*Dám vám přesné souřadnice naší domovské soustavy,*“ slíbil Jared. *Propojil se s Axhalaisomovými vědomostmi a zajistil si jeho spolupráci.* Přijal jsi tenkrát v lodi přesná data. Můžeš je teď vydat? zeptal se.

Sedl si k přístroji a na chvíli se zamyslel. Pak zabušil do klávesnice. Impulzy se hnaly strojem, sčítaly se a násobily a převáděly. Tiskárna zarachtala a chrílila sloupce cifer. To vše se opakovalo třikrát.

Jared podal sjetinu Rhodanovi.

„To jsou souřadnice Chromundu. Kdyby nás nějaká pozemská loď chtěla navštívit, musela by provést tyto

skoky. Ale kdo se odváží z této galaxie do propasti mezi světy.“

„Plné bzučivé ultrafialové barvy s dutinami vonných struktur a rotujících úrovní,“ snila nahlas Seir.

Po čtvrtém výpočtu stroj vyhodil šestimístné číslo. 2,05808 donekonečna.

„Kamarád Axhalaisom docílí průměrnou rychlost přes dva světelné roky za sekundu. Za těchto okolností není divu, že tak odolával palbě.“

Jared se uličnický zasmál a ukázal na budovy zalévané ranním sluncem.

„Mně se tady zase líbí,“ řekl a zasmál se. I smích se filtroval přes membránu a nezněl opravdově. „Terrania je krásná, Země je krásná. Můžeme spát bez skafandrů a vidět pozemské slunce. To mi stačí.“

Rhodan si zamyšleně přejel prstem po jizvě na nose.

„Je podle vaší teorie, Rushbrook, možná zpětná přeměna?“ zeptal se.

Stuart zamyšleně mlčel a potom zavrtěl hlavou.

„Ne. Zatím ne. Nemám to ještě dopracované a posledních deset let byly jiné starosti. Možná se to jednoho dne podaří, nevím.“

Rhodan obrátil ke třeni přátelům dlaně a uvážlivě řekl:

„Podívejte se dobře. Jistě si všimnete, že sedíme proti vám prakticky bezbranní a můžeme se vás jedině tak ptát. Jsme v situaci člověka, který může jen přihlížet, jak jiný trpí. Nemůže pomoci, protože nezná povahu onoho utrpení, natož lék na ně. Zjistil jsem, že jste si svým způsobem pomohli sami. Jestliže nám řeknete, co můžeme pro

vás udělat, pak něco udělat můžeme - jinak nic.“

„Mlčeli. Rhodan měl pravdu.“

„To je těžké,“ ozval se po chvíli Stuart. „Vážně nevím, jak bychom se mohli setkat, pozemští lidé a chromundští lidé. Máme všechno, co potřebujeme. Kdybychom potřebovali víc, stejně bychom si to nemohli vzít. Vy nám můžete slíbit pouze jediné. Až jednoho dne zdoláte hranice mezi galaxiemi, navštivte nás.“

Perry přikývl a potom skoro nábožně řekl:

„Je to jako tragédie, která se už nedá změnit. Žádnou silou Impéria. Po celý život jsem se snažil bojovat s nevyhnutelným. Povedlo se z toho jen málo. Nevyhnutelné se stane vždy. Ale člověk musí jít dál za svým posláním, je jedno kam ho vede a do jakých situací jej dostane. I kdyby ho na konci té cesty čekala s otevřenou náručí záhuba, musí tou cestou jít. Má cesta je stmelit tuto galaxii. Možná to bude trvat ještě celou věčnost. To nikdo neví.“

Stuart zvolna přikývl.

„To je váš problém, pane, se kterým vám taky nikdo nepomůže. Ale my museli jít svou cestou. Nic jiného nám nezbývalo. A právě tato cesta nás nyní přivedla nazpět do vlasti. Musím se přiznat, že se z ní dochovala jen část toho, co jsme nosili ve svých srdcích. Pozemské umění a kultura. Pojmy a abstrakce hájené jako svátosti: svoboda, přátelství, boj za člověka. A lidskost. Je tu problém. Co tady děláme? Zůstaneme tady a zemřeme ve skafandru, nebo se vrátíme na Chromund?“

„Na to nám dají odpověď příští dny, Stuarde,“ řekla Seir.

Rhodan na něco odpovídal do interkomu a vstal.

„Potřebuji mě,“ řekl tiše. „Až vás odpoledne přepadnou vědci, budu nazpátek. Jste ochotni se s nimi setkat? Doufám, že mou prosbu neberete jako obtěžování.“

„Ani v nejmenším, pane,“ odpověděl Stuart. „Vy jste byl ochoten nám před lety pomoci a splnit nám naše přání. Osud byl proti. To však není důvod, abychom vám nevyšli vstříc. Jen ať ti rekové ducha přijdou. Budeme jim k dispozici.“

Perry jim podal ruku a odešel.

Potom se Jared Coln obrátil na Reginalda Bulla.

„Měl bych jednu osobní otázku,“ řekl. „Promiňte, Bully...“

„Ted’ se ukáže pravý důvod, proč navštívil Zemi.“

„Mlč,“ řekl Jared Seir. „Tohle je moje věc.“

„Prosím, Jared.“ Bully se na něj vyčkávavě díval. Pih mu neubylo ani nepřibýlo, pomyslel si Jared.

„Před deseti lety jsem se seznámil s jednou dívkou. Jmenovala se Venda Nocová. Dělá tu ještě?“

„Ano.“

„Je vdaná?“

Bully zavrtěl hlavou. „Není.“

„Je dosažitelná?“

„Řekl bych, že ano,“ ušklíbl se Bully.

„Mohl byste mi zprostředkovat schůzku?“

Seir se zachichotala a Jared ji vraždil pohledem. Vraždě však naštěstí zamezila stínítka na očích.

„Člověče,“ řekl Bully a přikývl, „vy jste si zachoval naivnost čtrnáctiletého. Chtěl bych být ještě tak mladý jako vy.“

Jared cítil, jak mu buší srdce. „Je mi sedmatřicet.

Proč jsem podle vás naivní?“

Bully zvažněl. Prohrábl si hnědočervené vlasy a vzdychl si.

„Když jste před deseti lety pobláznil nejlepší sekretářce hlavu, netušil jste, co jste způsobil. V jedné určité kanceláři jste byl uctíván jako nějaký domácí būžek.“

Seir se opět zachichotala.

„A...“, naléhal Jared.

„Měl jste na Vendu těch deset let takový vliv, že se na žádného mužského nepodívala déle než čtyři sekundy. Cekala na vás. Nikdo ji nedokázal přesvědčit, že JUMPING KANGAROO je ztracena. Věřila, že vás opět spatří. Je stále ještě moc krásná.“

Jared několikrát udeřil pěstí do dlaně.

„Tento problém bude asi taky neřešitelný, obávám se. Můžete na zítra ráno něco dojednat, Bully - ale pokud možno za nepřítomnosti uchechtaných pubertáček.“

Bully odevzdané vzhlédl ke stropu a pak udělal mnohoznačné gesto.

„Co všechno vlastně musí viceadministrátor umět?“ zeptal se. „Pokud možno všechno,“ řekl Jared a blaženě se usmál.

5.

O čtyři hodiny později.

Konferenční sál v jednom křídle vládního paláce. Řady židlí a stolů. Vedle nahrávacích zařízení tabule a projektory. Nad nejmenším stolem visely čočky a stály na něm mikrofony.

Šestnáct vědců čekalo na tři zlatokožce. Lékaři, biologové, chemici, technici a matematici se chvatně slétli ze všech koutů Země, některé dokonce přivezly Rhodanovy lodě z jiných světů. Teď seděli šedovlasí a nepřiliš mladí muži a ženy ve dvou řadách. Uprostřed první řady byla dvě místa rezervována pro Rhodana a Bulla.

„Už jdou!“ ozval se někdo. Bull otevřel dveře a dal přednost Seir. Potom vstoupil Jared, Stuart a nakonec První administrátor.

„Prosím.“ Bull ukázal na křesla. Zlatokožci se posadili. Když byli na okamžik plně vidět, šum v sále utichl. Světlo na chvíli vytvořilo lesknoucí se, velice naturalistické postavy. Takové neutrální, protože nebylo vidět oči. Připomínalo to onen bezduchý výraz, jaký mívají kovové nebo kamenné sochy, i kdyby je vytvořil sebevětší mistr. Když se vědci vzpamatovali, První administrátor povstal.

„Dámy a pánové,“ řekl, „máme první a patrně tu nejlepší příležitost vidět tři skutečně adaptované lidi a hovořit s nimi. Nemýlíme se, jestliže tento okamžik nazveme historickým. - Vzpomínáte si ještě na teorii, která dostala před deseti lety Crestovu cenu? Zde sedí lékař, který tuto teorii vyzkoušel na sobě a svých přátelích. Výsledky experimentů sedí před vámi!“

Jared vstal, uklonil se k prostředním sedadlům.

„Samozřejmě jsme souhlasili s tím, že vám vylíčíme všechno, co se stalo. Část zprávy máte před sebou a mohli jste si ji prostudovat. Možná chybějí informace o letu JUMPING KANGAROO a o událostech, které nás přinutily k nouzovému přistání. Jsou k těmto bodům nějaké dotazy?“

Nebylo tomu tak. Jeden skoro holohlavý vědec pracně vstal, opřel se o staromódní hůl a chvěl se. Ale když promluvil, vše se změnilo. Oči mu jiskřily, hlas neměl stařecky vysoký, ani se mu nechvěl. Jared si přečetl jeho jméno:

Carl Freash. Buněčný biolog.

„Jsem buněčný biolog,“ Freash se posadil, ale nespouštěl Jareda z očí. „A dizertační práci jsem si zevrubně prostudoval. Nehledě na to, že jsem tam i já našel ledacos nového, je tato práce teoretickým základem adaptačního procesu. Jak se liší teorie a praxe, která vám domohla k této překvapivé podobě?“

„Odpoví vám přítel, pane profesore,“ řekl Jared a ukázal na Stuarda. „Zde je doktor Rushbrook.“

Stuart přikývl.

„Vzhledem k tomu, že teorie je vám už *známá*, přejdeme rovnou in medias res. Musel jsem se pokusit vytvořit prabuňku, jež se podobá dvěma spojeným pohlavním buňkám. Tato prabuňka vznikla, když přístroje změnily těla prvních pokusných osob v neoplazmu. Podobně jako u ptačího vejce byla tato buňka velice velká, obsahovala veškerou tělesnou hmotu pokusné osoby a teprve potom byla schopná podstoupit nespočetné zásahy.

Zjistil jsem potřebné hodnoty. Toho jsme dosáhli tím, že jsme si podrobně otestovali svou novou vlast. Naměřili jsme čtvrt milionu různých hodnot a jejich kauzálních kombinací a získali tak přesný cílový obraz. Tento obraz - souhrn čísel a impulzů - jsme zase rozčlenili na jednotlivá biologická data. Stroje udělaly svou práci. Neoplazmu jsme ovlivňovali selektivními metodami.

Zářením a ionty kobaltu, rentgenovými paprsky a světlem. Asi tři sta chemických reakčních řetězců proměnilo základní buňku... Zkrátka a dobře: vytvořily se předpoklady pro vznik nové bytosti. Zbytek byl ve srovnání s přípravnými pracemi poměrně jednoduchý. Urychlovač metabolismu za několik dnů prohnal buňky přes všechny úseky života až k dospělému individu, které jako vedlejší účinek získalo o polovičku delší délku života. To by bylo zhruba vše.“

„Děkuji,“ řekl Freash. „Pokud se kdy dostaneme tak daleko, smírně vaši teorii použít?“

„Samozřejmě. Dávám ji Impériu k dispozici.“

Freash měl ještě jeden dotaz. „Je možná zpětná proměna?“

„V zásadě ano,“ odpověděl pomalu Stuart. „Ale potrvá to ještě desítky let, než k ní najdeme cestu. Zatím nemám nejmenší tušení jak na to.“

„A pokusíte se o to?“

Jared se zasmál a odpověděl místo Stuarta: „Ano. Hned. Se mnou, s Jaredem Colnem.“

Pohlédl na Bullyho a všiml si, jak se krátce ušklíbl. Opět zavládlo soustředěné ticho.

James Ferner. „Mou disciplínou je planetární chemie - především možnost nebo nemožnost života na jiných planetách. Prý máte s sebou nějaký film. Můžete nám ho pustit?“

Světla zhasla a promítačka se rozbzučela.

Kamera měla speciální čočku, jíž se daly zachytit chromundské barvy, stejnou čočku měla i promítačka. Tímto způsobem mohlo lidské oko vnímat nelidské vjemy,

jež nabízela údolní kotlina mezi rudými horskými svahy. Lesknoucí se pukliny ve skalách, bílé lesy, v dáli modré dusíkové ledovce pod barevnými mračny, jež ustavičně táhla přes svit bílých sluncí... Hromady suti hrající stovkou barev a řeky ropy. Zlaté jezero, červená řeka, zelená řeka a modrá řeka. Katarakt řítící se přes křišťálové skály a hrající snad všemi barvami rozšířeného spektra. Paseka. Chaty a bílý koberec mechu mezi štíhlými kmeny. Huňáč přebíhal prostranství a honil ho chlapec Dogeo. Sklad a energetická zařízení, stroje pro výrobu potravy a vysílač. Podvečerní déšť a opět *zářivá* mračna. Welcome Mountain, skalní bariéra strmící proti kamenité rovině. Retrospektiva: Přistání skupiny zlatokožců na náhorní plošinu.

Rozsvítla se světla. Konec. Bílé čtverce. Konec.
Nikdo neřekl ani slovo.

* * *

Zdeněk Šebesta: Vousatý vědec mluvil podivným přízvukem, z prvních slov vyplynulo, že je fyzik.

„Promiňte,“ řekl. „Teď už ledačemu rozumím. Chromund je pro vás nádhernou krajinou. Chápu tyto experimenty jako velkolepé vítězství nad zdánlivě nemožným. Jako fyzika mě spíš zajímá ona bytost, již jste, pane Colne, potkal při vašem výletu na loď. Pokud se nemýlím, tak základ slova Axhalaisom má svůj původ ve francouzském exhalaison. Je to tak?“

„Ovšem. Znamená tolik co výpar, výdech, tak nějak mi náš kosmický přítel poprvé připadal.“

„Jakého původu je ona bytost?“ zeptal se Šebesta.

„Vytvořil ji někdo, koho ani ona nezná. A zrodila se ve vznikající hvězdě, složená z hmoty jakéhosi tmavého mraku, uprostřed nějž vznikají hvězdy.“

„Znáte vzorec jejího energetického stavu?“

Jared dlouho uvažoval, nehlasně debatoval s částí mlžné bytosti, jež se mu skrývala v paměťové zóně.

Smím vytvořit vzorec tvého energetického stavu? Dovolíš?

Mlčení, potom mlžná bytost odpověděla: Dovolím. Nikdy se nepokusí vytvořit mé tělo. Neboť cesta, kterou vzniká inteligence, zůstane neznámou.

Jared přistoupil k tabuli a popsal ji dlouhou řadou rovnic zakončenou symbolem (I).

„Co znamená nekonečně, jistě nemusím vysvětlovat,“ řekl Jared. Víte to. Opakování všech příznaků je počet buněk. (I) znamená inteligenci. Tento faktor je nevypočitatelný, nedá se vytvořit, ani Axhalaisom neví jak. Je to asi stejně tak obtížné, jako byste chtěli přesně definovat pojem život.“

„Děkuji vám.“ Šebesta se posadil. Černýma očima těkal po vzorcích a symbolech, potom si je začal opisovat.

Perry Rhodan řekl:

„Seznámili jsme se s bytostí, jež zastihuje vše, s čím jsme se na našich letech setkali. Cestuje dimenzemi jako normálním prostorem, absorbuje palbu a slyší zvuky elektronové bouře a cítí vůně kosmu. Mám dotaz a prosbu. Byl by přítel Axhalaisom ochoten spolupracovat s Impériem? Hodně mi na tom *záleží*. Nejdřív si ale musíme dohodnout, jak se mu odvděčit. Na Axhalaisoma by čekalo množství práce. Impérium se rovněž zajímá o vědecké

poznatky, jež by z tohoto partnerství vyplývaly. Můžete mluvit za Axhalaisoma, Jared?“

Jared Coln přikývl a zaposlouchal se do sebe.

Rozuměl jsi, Axhalaisome? Jak odpoví část, jež je ve mně?

Odpovídám ne!

„Ne!“ pronesl Jared nahlas. „Má část mlžné bytosti nabídku odmítá.“

Stuart Rushbrook řekl: „Ne!“

A Seir Daitonová řekla: „Ne!“

„Slyšel jste, pane.“ Jared si sedl. „Tak jsme neodpověděli my, ale rozdělené substance mlžné bytosti.“

„A důvod?“

„Axhalaisom označil sám sebe za kosmického tuláka. Jeho cestami jsou prostory mezi galaxiemi, galaxie jsou zastávkami na těchto cestách. Axhalaisom je samostatná bytost a v žádném případě není ochoten vzdát se své svobody nebo ji jakýmkoli způsobem omezovat.“

„Ani na krátký čas?“ zeptal se První administrátor.

„Ani to ne.“

O slovo se přihlásil Bully.

„Zeptejte se prosím, zda je Axhalaisom ochoten aspoň navázat kontakt s našimi loděmi, když se setkají.“

Zeptali se a potom odpověděli:

„V zásadě je pro. Bude odpovídat na rádiové signály, a to rovněž rádiovými signály. Bude loď informovat o tom, co zažil, ale pouze pokud se ho zeptají.“

„Děkuji, můj dík vyřídíte i Axhalaisomovi.“

„K něčemu takovému dojde patrně velice zřídka,“ upozornil Jared. Axhalaisom poletí s námi na Chromund,

do jiné galaxie. Není jisté, jestli ho další cesta zavede opět sem. Sám to neví.“

„Přesto děkujeme,“ řekl Rhodan.

Schůzka s vědci trvala čtyři hodiny. Muži se zajímali o dusíko-čpavkový cyklus planety, o polymerovou stravu, o flóru a faunu, o vzorky hornin a ropu, která tam volně vytékala na povrch.

Zlatokožci je o všem ochotně informovali, šli dokonce nad rámec otázek. Po této schůzce byla představa o přeměně a adaptaci úplná a nový životní prostor byl vylíčen a vědecky pochopen. Vědci se postupně loučili s Perrym Rhodanem a zlatokožci. Fyzický kontakt se zlatokožci jim nijak nevadil, lidé zde byli ochotni přehlédnout maličkosti jako skafandry a odlišné vzezření, dokonce je snad ani nevnímali. Jared několik hodin pociťoval hlubokou radost, že je opět v kruzích, k nimž sám před deseti lety patřil.

To je to... Lidí na Chromundu je příliš málo. Není tam dostatečná pestrost názorů, které by myšlení udržovaly v ustavičném pohybu. A tak tomu bude ještě po staletí.

Jared si v této chvíli uvědomil, že musí i nadále setrvat v pozici buřiče. Lidé na Chromundu to potřebují. Jinak zahynou na civilizační smrt a byl by konec první kolonie mimo Galaxii.

Zatímco se Rhodan a oba zlatokožci přesunovali zpět do hotelu, Bull si vzal matematika stranou. Zastavili se nedaleko dveří do konferenčního sálu. Schylovalo se k večeru.

„Jak se cítíte, Jarede?“ zeptal se Reginald.

Jared se zamyšleně podíval na ordonanci, která rych-

lými kroky procházela s jakýmisi spisy chodbou, potom poněkud napjatě odpověděl:

„Jde to. Duševně čile, fyzicky slabě. Proč se ptáte, Bully?“

„To je to pravé rozpoložení. Dobil jste si baterie?“

„Ovšem. Vydrží mi na dva týdny. Ani hlad nemám, díky palbě. Kam půjdeme?“

Bully se smutně pousmál a zvolna řekl:

„Nezávidím vám to. Jste očekáván. Mám vám dát k dispozici kluzák a peníze.“ Bully se ušklíbl a položil Jaredovi ruku na rameno. „Cestu jistě znáte. Květinářství je po cestě.“

„Rozumím,“ řekl Jared a svěsil hlavu. „Venda.“

„Ano, Venda,“ odpověděl Bully.

„Cestu k ní bych našel i poslepu.“

„Ještě něco,“ řekl Bully. „Kdo je Cende? Několikrát jsem to jméno slyšel. Je to vaše žena?“

Jared přikývl. „Byla. Je mrtvá.“

„Já...,“ odvětil Bull suše. „Chtěl jsem se jen ujistit. Tady jsou klíčky. Kluzák je na rampě před budovou.“

„Děkuji, Bully.“

„Nelekejte se,“ Bull se vyhnul Jaredovým očím, „když se na vás chodci budou dívat divně. Míváme sice mimozemské hosty, bytosti z různých planet a často vyhlížejí velice podivně, ale ještě nikdy tady nebyl nikdo se zlatou kůží a v průhledném skafandru.“

„To je v pořádku,“ řekl Jared. „Nejsem zas tak citlivý. Kdy jste to říkal? Hned teď?“

„Ne, za dvě hodiny. Máte dost času připravit se na nejpodivnější ze všech setkání.“

„Děkuji vám, Bully.“ Jared si s viceadministrátorem potřásl rukou. Potom se rozešli.

Jared krácel chodbou, minul skupinu žen, kterým končila služba, a pokračoval do bočního křídla, kde se nacházely „pokoje“ kosmického hotelu.

Přechodovou komorou vstoupil do příjemně *zařízené* tlakové místnosti. Technici zapracovali a vytvořili dojem dobře zařízeného hotelového pokoje.

Stmívalo se.

Jared se osprchoval a přešel do společenské místnosti. Seir a Stuart seděli v bílých křeslech a rozmlouvali. Seir vyskočila, šla mu vstříc a zavěsila se do něj.

„Vzpomínáš si, jak nám Axhalaisom vyprávěl, jak sleduje jiné kultury?“ zeptala se. Jared ji zvedl ze země a zatočil se s ní. Znovu si sedla.

„Jasně,“ řekl Jared a padl do křesla. Do místnosti vanul svěží a teplý dusík a chladný destilát z ropy byl osvěžující.

„Mluvila jsem se svou třetinou a Stuart taky,“ řekla vzrušeně Seir. „Náš partner by se hrozně rád porozhlédl po Zemi. Rád by viděl všechno, o čem jsme tolik horovali: Terranii, ulice, stavby, muzea a pozemskou krajinu.“

„To přece může,“ řekl Jared. A potom na něj mlžná bytost promluvila a Jared se opravil: „Jasně že s tím souhlasím. Axhalaisom se promění v obláček a opustí naše těla. Může se *vznášet* ve vyšším rozměru, a tak se neviděn dostane všude.“

„Hned teď?“ zeptal se Stuart.

„Ano. A při své rychlosti a inteligenci dokáže během několika dnů pojmout víc než kulturní psycholožka za

deset semestrů.“

„Musíš být vždycky tak sarkastický?“ zeptala se Seir a vrtěla hlavou.

Jared se jen smál. „Vždycky. Stačí jeden rebel a drží celý stát ve střehu. Vezmi si Robina Hooda.“

„Správně,“ souhlasila Seir. „Začneme?“

Vzali se za ruce a utvořili kruh. Okamžik se zdálo, že se nic neděje. Potom se nad zlatou pletí tří lidí utvořila difúzní mlha, houstla a táhla jako pruh stranou. Mlha se zkondenzovala, vytvořila čtyřtěn. Impulzy běžaly všemi směry.

Budu tři dny létat nad krajinou a nasávat všemi smysly vše, co se mi naskytne. A na zpáteční cestě mi vysvětlíte, co jsem nepochopil, ano?

Souhlasili. I když ono toho k vysvětlování moc nebude, pomyslel si Jared. Pro Axhalaisoma s jeho inteligencí nebudou existovat nejasnosti. Pochopí vše. Van Gogha, Picassa i obilné lány Kanady, New York a starou Evropu, řecké ruiny, Akropolis...

Vyrážím na cestu. *Axhalaisom zmizel.*

Nyní jsem ve vyšší dimenzi. Budete čekat?

Stuart se tiše zasmál. Budou čekat, co jiného? Potom se spojení s Axhalaisomem přerušilo.

„Už se žene,“ řekl Jared zamyšleně. „Kosmický tulák, který měl v sobě tři hosty z jiného světa.“

Je nám teď čtyřicet pozemských let — a co vše jsme za tu dobu zažili?“

„Víc než kterýkoli jiný člověk,“ odvětil Stuart Rushbrook tiše, „a zároveň méně. Už nejsme Pozemšťané. Jsme Chromundané. Nic víc a nic méně.“

„Zatracená situace,“ řekla si Seir jakoby pro sebe. „Chceme být tady, ale i tam, nechceme přijít ani o jednu vlast. Co tedy vlastně chceme?“

„To, co chtějí miliardy lidí. Štěstí a spokojenost. Mnozí to dokážou. Mysleme na ty ve Spectrum Hill, kteří se se situací smířili a berou to z nejlepší stránky. Jiní to nedokážou vůbec nebo až později. K těm patříme my.“ Jared se odmlčel. „A když myslím na to, co mě čeká za hodinu...“

„Venda Nocová?“ zeptala se Seir a Jared přikývl.

„Můžeme ti pomoci?“ zeptal se Stuart. „Potřebuješ podporu?“

„Ne,“ odvětil Jared a napil se. „K tomu nikoho nepotřebuji. Musím to zvládnout sám. Snad se ovládnou až do hořkého konce.“

„Je mi tě líto,“ šeptla Seir.

„Nesmysl!“ řekl Jared a začal se oblékat do skafandru. Ujistil se, jestli má v kapse peníze a klíčky, pak mávl na Seir a Stuarta a vešel do přechodové komory.

* * *

Jared nastartoval a kluzák zahučel. Stejně je to zvláštní, pomyslel si matematik, když hnul kniplem, některé věci člověk zřejmě nezapomene nikdy. Kluzák řídil naposledy před deseti lety. Tenkrát byl ve společenském obleku, v tmavomodrém smokingu. Dnes...

Terranie žila i v noci. Jel tak dlouho, dokud nenašel květinářství. Dostal se do nálady, že mu začínalo být všechno jedno. Cítil se v roli člověka, kterého nikdo ne-

může za nic činit odpovědným, který nakrátko opustil svět a v životě jej už nespatriil.

Kluzák zajel mezi stromy před vchod do prodejny. Jared vystoupil. Muž, který šel proti němu, se na poslední chvíli opanoval a mlčky šel dál. Jared se ušklíbl a vstoupil do obchodu. Barvy mu připomínaly Chromund. Prodavačka před ním krok za krokem ustupovala, až narazila a pult.

Vytáhl velkou bankovku a položil ji na pult.

„Tohle,“ řekl a ukázal na kytici růží - žlutých, modrých, tmavorudých, aspoň šedesát jich bylo. Prodavačka jen polkla, přikývla a třesoucími se prsty ji začala balit.

„Děkuji vám,“ řekl Jared. „Voní?“

Žena přikývla. Měla strach, ale nedokázala odtrhnout pohled od zlaté postavy.

„Stačí ty peníze?“ zeptal se Jared. „Jsem zde poněkud cizí a nevyznám se...“

„A-ano!“ vykoktala. Jared se usmál a šel. Odložil kytici na sedadlo spolujezdce a vyjel na dálnici.

Věžák, v němž bydlela Venda Nocová, stál poněkud stranou v rozlehlém parku. *Zářila* zde fontána, rostly exotické keře a stromy a rozkvétaly podivné rostliny nejrůznějších barev. Jared se chvíli díval, potom vypnul světla a motor, otevřel dveře a rychle kráčel po šterkové cestě. Výtah ho vynesl do sedmdesátého patra.

Tu chodbu znal, znal i její zvláštní světlo, a kdyby měl skafandr příslušné zařízení, vnímal by i její charakteristický pach. Tak dobře znal i ty matově zelené dveře a nápis na štítku. Nad ním byl bzučák. Zaklepal na dveře. Srdce mu bušilo až v hrdle.

Klišé, *myslel si*, hnusné kliše. Chlapec má schůzku s

dívkou - v Terranii. Za chvíli uslyším kroky, potom se otevřou dveře. Venda se na mě podívá, zbledne a zašeptá „Jarede!“ Nemůžeme si padnout do náruče... Propast mezi námi je příliš hluboká. Patříme každý k jinému druhu. Co tady vlastně dělám?

Už chtěl zaklepat podruhé a tu se dveře otevřely. Před ním stála Venda, štíhlá a půvabná. Neřekla nic a pustila ho dovnitř. Vešel do pokoje a vybalil kytici.

„Tady,“ řekl. „Nic jiného jsem ti přinést nemohl. Nepřežilo by to tu dlouhou cestu.“

Mlčela a dívala se na něj. Nedokázal říct jak. Potom řekla:

„Nech toho sarkasmu. Patřím k těm několika málo ženám, jež tím neohromíš.“

Těch deset let bylo rázem pryč. Připadalo mu, že odtud odešel naposled včera v noci. Povedl se mu úsměv a podal jí kytici. Vzala květy a naaranžovala je do vázy, která stála už s vodou na hranatém stolku u sedací soupravy. Nic se nezměnilo, ani Venda.

Stále se mu líbila. Teď jí bylo, Jared si to kolikrát počítal, třicet čtyři, opálená, dlouhé, černé vlasy. Na sobě měla bílé plátěné šaty s černým opaskem.

„Teď je vlastně na řadě obligátní kafe,“ řekla a zastavila se u stolku. Jared se jednou rukou chytil opěradla křesla. Byla to paradoxní scéna. Hovořili spolu, jako by se nic nestalo.

„Ne,“ namítl. „Nejdřív cigarety. Ale ani jedno ani druhé už není potřeba.“

Na stěnách sice visely jiné obrazy, potahy nábytku se změnily, jinak zde bylo skoro všechno stejné. Na polič-

ce si všiml nové plastiky. Na terase stála světlá kožená křesla.

„Posad' se,“ řekla Venda. „Proč jsi přišel?“

„Kvůli tobě,“ odpověděl. Hlas měl poněkud zkreslený. „Byl to stesk. Po Zemi, po lidech a po Vende Nocové.“

„Vím, co se stalo,“ řekla Venda. „Reginald mi řekl, co jsem ještě nevěděla. Deset let, Jared!“

Posadili se. Jared do hlubokého křesla, v němž seděl před deseti lety. Venda proti němu.

Díval se na ni. Těch deset let jako by na ní nezanechalo stopy. Pouze přibýly vějířky kolem očí.

„Přál bych si, aby se to nikdy nestalo. Má přání však nemají význam. Nikdo to nemohl tušit. Tys na mě těch deset let čekala?“

Přikývla a delší dobu mlčela.

„Ani nevím, proč jsem se s tebou chtěla setkat.“ Lokty se opřela o stolek. „Všechno je přece pryč...“

Jared se naprosto zbytečně podrbal na čele. Byl strašně unavený. Najednou ho opustila veškerá naděje, věděl, že každé další gesto je naprosto zbytečné, že pomyšlení, že by Venda byla určena pro něj, je naprosto utopické. Ale muž Colnova formátu takové věci zvládne ironií.

„Bude se ti stýskat po mém tichém uštěpačném hlasu po mém sarkasmu.“

„To ano,“ řekla Venda. „Jenže...“

„Když jsem tě tenkrát na letišti políbil, myslel jsem to vážně.“

Viděl, jak zbledla ještě víc. Hlas už neměla tak jistý jako prve.

„To vím. Proto jsem na tebe čekala. Nedokázala

jsem se smířit s tím, že by se JUMPING KANGAROO už nikdy neukázala. Vím, takhle uvažuje jen hloupá holka, ale já tak uvažovala.“

„Kvůli tomu jsi zahodila všechny šance.“

„Kvůli tobě. Ber to jako kompliment.“

„Díky. A co bys dělala, kdybych se už nikdy nevrátil? Na Axhalaisoma jsem narazil naprosto neuvěřitelnou náhodou.“

„Čekala dál.“

„Až do smrti?“ Přistoupil k oknu a vyšel na terasu.

„Asi. Nevím.“

„Ale já to vím,“ řekl. „Přišel jsem, abych se rozloučil definitivně. Nejde to jinak.“

Zarazil se, upřeně se na ni zahleděl a potom řekl už klidněji: „Nyní jsem zde a poznal jsem, že už nejsme Pozemšťany. Za pár dní se vrátím na Chromund.“

Vstala a prošla místností. Byla tak neskutečně milá, až se Jared obával, že každým okamžikem ztratí rozum. Zoufale bojoval s pokušením udělat něco naprosto nesmyslného. Skočit z terasy, s křikem se vrhnout proti okenním tabulím, popadnout stůl a roztříštit ho. Nakonec se zklidnil. Tohle nemá smysl!

„Vendo!“ zašeptal. Stála před ním, skoro stejně vysoká jako on, dala mu ruku na rameno a položila mu hlavu na prsa, na zlatá prsa za hladkým plastikem. Zvedl ruku a pohladil ji po dlouhých vlasech.

Vnímal, jak je vzrušená. Vzal ji do náruče. Když se k němu přitulila, věděl, že ho už nikdy nepustí, a pak se slyšel říkat:

„Vendo - nemá to smysl. Už se nemůžu přeměnit.

Nic na světě to nezvládne. Ani Stuart. Chápeš?“

Zvedla hlavu a přitáhla si jeho obličej k sobě. Bylo to velice podivné. Když pak odstoupila, usmívala se.

„Co s tím tedy uděláme, Jared?“

Sklonil se, zvedl ji a šel s ní k širokému kanapi. Položil ji na ně a sedl si vedle ní.

„Jednoduše,“ řekl. „Budeme sedět proti sobě a mít radost, že ten druhý existuje. Všechno ostatní je bezvýznamné. A potom se rozejdeme jako dobří přátelé.“

Přikývla.

„Co je na nás dvou tak rozdílného, Jared?“ zeptala se a položila mu ruku na zlatou paži. Nadzvedl speciální brýle. Venda spatřila fialové oči.

„Všechno,“ odpověděl, „všecičko, každičká moje buňka je jiná než tvoje.“

„Povídej mi o Chromundu a Spectrum Hill,“ požádala.

A Jared vyprávěl. Dvě hodiny klidným hlasem popisoval malé i velké krásy planety a údolí, problémy kolonie a vše, co Vendu zajímalo.

„Měl jsi Cende rád?“ zeptala se nakonec.

Odpověď byla jiná, než očekávala, protože Jared přikývl.

„Jsi mi příliš *vzácná*, než abych tě obelhával,“ řekl. „Ano, miloval jsem ji. Věděla o tobě, a nikdy se nesnažila být někým jiným než Cende Neversovou. Jsou dva obrazy, které člověk miluje, od dvou různých malířů. Má je rád oba - ale může získat jen jeden. Tenkrát jsem získal Cende, ne tebe, Vendo.“

„A teď jsi sám, tak sám, jako snad nikdo,“ řekla tiše

a zamyšleně. „Nechci ti nijak lichotit, máš chyby jako každý jiný. Můžeme udělat jen to, co musíme. Ale ty to zvládneš, dokážeš se vymanit z této zákonitosti. Jsi pozoruhodný člověk, který vůlí dokáže pokořit osud.“

„Přeháníš,“ řekl něžně a pohladil ji po tváři. Přitiskla se k němu, jako by jí plastik nevadil.

„Ale ne,“ trvala na svém. „Víš, já si myslím, že mě máš stále rád. A jestli je to pravda, pak jsem spokojena. Jsi ve Spectrum Hill jako monolit. Víc čekat jsem nemohla.“

„Vendo. Děláš nám to ještě těžší, než to je. Já tvoje city nemohu nikdy opětovat.“

„Copak po tobě něco takového chci?“ zeptala se a on přikývl.

„Nás nedělí jen tahle vrstva umělé hmoty a rozdíly smyslů, nás dělí dva miliony světelných let a přeměna.“

Usmála se.

„To velký Coln nezná východisko?“

„Ne,“ odvětil tvrdě. „Kdyby o nějakém věděl, už by po něm šel.“

Hleděli na sebe a mlčeli.

„Jak se ti líbí Země, tedy jako zlatokožci?“ zeptala se po chvíli.

Nemusel dlouho přemýšlet, aby přišel na správnou odpověď. Podíval se na terasu, na světla a na hladinu Goshunského jezera a řekl:

„Ve srovnání s Chromundem je Země bezbarvá poušť. Samozřejmě mluvím o dojmu, jakým na mě planeta působí bez filtrů. Když vím, že už nejsme lidé, bude pro mne návrat na Chromund snazší a budu udržovat své druhy v ustavičném duševním napětí. Jestliže za tisíc let odstartu-

je první loď na Zemi, pak za to budu moci v první řadě já.“

„Axhalaisomova inteligence, Jared?“

„Správně,“ řekl matematik a usmál se. „Hodně jsem se od něj naučil. Vidím nové možnosti. Ale ten okamžik už nezažiju, dožijeme se nanejvýš sto padesáti pozemských let, tedy sedmdesáti pěti v našich poměrech.“

„To se vážně loučíš se Zemí definitivně, Jared?“

„Ano.“

Opřela se mu o rameno. „Mohu pro tebe něco udělat? Můžu ti nějak pomoci?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Nepotřebuji nic, co pochází ze Země, krom slov a myšlenek. Nemůžu si s sebou vzít nic než to, co se vejde do kapes a co může Axhalaisom přeměnit.“

„Škoda,“ řekla. „Docela ráda bych se zmenšila a vlezla ti do kapsy.“

„Já ti to věřím, Vendo.“ Vzal ji kolem ramen.

Tak seděli, až se na obzoru ukázal maličký proužek světla. Potom Jared vstal. Loučení bylo krátké a skoro beze slov.

O něco později vyjel na prázdnou neosvětlenou ulici. Byl v náladě zoufalce, který vyhledává neštěstí. Příliš rychle se hnal po prázdné dálnici, řítil se přes viadukty a měl by radost, kdyby se s ním kluzák převrátil. Nestalo se však nic. Zastavil u rampy, vystoupil a vyšel do kosmického hotelu.

Na dlouhých chodbách svítilo ještě pár světel. Ve výklencích stáli jen dva strážníci. Pozdravili ho. Jared odpověděl na pozdrav a konečně vešel do přechodové komory.

Unavený a rozlámaný se svlékl a chtěl zrovna *zalézt* pod příkrývkou, když tu zaslechl Seiřin hlas.

Přešel k ní. „Co je?“ zeptal se.

„To jsem se chtěla zeptat já tebe, Jared.“ zamumlala rozespale.

„No jo, co by mělo být. Bylo to moc smutné. I po těch deseti letech se máme rádi. A Venda je pořád stejně krásná. Krásnější, taková zralejší. Nejraději bych se zpil do němoty, ale co...“

„Nebohý Jared,“ řekla Seir a natáhla se po jeho ruce. „Ráda bych ti pomohla, a nevím jak. Jdi si lehnout, ať si odpočineš.“

Pohládila mu ruku, pustila ji a přetáhla si přikrývku přes hlavu.

„Vyspi se. Zítra bude všechno vypadat jinak.“

„To se mylíš.“

Jared se vrátil ke svému lůžku. Dlouho nemohl usnout, ale pak ho přece jen přemohla únava. Nechali ho spát čtrnáct hodin. Když se probudil, byl opět večer. V tlakové komoře svítila světla a Jared byl sám.

* * *

Uplynulo několik dní dlouhých vědeckých konferencí, do kterých se Jared vrhal s posedlostí muže, kterého už nic jiného nezajímá. Házel kolem sebe vzorci, prodiskutoval nekonečné hodiny s matematiky a chemiky.

Mluvil s Reginaldem Bullem, který ho informoval o posledním stavu věcí, o bojích se Skokany, Bluesany a jinými hvězdnými národy, o hledání buněčných aktivátorů a jiných věcech, které pro Jareda nic neznamenaly a nikdy už nic znamenat nebudou.

Jednoho dne si zajel vozem, který dostal k dispozici, do oblasti, která byla před staletími neplodnou pouští. Nyní dálnice vedla zahradami, parky a pásmy smíšených lesů, v nichž žila zvěř. Země byla stále okouzující.

6.

Noyon Bogdo: Sto kilometrů od Terranie na sever se táhl dlouhý, na dvě části rozdělený horský hřeben. Dvě úzké, dva tisíce metrů vysoké hory, jejichž vrcholky bylo za dobrého počasí vidět až z Terranie.

Jared sjel s terénním vozem ze silnice a stoupal serpentínami do hor. Jel tak dlouho, dokud mu to cesta dovo-
lovala, potom zastavil a pokračoval pěšky. Ve skafandru se zapnutými filtry se pohyboval tak jistě jako v běžném oděvu. Obešel poslední skupiny stromů, stoupal po šterkových plochách a těšil se z tepla, jež pronikalo umělou hmotou skafandru.

Kdyby ho někdo pozoroval, viděl by zlatý stín, jak se neuvěřitelnou rychlostí blíží ke žlutohnědému skalnímu převisu, na němž roste jen několik trsů žluté trávy.

Gobi se tetelila *žárem*. Slunce dosáhlo nejvyššího bodu své denní pouti. Lehký západní vánek čechral písek, zavíní jím a pouštěl jej opět k zemi. V této krajině nebylo slyšet jediný zvuk kromě tichého šepotání přesýpaného písku.

Jared si sedl. Hleděl na bílé město uprostřed zeleně. Z astroportu startovaly dvě kulovité lodě.

Přemýšlel. Dvakrát přesně stejný myšlenkový pochod: Lidé opustili kvetoucí svět. Kamenná planeta vystří-

dala Zemi. Zůstal stesk po domově. Potom návštěva Země a stesk po domově umírá. Země - poušť pro adaptovaného. To je konec, stejně jako konec s Vendou Nocovou. Nezbylo nic, jen prázdno po rozloučení.

Vysoko nad ním kroužili dva supi. Náhle se spustili dolů. Když Jareda minul menší sameček, peří zašumělo.

Ještě čtyřicet osm hodin... Jared si připomněl ten divý let Axhalaisoma, Světelné roky se stávaly bezvýznamnými vzdálenostmi a slunce pouhými milníky. Ještě se v hlavním městě zdrží necelé dva pozemské dny, pak nastane skutečné rozloučení s Impériem, Terranii, Bullem a Rhodanem a s Vendou.

Museli putovat na Zem, aby si uvědomili, kde je jejich domov. Nyní to již věděli. Nebyla to už Země, nýbrž Chromund. Spectrum Hill a údolí. Tam budou žít příští tisíciletí, než opět navážou kontakt s lidmi.

Tak je to. Jared vstal a chystal se k sestupu. Byl rád, že dospěl k tomuto závěru, usnadní mu další život.

Vždyť opouští jen bezútěšnou poušť, bez barev, bez pohybu ve volném vzduchu, beze zvuku a bez vůní. Beze zpěvu kosmických varhan o půlnoci.

* * *

Když se vrátil do Terranie a do tlakové komory kosmického hotelu, stalo se něco, co očekával. Axhalaisom byl zpět.

Mlžná bytost stála jako čtyřstěn v místnosti a tiše se bavila se Seir a Stuartem. Jared se vysvlékl ze skafandru a osprchoval se, potom se zapojil do komunikace.

Měl jsem čtyři dny na to, abych se rozhlédl, *vyprávěl Axhalaisom*. Nasbíral jsem přes milion různých informací. Nikdo si mě nevšiml.

„Milion!“ žasl Stuart.

Vy lidé jste více než podivuhodní. Naprosto nelogičtí, vždy ochotni stavět emoce a přání nad možností logiky. Tím se vysvětluje ledacos.

„Řekla bych, že skoro všechno,“ poznamenala Seir.

Ano. Ten ustavičný rozpor mezi střízlivou možností poznávání a tvůrčími reakcemi z vás lidstva udělal to, čím jste - vedoucím národem této galaxie. Ostatní, jak jsem zjistil v archivech, filmech a jiných dokumentech, těmto vývojovým napětím nepodléhají. Z hlediska staletí vám to zajistí vedení.

„To řekneme Perrymu Rhodanovi. Udělá mu to radost.“

Jistě. Chyběl jsem o den déle, než jsme se dohodli. Stalo se zatím něco, co si vyžadovalo mou přítomnost? *zeptal se Axhalaisom a Stuart zavrtěl hlavou.*

„Zůstaneme tady ještě dva dny. Pak tě poprosíme, abys nás převezl na Chromund. Ceká tě tam půlka lodi, jak jsme se dohodli. Co říkáš naší kultuře, Axhalaisome, pochopils ji?“

Nastala menší pauza. Potom čtyřstěn vytvořil obrazce, jež říkaly toto: Navštívil jsem muzea a výstavy, přehnal jsem se ulicemi snad každého většího města a nabíral jsem dojmy. Slyšel jsem koncerty, viděl startující a přistávající lodě, vnímal mnoho lidí a četl v jejich myšlenkách. Díky těsnému kontaktu s vašimi myšlenkami jsem chápal víc než dost - jsem z toho vyčerpán. Tato planeta a její dějiny

jsou tak bohaté na vjemy, že je prakticky jedinečná.

Platon, Sokrates, Seneca - všichni ti filozofové. Staří a moderní umělci. Na zpáteční cestě se musíme pokusit vnést do toho archivu trochu logiky.

Jared odpověděl barevným proudem myšlenek:

Pokusíme se o to našimi chabými silami. Máš tedy dojem, že tato cesta byla výhodná a přínosná i pro tebe?

Mlžná inteligence přisvědčila.

Naučili jsme se od sebe hodně, Jarede. Upřímně lituji, že vám nemohu ukázat svou vlast. Dobře víte, že v jádru hvězd nemůže vzniknout kultura.

„Chápeme.“

Země veškerou svou kulturu získala tím, že byla v ustavičném střetu. Tohle není svět pro pacifisty.

„Máš naprosto pravdu, Axhalaisome. Nejen ty, ale i my zjistili mnoho nového.“

A co? zeptal se čtyřstěn.

„Už na tuto Zemi nepatříme. Jakékoli sjednocení je nemožné. Jsme Chromund'ané, devět dnů stačilo, aby uzrálo toto definitivní přesvědčení.“

Axhalaisom vyzařoval ryzí radost: Takže se se mnou vrátíte všichni?

„Ano,“ vnímal trojnásobnou odpověď.

* * *

Pracovna Perryho Rhodana zabírala čtyři sta čtverečních metrů. Nad černým podstavcem se vznášela trojrozměrná projekce prozkoumané Galaxie. Na psacích stolech, vedle hlubokých křesel a dveří stála komunikační

zařízení. Tři stěny byly prosklené a čtvrtou zabírala zvětšená barevná fotografie, která trojrozměrně a barevně zobrazovala Mléčnou dráhu.

Když se ozval bzučák u dveří, Perry Rhodan vzhledl. Vešel Reginald Bull a tvářil se podivně.

„Perry,“ řekl polohlasem, „naši přátelé se chtějí rozloučit. Jejich čas vypršel.“ Čalouněné dveře nechal za sebou otevřené.

Perry Rhodan vstal a zůstal stát uprostřed místnosti. Najednou jako by se ochladilo.

Vešli zlatokožci. Za nimi se vnesla mlžná inteligence ve tvaru čtyřštěnu. Dveře zapadly do zámku.

„Přišli jsme se rozloučit, pane,“ řekl stručně Jared. „Rádi bychom vám poděkovali za vše, co jsme zažili. Za vše.“

„I za to, co jste si uvědomili?“ zeptal se Rhodan a zadíval se na něj. Zlatokožcovy oči se skrývaly za brýlemi.

„I za to,“ promluvil místo Jareda Stuart. „Už víme. že sem nepatříme.“

„Byli jste v Terranii devět dní,“ řekl Reginald Bull. „Doufám, že jsme udělali vše pro to, aby váš pobyt byl takový, jak jste očekávali.“

„To ano,“ odvětila Seir. „Cítili jsme se tak dobře, jak to jen šlo. Chtěli jsme vám za to výslovně poděkovat, První administrátore.“

„Byla to pro nás samozřejmost,“ řekl tiše Rhodan. Uvědomil si, že to bude bolestné loučení, loučení bez vyhlídky na shledání.

„A taky nás napadlo,“ vzal si opět slovo Jared, „že by to bylo docela milé gesto, kdybychom vás oba nechali

přihlížet, jak se změníme v Axhalaisoma, tedy lépe řečeno, jak nás pojme mlžná inteligence.“

Rhodan přikývl. Reginald Bull se opřel o opěradlo křesla a díval se na scénu ze strany. Viděl, jak se dokonalý tvar kosmického tuláka vznáší necelý metr nad podlahou. Sledoval postavy lesknoucí se ryzím zlatem, a přesto stále lidské. Byl to fantastický, skoro děsivý pohled.

Dopolední sluneční svit kouzlil na stěnách odlesky a odrazy. Zlaté bytosti stály u modelu Mléčné dráhy a čekaly.

„Ted’ vám podáme ruce,“ řekl Jared. „Za pár minut by už bylo pozdě.“

Přistoupil k Rhodanovi. Muži si potřásli rukama. Stisk adaptovaného byl opatrný, nechtěl Perrymu rozmačkat ruku.

Pak podal Jared ruku Bullovi, zatímco Stuart a Seir se loučili s Rhodanem.

Axhalaisom se přenesl blíž a dal myšlenkám jediný směr - Perry Rhodan. Do administrátorova mozku vnikly obrazy plné optické, akustické, myšlenkové logiky. Nikdo krom Axhalaisoma a Rhodana nevěděl, co si ti dva povídají. Potom se spojení přerušilo.

„Začneme?“ zeptal Jared Axhalaisoma. Přišla souhlasná odpověď. Vznikla koule, jež se zakrátko změnila v dvoumetrový válec. Válec se vznesl k bílému stropu, pružně o něj narazil a začal žhnout nepozemským světlem. Sluneční paprsky pobledly. Potom se snesl nad Seir.

Válec zmenšil průměr, byl užší a jeho hustota vzrostla. Už viděli jen Seiřiny obrysy, potom zmizely úplně. Válec byl nyní z hustého, kondenzovaného, nesvíti-

vého plynu. Na místě, kde čekala Seir, stál nyní bílý a nehybný Axhalaisom. Vycházely z něj impulzy:

Stav naprostého spojení. Pojd', Stuarte.

Mlčení, ochromující ticho. Reginald svíral opěradlo křesla a byl bledý jako stěna. Oči měl vytřeštěné a nechtělo se mu věřit tomu, co vidí.

Perry Rhodan ustoupil ke svému stolu a užasle sledoval, jak se Stuart mění v kondenzovanou mlhu. Potom lékař zmizel a rozplynul se v Axhalaisomovi.

„Tak takhle to vypadá, pane.“ Jared se pousmál. „Ated' jsem na řadě já. Mějte se, pane - a vy taky, Bulle.“

Muži mlčky přikývli.

Tu sebou trhli. Těžké dveře se rozletěly a zase hlučně zapadly do zámku. V místnosti se ukázaly dvě zápasící postavy.

Co následovalo, bylo pro lidské oko nepostřehnutelné. Probíhalo to příliš rychle. Jared se vymrštil, stiskl knoflík na gravitační baterii a proletěl místností. Zlatokožec, který byl zvyklý na gravitaci 3 g Země, se v zemské gravitaci pohyboval rychlostí blesku a přirazil strážného na stěnu. Potom opět zapnul gravitaci.

Klidně přivedl Vendu Nocovou, které strážný bránil v přístupu, do středu místnosti. Nikdo neřekl ani slovo. Axhalaisom stál nehybně, pouhý mlžný sloup.

„Co jsi chtěla. Vendo?“ zeptal se Jared až nepřirozeně klidně.

„Když Axhalaisom může přeměnit vás, určitě dokáže přeměnit i mne! Vezmi mě s sebou.“

„Vzít tě s sebou?“ divil se matematik. „Na Chromund? Do Spectrum Hill? Do dusíkové atmosféry a kolo-

běhu ropy? Víš ty, co to znamená?“

„Ano,“ řekla pevně Venda a pohlédla mu do tváře. „Chci se proměnit. Dokáže to Axhalaisom, nebo to musí udělat Stuartovy stroje?“

Jared mlčky promluvil s Axhalaisomem-Stuartem-Seir.

„Je to možnost, na kterou žádný z nás nepomyslel. Odporovalo to našemu schématu myšlení. Co vy na to?“

Je to naše vina stejně jako tvoje, Jared, *odpověděla nehlasně Seir*. Zeptejme se partnera.

Axhalaisom mlčel a uvažoval, potom pravil:

Tím se nečekané mění naše dohoda. I kdybych na to přistoupil, pak mohu tuto ženu pojmout a reprodukovat pouze v tom tvaru, v jakém ji před sebou vidíme.

„A co by bylo dál, Stuarte?“ zeptal se Jared.

Seir požádala techniky, aby aparaturu nebourali a nechali v lodi aspoň jeden zdroj proudu. Co víc ti mám říct? Prostě udělám všechno, co je v mých silách. Pokud ovšem nebude Axhalaisom proti.

„Moment,“ řekl Jared Vende. Stála vedle něj mlčky a se slzami v očích. Rhodan a Bull jako by pro Jareda Colna neexistovali.

„Axhalaisome, proměň mě prosím,“ požádal Jared.

Tajuplný proces se opakoval. Nyní byly pojaty tři bytosti a změněny v energetický mrak. Axhalaisom-Jared-Seir-Stuart byl dokonalý. Stuart a Seir se diskrétně rozhodli, že nebudou do komunikace zasahovat. Axhalaisom a Jared osaměli.

Začal Jared: Znáš můj příběh, Axhalaisome?

Ano, dobře ho znám, *odvětil mu Axhalaisom*.

Jedno však neznáš. Ani ode mě, ani od mých přátel. A to jsou mé city. Víš, co zmůže lidský cit, jak dokáže být silný?

Axhalaisom přitakal: Tuším to, Jared.

Viděl jsi, že na něm mohla stavět celá kultura. Chceš poznat mé city? *pokračoval Jared.*

Axhalaisom odpověděl otázkou: Má to něco společného s Vendou?

Samozřejmě. A co sis myslel?

Je to prosba? *zjišťoval Axhalaisom.*

Nejen to, Axhalaisome. Je to ztělesnění všeho, oč usiluji. Devět desetin mých myšlenek se zabývá pouze tím. Je to naléhavá prosba, úpěnlivá prosba, nejvyšší forma možných dojmů tohoto směru, naprostá výjimečnost. Úpěnlivě tě prosím, abys Vendu proměnil, přijal a opět ji rematerializoval na JUMPING KANGAROO.

Tak jsme se ale nedohodli, *opáčil Axhalaisom.*

Já vím, *odpověděl Jared.* Ale přesto si tě troufám poprosit. Pro tebe to neznamena nic, pro mě všechno. Uděláš to kvůli mně?

Mlčení. Uzavřenost. Axhalaisom uvažoval a plně se stáhl do sebe.

Jsi chytrý a bystrý, *řekl o něco později.*

Mám ti otevřít beze zbytku své city? *zeptal se Jared.*

Ano, *odpověděla mlžná bytost.*

Tak dobře. Ale nelekní se.

A Jared se plně otevřel. Vrhel se do toho celou svou bytostí. Padal dlouho, kamsi do tmy, do černé sametové barvy. A když se probral, byl prázdný a vyčerpaný. Nyní věděl Axhalaisom vše. Jaredův rozum se opět naplňoval.

Už chápu, Jaredě..., řekl Axhalaisom

Jared vytvořil obraz a Axhalaisom ho do sebe vtáhl a analyzoval. Ano, řekl pak. Pomohu ti.

Jared se stáhl a opět vklouzl do atomární koule svého opouzdrěného vědomí. Usnul, pevně a hluboce. Minutu stál na krajní hranici své osobnosti a začal vyzařovat celý svůj citový svět. To, co následovalo, si ani neuvědomoval. Byl v mlze, ale nehýbal se. Potrvá to dny, než bude moci opět komunikovat. Dny...

Reginald Bull si otřel pot z čela. Viděl všechno, ale nechápal vůbec nic.

I Rhodan měl pocit, jako by jej opouštěl rozum.

Oblak se blížil, zformoval se ve válec a překlopil se přes štíhlou černovlasou ženu. Výkřiky zděšení. Ticho.

Axhalaisom proměnil Vendu Nocovou. Potom se utvořila kosmická mlha a změnila se v protáhlé vřetenó. Zakroužilo kolem Rhodana a Bulla, se sykotem projelo pestróu projekcí Mléčné dráhy a opustilo místnost.

Perry zasténal a padl do křesla.

„Nesmysl!“ řekl. „Víc člověk nesnese, to je nesmysl. Už se nikdy nevrátí.“

„Královské děti přešly přes hluboké vody,“ řekl Bull. „Jared Coln má to, co chtěl - a to, co chtěla Venda. Nějak mě to dojalo. Viděl jsi, jak se Jared pohyboval? Jako blesk!“

Reginald Bull sám pro sebe zavrtěl hlavou a s povislými rameny odešel z pracovny. Před ní narazil na vojáka, který si držel bolavou paži.

„Co to bylo, pane,“ zeptal se.

„Nic,“ řekl Bull a podíval se na něj, jako by procítal

ze zlého snu. „Absolutně nic. Tedy nic, co bychom my chápali. Ani vy, ani já. Nikdo. Až na jednu inteligentní mlhu, která se vzdaluje od Země rychlostí dvou světelných let za sekundu a nikdy se už nevrátí. Kosmický tulák putuje dál.“

„Nechápu, pane,“ řekl voják. Bully mu položil ruku na rameno.

„Budiž vám to útěchou,“ řekl tiše, „ale já tomu taky nerozumím. Vůbec ne.“

* * *

Dokonalost existovala dál... Beze zbytku? Ano.

Pět bytostí mlžné inteligence se hnalo kosmem pětistíkrát rychleji než světlo. Slunce se ukazovala a mizela s břeskným duněním. Jared se pomalu začal podílet na debatě.

Útržky myšlenek: Unaven?... Ano. Příčina ochromení ducha a těla. Nové myšlenky a fyzická přítomnost dívky Vendy. Naprostá jednota, jaké se nikdy nedá dosáhnout, jedině na tomto letu. Deset dní?

Ano. Déle ne. Urazili ohromnou trasu mezi Terranii a Terranii. Deset pozemských let. Tři tisíce šest set a dvacet dnů. Kruh se uzavřel. Mezičas už neexistoval.

Axhalaisom se hnál dál. Melodie rádiových hvězd a magnetických bouří, cíl - Chromund a Spectrum Hill.

Přeměna.

Nový zlatý člověk.

Jared a Venda.

Konec je už na dohled. Jako znovuzrození vejdou

Jared a Venda do údolí. Až Stuartovy stroje splní svou poslední povinnost, Axhalaisom pozře atomy wolframu a poletí dál.

Kosmický tulák! Jared se tiše zasmál, opět se v něm probouzela radost, jeho vůle překonala osud. Sílený let pokračoval - na Chromund, na svět zlatokožců.

* * *

Starý chromý muž pozdě večer spokojeně balil svůj krámek a sklízel poslední výtisky novin, kde hlásaly palcové titulky: „V minulých dnech naši Zemi navštívili zástupci posádky zmizelé lodi!“ „Osud JUMPING KANGAROO již není záhadou!“

Muž se usmál. „Věděl jsem, že se dočkáš, děvčátko.“

HANS KNEIFEL
ZLATOKOŽCI
Romány Perry Rhodan 7

Z německého originálu Die goldenen Menschen.
vydaného nakladatelstvím Wilhelm Heyne Verlag GmbH + Co. KG.
Mnichov 1995. přeložil Hugo Bokvas.

Vydal jako svou tisící osmistou čtrnáctou publikaci

IŽ. s. r o. Václavské nám. 36. Praha l. roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl FINIDR. spol. s. r o., Lipová. Český Těšín.

Vydání první.

Doporučená cena 61.80 + 3.10 DPH = 64.90 Kč